

Trochu iný svet

trilógia Vodná planéta, kniha tretia

Stanislav Hoferek

druhé vydanie, 2015

Vodná planéta

III.

Trochu iný svet

Stanislav Hoferek

druhé vydanie, 2015

Tento dokument je možné voľne šíriť pod licenciou [CC-BY-NC-ND](#)

Písané v kancelárskom balíku LibreOffice v operačnom systéme Greenie GNU/Linux

© Stanislav Hoferek, 2015

ISBN 978-80-970865-7-2

Dielo je pod slobodnou licenciou a akékoľvek vydanie s pridaním DRM ochrán je zakázané bez priameho súhlasu autora. Všetky postavy, lokácie a ďalšie časti sú vymyslené a knižná séria vznikala v kolektíve ľudí s rôznymi ideologickými či náboženskými názormi.

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Druhé (2015)	111100

Obsah

<u>Trochu iný svet.....</u>	<u>1</u>
Obsah.....	3
O knihe.....	5
Poďakovanie.....	6
Knihy zo série Vodná planéta.....	7
<u>AKT XI: Cez portál.....</u>	<u>8</u>
1. Kapitola - Vládca neznámej krajiny.....	9
2. Kapitola - Naprieč neznámom.....	17
3. Kapitola - Votrelec.....	24
4. Kapitola - Obydlie.....	34
<u>AKT XII: Osídlenie.....</u>	<u>42</u>
5. Kapitola - Dážď.....	43
6. Kapitola - Príbeh.....	52
7. Kapitola - Tajná schôdzka.....	60
8. Kapitola - Jablko.....	69
<u>AKT XIII: Nový domov.....</u>	<u>73</u>
9. Kapitola - Závist'.....	74
10. Kapitola - Prečo si taká beštia?.....	81
11. Kapitola - Smäd.....	88
12. Kapitola - Narodeniny.....	95
<u>AKT XIV: Invázia.....</u>	<u>105</u>
13. Kapitola - Noc v strede dňa.....	106
14. Kapitola - Dobrodruh.....	115
15. Kapitola - Domorodec.....	121
16. Kapitola - Útek.....	129
<u>AKT XV: Rozuzlenie.....</u>	<u>137</u>
17. Kapitola - Naozajstný priateľ.....	138
18. Kapitola - Putovanie.....	147
19. Kapitola - Ohnivá reč.....	152
20. Kapitola – V nesprávnom čase.....	157

*Kto z démonov bude ľúbiť
čo to znamená mať rád
trochu iný svet vynútiť
dávať, alebo len brať?*

*Spoznaj svet iných pravidiel
ukáže sa, kto je pánom ľudí
prežije najsprávnejšia z vier
kde ani jedna ovečka nezablúdi?*

O knihe

Človek má niekoľko potrieb. Vodou a vzduchom to len začína, ale kde to končí? Podľa arkánky Ziggy patrí medzi mimoriadne dôležité potreby aj to, že sa človek alebo niečo tomu podobné jednoducho nezblázni. A to je niekedy naozaj ťažké. Množstvo šialených rozhovorov, detailne rozpracované postavy, ukázané silné i slabé stránky a veľký konflikt, ktorý spustila maličká udalosť.

Larynia, Ziggy a ďalšie postavy v trochu inom svete, kde je najlepší ten, kto sa vie prispôbiť. Tretí diel je miestami dosť temný, poznačený potrebou byť niekým a sem tam zachrániť svet. Konflikt medzi vierou a inteligenciou vrcholí a stretnutie s mocnými démonmi sa bez humoru nezaobíde.

Pod'akovanie

Kniha Vodná planéta bola vytvorená ako bezplatné, jednoduché čítanie pre každého. Viac o nej a o ďalších dielach sa dá prečítať na adrese knihy.rs-design.sk, kde samozrejme pozývam. Je nutné povedať, že aj keď som vytvoril príbeh a spísal som ho, podarilo sa urobiť z toho niečo zaujímavé za pomoci ďalších ľudí, ktorí pomohli s grafikou, osádzaním textu, opravovaním chýb a rôznych dejových nezrovnalostí. Dominika Uličná nakreslila všetky ilustrácie, za ktoré si zasluhuje špeciálne pod'akovanie. Z aspoň desiatich rôznych a niekedy nesúvisiacich dôvodov ďakujem tiež Adriáne Hanešovej, bez ktorej by Vodná planéta nikdy nevznikla. Za všetkých ďalších spomeniem aspoň niekoľko ľudí (v abecednom poradí):

- Lenka Baranovičová
- Anežka Bubeníčková
- Veronika Debnárová
- Peter Druska
- Adriána Hanešová
- Alžbeta Hollá
- Terka Hrušková
- Iva Jamborová
- Diana Kastiová
- Petr Krčmář
- Zuzana Kuglierová
- Ria Mruškovičová
- Mária Nováková
- Janka Palúchová
- Július Pastierik
- Anikó Pastoreková
- Alexander Pavlov
- Beáta Plučinská
- Xénia Rybáková
- Vladislav Saling
- Klárka Stryalová
- Boris Svoboda
- Petr Šimčík
- Dominika Uličná
- Lucia Vozafová
- Martina Zacharovská
- Zuzana Zimanová

V bezplatnej verzii sa ilustrácie nenachádzajú. Nájdete ich v platenej elektronickej verzii, ktorá je špeciálne určená pre čítačky elektronických kníh (napríklad Amazon Kindle), alebo v tlačenej verzii knihy. Všetky produkty týkajúce sa Vodnej planéty môžete nájsť na adrese:

<http://eshop.druskabooks.com/shop/stitok-produktu/vodna-planeta>

Knihy zo série Vodná planéta

Vodná planéta I

Rovní a ešte rovnejší

(hnedá kniha nenávisti)

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-i>

Vodná planéta II

Vyšší záujem

(zelená kniha moci)

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-ii>

Vodná planéta III

Trochu iný svet

(modrá kniha smútku)

Získanie diela:

<http://knihy.rs-design.sk/knihy/vodna-planeta-iii>

AKT XI: Cez portál

1. Kapitola - Vládca neznámej krajiny

Šestica ľudí sa ocitla niekde úplne inde, ako sa pôvodne ocitnúť chcela. Nepodarená akcia, totálna tragédia a sklamanie na každej tvári. Šesť ľudí, alebo skôr šesť osôb, sa chcelo z rôznych dôvodov zbaviť Ciali, no nikomu sa to nepodarilo. Napriek tomu, že mali niečo spoločné, boli až príliš rozdielni. Larynia, jej múdrejšia a láskou menej ovplyvnená sestra Lussia, hrdá bojovníčka z rodu arkánov Ziggy a trojica mužov: Durf, Ramael a Marinus.

„Kde to sme?“ Pýtala sa Larynia, ktorá očakávala, že jej niekto vysvetlí úplne všetko lusknutím prstov.

„Pozri sa okolo seba a uvidíš. Okrem toho, nemôžeme toho vedieť viac, ako ty, keď sme sa tu len tak objavili.“ Ak niekomu išla nechápavosť Larynie na nervy, tak to bola predovšetkým Lussia. Nechcelo sa jej zase niečo vysvetľovať.

„Základné vojenské pravidlo - zisti kde si a čo môžeš použiť. Vyzerá to na neznámu krajinku, ktorá sa s nami maznať nebude.“ Pridal sa so svojimi vojenskými názormi Durf.

„Kto tu bude veliť, ha?“

„Lussia, to nie je podstatné. Musíme sa najskôr postarať o to, aby sme prežili. Ak sa povadíme, tak to neprežijeme. Musíme vybrať niekoho, kto ostatných poriadne usmerní. Mohla by som to byť ja.“

„Počuj ty malé kľbko, chválím ťa. No určite vieš, čo by si mala urobiť? Určite sa vyznáš vo všetkom, čo je potrebné pre prežitie v neznámej krajine? Príde prvý vážnejší problém a budeš mať problém poriadny, možno aj so mnou. Ak ma našťveš. Niečo také neodporúčam a môže viesť k tomu, že nás už nebude šesť.“ Ziggy si rozhodne zachovávala svoju tvár, ktorá bola láskavá a dobroprajná a zároveň nepríjemná a nadradená.

„Mal by som to byť ja, mám s vládnutím skúsenosti a viem, ako na to,“ pridal sa k diskusii v neznámej krajine Marinus, ako už piata postava.

„Ty? Tieto dve si skoro zabil, toho fešáka vedľa teba tiež, po mne si poslal vraha a možno viac ako jedného a aj ďaleko od tvojej moci vedia všetci, čo si za človeka. Fúha, teraz som asi všetkých ľudí urazila. Keby si nebol tak nesympatický, tak by som ťa zjedla od hladu. Asi ťa ale radšej zahrabem a nechám týždeň tak.“ Ziggy sa s Marinom nepohodla a Lussia ho tiež nešetrila. Bývalý veľký vládca nemal nikoho, kto by sa ho zastal.

Diskusia, ktorú začala túžba mladej Lussie po moci, sa menila na nebezpečnú hádku, v ktorej si čoraz viac ľudí približovalo svoje ruky k zbraniam. Slová prerastali v hluk, predovšetkým medzi Marinom, ktorý bol zvyknutý hlasno rozprávať a všetkými ostatnými, ktorí s ním nahlas súhlasili.

„Hlasujme! Môžeme hlasovať! Niečo sa dozvieme z viac uhlov pohľadu!“ Lussia nedokázala prekričať všetkých, no dokázala ťahaním za ruky získať si potrebnú pozornosť a každému povedať, čo ju práve napadlo.

„Si iba dievča, nemôžeš hlasovať,“ s očividným odporom jej povedal Marinus.

„Povedal kto? A kde? Toto nie je tvoja zem. A vôbec, máš niečo proti tomu, že som mladá alebo proti tomu, že som dievča? Ak povieš, že obidvoje, tak ti rozbijem ústa a potom ti...“

„Prrr, pomaličky maličká,“ ukludňovala ju Ziggy. „Ale súhlasím. Hlasujme. Ale najskôr, kto je za to, aby mal rovnaké právo pri hlasovaní každý z nás šiestich?“ Zdvihlo sa päť rúk. Všetci okrem Marina súhlasili.

„Kto si myslí, že by Larynia mohla byť dobrým vládcom, nech teraz zdvihne ruku!“ Lussia sa pozrela na sestru a potom chcela spočítať všetky ruky, ktoré sa zodvihli. Nebola to ale ani jedna. Larynia ticho sklopila hlavu. Bola si vedomá svojej pozície, ale napriek tomu si priała, aby o nej aspoň niekto a aspoň niekedy nepochyboval.

„Kto si myslí, že by som mohla byť dobrým vládcom ja, nech zdvihne ruku!“ Dopovedala a zdvihla vlastnú ruku, úplne sebedovome. Nie každý ju poznal a nikto ďalšiu ruku nezdvihol - s výnimkou Ziggy.

„Ja ťa podporím, maličká. Dobre si toto hlasovanie vymyslela, máš vodcovské vlohy. Možno keď vyrastieš, tak sa z teba stane nejaká legenda. Dovtedy aspoň päť krát zachrániš svet, nájdeš si desiatich fešákov a možno sa z teba niečo nalepí aj na tvoju o pol hlavy vyššiu sestričku.“

„Ďakujem ti. Teraz, kto si myslí, že by Ziggy bola dobrá vládkyňa, nech zdvihne ruku.“ Zodvihli sa ruky Larynie a Lussie. Sama Ziggy svoju dlhársku ruku nedvíhala.

„Kto si myslí, že...“

„Skrát' to trochu, začína to byť nuda. Jednoducho povedz, kto chce Marina a tých ďalších dvoch.“

„Dobre. Kto chce Marina? Kto chce Ramaela? Kto chce Durfa?“ Pri mene Marinus sa len jeho jediná ruka dostala nad hlavu, Ramaela podporila Larynia a pri hlasovaní o Durfovi sa zdvihla ruka Ramaela a znovu Larynie.

Lussia sa zamýšľala nad tým, čo vlastne urobila. Preberala si hlasy a došla k záveru, že by sa nemali počítať vlastné hlasy. Chvíľu hľadala tie správne slová a potom oznámila svoj názor

„Ja, Ziggy a Durf sme vyhrali hlasovanie. Nieкто z nás by mal vládnuť. Alebo všetci traja.“ Lussia si získavala rešpekt a Durf začal hovoriť hneď po nej.

„Máme nulovú predstavu kde sme a čo môžeme očakávať. Nemáme jedlo ani vodu a nemáme kde spať a skrývať sa pred dažďom. Nevieľ, čo vidíte vy, ale ja vidím pláž, more, nejaké skalky a pár stromov. Ak tu chceme prežiť, musíme sa postarať o všetko. Je nás šesť, máme troch vodcov a tri úlohy. Rozdeľme sa.“

S Durfovým návrhom každý súhlasil. Takmer každý. Vždy sa nájde jednotlivec, ktorému sa niečo nepáči. alebo sa nepáči vôbec nič.

„Chcela by som byť v skupine so Ziggy,“ vyhlásila Lussia.

„So mnou? Ale však ty si veľká vodkyňa. No dobre, veľká nie, ale chceš rozkazovať a viesť. Ak by si bola so mnou, tak by potom niektorá skupina bola bez veliteľa. Je pekné, že sa chceš držať mňa, ešte viac ako svojej sestry, teší ma to. Viem, že je na to dobrý dôvod, nie len to že pekne voniam, ale cítiš, že sa môžeš odo mňa niečo priučiť. Ale neviem, či robíš správne rozhodnutie.“

„To som už všetko vymyslela. Ak budem ja s tebou, tak si budeme rozumieť. Marina zvládne jedine Durf a Larynia bude s niekým, do koho je zaľúbená až po uši.“

„Čože? Ty... ako to vieš?“ Hnev Larynie, ktorý jej jemne sčervenel tvár, prekonal úplne iné sčervenanie. Pozrela sa na Ramaela a vzápätí sklopila hlavu.

„Komu sa nepáči takéto rozdelenie, nech zdvihne ruku!“ Zdvihla sa znovu iba jedna jediná ruka. Všetci ostatní súhlasili a smerom od vojenského veliteľa k najmladšej Lussii, ktorá sa cítila úplne perfektne, bolo adresovaných niekoľko pochvalných slov.

Deň sa blížil k večeru a počasie sa menilo k horšiemu. Ubúdalo svetla a tiene sa predlžovali. Šestica diskutovala na pláži, zatiaľ čo sa blížili oblaky a ubúdalo denného svetla. Takmer nikto z nich ešte nevidel búrku mimo púšte. Ak už prídu do púšte mraky, raz za čas, výsledkom bude hromada vody, pred ktorou sa nedá schovať ani utekať.

„Mali by sme sa rozdeliť a každá skupina by mala nájsť niečo, kde by sa dalo prečkať búrky. Ideálne miesto, ktoré by sa dalo dobre ubrániť.“ Durfove vážne slová sa Lussii veľmi nepáčili.

„Ubrániť? Pred kým? Tu nikto iný nie je.“

„Tým si nemôžeš byť istá. Sme niekde a ani nevieme kde. Musíme preskúmať okolie.“

„O to sa postarám ja. Rýchlo to tu obehnem. A ak nie rýchlo, tak aspoň rýchlejšie ako ktokoľvek z vás.“ Ziggy si zobrala meč, luk a niekoľko šípov. Vybrala sa smerom do vnútrozemia a vetvy stromov, ktoré sa jej znepáčili, dopadali na zem. Netrvalo dlho a všetkým sa stratila z dohľadu.

„Aj tak tu zomrieme.“

„Budeš prvý.“

„Ale no tak dievčatko, viem že tohto starca nemáš v láske, ale teraz musíme vymyslieť niečo, aby sme prežili.“ Durf sa snažil utíšiť problém, ktorý tu asi vždy bude, medzi Lussiou a Marinom.

„Ak by sme sa na neho vykašľali, tak by sme mali viac jedla pre seba a menej by sme hladovali.“

„Ty krpatá bosorka, zhniješ v pekle!“

„Nedokážeš žiť v realite, len v tých tvojich hlúpych knihách! Ktoré si sám napísal a podával si do toho tie najväčšie hlúposti, aké ťa len mohli napadnúť! A to som ešte slušná!“

„V pekle si nájdu pre teba špeciálne miesto. Tvoja biedna duša sa bude škvariť naveky!“

„Tak dost! Stačilo!“ Durfovi sa vôbec nepáčila myšlienka, že by malo prísť k nejakej väčšej zva-
de.

Dvaja ľudia sa hádali, tretí ich rozdeľoval a štvrtý sa do toho radšej nemiešal. Larynia, ktorá sa tiež nechcela miešať do konfliktu, začala plakať. Slzy jej skákali po lícach, slané ako more. Chcela byť sama. Odchádzala od skupinky, najnenápadnejšie ako vedela. Mala dost toho, čo počula a nechcela počuť viac. *Čo som komu spravila? Prečo som ju nedokázala lepšie vychovať, lepšie sa o ňu postarať? Jej duša sa bude trápiť až na veky vekov a to všetko len kvôli mne. Som tá najhoršia sestra na svete. Viem, že trpí. Kvôli mne. Keby sa dalo všetko vrátiť, tak by nemusela prísť o dušu. Ale to sa asi nedá. Keby mi niekto teraz čítal myšlienky, tak by si pomyslel, že som tá najnaivnejšia na celom svete. Zamyslenie prichádzalo za zamyslením, ale po chvíli ostal už len plač. Vetrík ju jemne hladil, kým sa nezačal meniť na víchricu.*

„Čo ťa trápi?“

„Prosím?“

„Si tu celkom sama a plačeš. Čo sa stalo?“

„Nechcela som,“ pomaly otvorila oči, „zničila som jej život. Kvôli mne sa bude jej duša trápiť.“

„Toho sa bojíš? Duša tvojej sestry je v poriadku a z Marina si nič nerob. Má svoj vlastný svet.“

„Neviem, komu veriť. Nepatrím sem, vôbec sa sem nehodím. Bojím sa o ňu.“

„Si najkrajšia žena na ostrove, alebo kde to vlastne sme. Niečo ti ukážem.“ Ramael vytiahol prútik, povedal zaklínadlo a vyčaroval niečo, čo urobilo Larynii radosť. Kvetinka so žltozelenými drobnými lístkami a červeným kvetom. Nevyzeralo to veľmi čerstvo, ale viac menej vzniklo to, čo si priať. Malý zázrak, jednoduchý kvietok na dlani. Pre Laryniu to ale bolo niečo výnimočné. Nikdy v živote nedostala od nikoho kvet. Jeden vlastne dostala, od mamy, ale toto bolo prvýkrát od niekoho, kto nepatrí do rodiny.

„Neviem... odpovedať.“

„Tak neodpovedaj.“

„Nemala by som ju prijať, ja...“

„Kto iný by ti vyčaroval kvet? Ha? Snažím sa byť k tebe milý, aby si neostala sama a ty to odmietaš.“

Larynia sa dala znovu doplaču. Nevedela prečo. Mala vo všetkom poriadok, ale jej citový život bol úplný chaos. Nedokázala sa vyznať v tom, čo cítila. Nevedela sa rozhodnúť, nájsť pre seba vhodnú cestu. Nebola to ona, nikdy to nebola ona, keď mala rozhodovať o sebe. Vychovaná v inom svete, plnom iných pravidiel. Mohla vedieť rôzne prikázania vodného náboženstva, mohla vedieť ako žiť v súlade s nimi. Nedokázala ale žiť v súlade sama so sebou. Keď sa ozvalo jej dievčenské srdce, všetko išlo bokom. Do iných sfér. Ruky neposlúchali a hlava nemyslela. Rozhodovalo sa jej srdce, a to sa nikdy nedokázalo rozhodnúť.

„Neodpovieš mi?“

„Neviem... som tak zmätená. Asi by som... vieš...“ Larynia bola úplne červená, koktala a nedokázala sa na nič sústrediť. Vyčarovaný kvietok ju naozaj dojal.

„Môžeš na chvíľu?“ Pristúpila k Ramaelovi Lussia a ťahala ho niekde preč. Bola od neho nižšia, no nemala z neho vôbec žiadny strach. Nečakala na odpoveď a keď sa jej zdalo, že sa hýbe pomaly, tak ho začala ťahať väčšou silou. Poriadne ním drgla.

„Čo odo mňa chceš?“

„Chápem, že sa ocitneš na ostrove s jedinou babou, ktorá má aspoň približne taký vek, ako ty. Chceš niekoho pre seba, aby si bol šťastný, to všetko beriem a rob si s ňou čo chceš, ak jej neublížiš. Ale nenúť ju rozhodnúť sa hneď. Alebo nevieš nič o ženách, alebo nevieš vôbec ale naozaj vô-

bec nič o tej, ktorej sa páčiš. Buď chlap a ak chceš, tak k nej buď milý, ale nečakaj od nej odpovede okamžite.“

„Prečo nepovieš, že chceš, aby som jej dal pokoj?“

„To je mi fuk, čo je medzi vami. Dlhو sa rozhoduje a dlhо sa rozhodovať vždy bude, bez ohľadu na to, koľko kvietkov jej vyčaruješ. Alebo to pochopíš, alebo jediné dievča, ktoré chce lásku, ostane samé v tejto zvláštnej krajine.“

„Ty ju máš naozaj rada.“

„A tebe to páli pomalšie, ako som si myslela,“ odpovedala s opovrhnutím Lussia, vrátila sa k Durfovi a ďalším diskutujúcim a Ramael išiel s ňou. Larynia ostala sama.

Predstavovala si more úplne inak. Bolo pre ňu priveľké, plné života. Každá vlna bola tak trochu iná a to ich bolo veľa, viac, ako dokázala spočítať na prstoch. Iná energia, iný osud, iný koniec a iný začiatok, ktorý vôbec nevedela, kde by mala hľadať. Vybrala sa k brehu, na dosah ruky od vody. Pozerala do diaľky a v odraze vodnej hladiny si predstavovala, že je znovu krásna. Tak, ako jej na chvíľu dala krásu Ciali. Neznámy svet, na ktorý bola poslaná a chýbala jej tá, ktorá ju tam poslala. V duchu si vravela, že je hlúpa. Je súčasťou dobrodružstva, stvoriteľkou problémov. Namiesto riešení, ktoré by pomohlo každému, myslela na svoje vlasy a na nádherné šaty. Na veci, ktoré nikdy neboli skutočné. Nikto sa o ňu v tú chvíľu nestaral. Nebola dôležitá, ani len potrebná. Zmenilo sa to až po tom, čo sa dohadovanie tiahlo hodinu. Larynia a všetci ostatní sa posadili na niečo, na čom ešte nikdy predtým nesedeli. Strom s ihličím, bez listov. Teplota rýchlo klesala a tak si päťica ľudí vypočula to, čo im chcela povedať arkánka. To, čo objavila, k čomu došli diskusiou a takmer každý to už vedel.

„Tak počúvajte. Budem stručná, kto nebude pracovať, ten skape od hladu. Kto bude pracovať, ten skape od hladu aj tak, lebo nemáme čo jesť. Máme tu more a určite v ňom pláva niečo, čo by sa dalo zjesť. Kto okrem mňa má skúsenosti s lovením rýb?“ Prezrela všetky tváre a usúdila, že to bude ešte horšie ako očakávala. „No tak, oštepom alebo sieťou, kto to už robil predtým?“ Ďalšie prezretie tvárí a ďalšie ticho. Zo šiestich osôb to vedela iba jediná.

„Dobre, to vyriešime potom. Nepýtajte sa kedy potom, lebo už teraz je neskoro. Kto z vás vie stavať nejaké to obydlie? Niečo, v čom by sa dalo spať a v čom by sa ani nezmoklo? No tak, čo ste všetci ticho? Kto zdvihne ruku? Alebo mi chcete povedať, že nikto z vás nedokáže urobiť strechu,

ktorá by nepremokla? Kto okrem mňa má aspoň minimálne skúsenosti so stavaním?“ Márne očakávala odozvu.

„Ako už Durf povedal, mali by sme trochu poznať okolie. Dá sa niekto na prieskum? Kto sa odváži do divočiny, kde ho môže čokoľvek napadnúť, vytrhať mäso z tela a zjesť po kúskoch? Ideálne dvaja, ak by sa niekomu niečo stalo, tak aby pri tom nebol sám. Tak, kto sa na niečo z toho hodí?“

Marinus opakoval svoje názory, že je to zbytočné a aj tak tu všetci pomrieme. Nik iný sa ale nehlásil o slovo. Ramael mlčal, Durf nad niečím premýšľal a dievčatá boli ticho. Prvý deň boli v neznámej krajine. More, pláž a množstvo stromov. Ziggy sa hodila na všetko. Silná, odvážna a skúsená. Durf sa hodil, rovnako ako Ziggy, na prieskum. Zvyšok bol ale nepoužiteľný.

„Ideme na to zle,“ vyjadrila sa Lussia a okamžite sa každý pozrel na ňu. „Každý má nejaký talent. Teda okrem Marina samozrejme, ten je úplne k ničomu.“

„Ty si k ničomu, mala si skapat' ako to bolo predurčené.“

„Ja? Pretože som dokázala, že všetko, do čoho si ľudia nútil, je nesprávne?“

„Jediná nesprávnosť je tvoja nekonečná drzosť a neúcta. Si hriešna a tvoja duša bude horieť po tisíc cyklov a potom nanovo!“

„Ale no tak, dost' už deti moje, pobite sa po zotmení a dovedy sa správajte aspoň trochu dospelu. Čo môže byť pre vás oboch dost' veľký problém. Lussia, ak máš nejaký nápad, tak s ním pokračuj,“ zasiahla do toho Ziggy svojou múdrosťou.

„Dobre. Larynia dokáže nosiť vodu. Ak sa nájde voda, ktorá sa dá piť, môže ju ponosiť. Je v tom dobrá a urobí to pre nás rada. A Ramael nevie asi nič o stavaní domov ani o prieskume, ale vie čarovať. Čo ak vyčaruje niečo, čo bude zaujímavé povedzme pre ryby?“

„Som tak rada, že si tu, na nič také by som určite neprišla,“ pochválila sestru Larynia.

„Výborne, páči sa mi to. Rozdelme sa teda tak, že Ramael spolu s niekým pôjde niečo uloviť, Larynia pôjde s Durfom na prieskum a môže odtiaľ nosiť vodu a na stavbu sa dám ja. Ostáva Marinus a Lussia. Kto z vás sa dá so mnou na stavbu a kto pôjde na ryby?“

„Na ryby, na ryby, vyberala Lussia bez rozmýšľania.“

„To je ale spravodlivosť, nechať mi tú najpodlejšiu a najhoršiu prácu,“ nahlas šomral Marinus a prezeral si stromy. Vôbec sa mu nepáčili. Vodcovi vodného náboženstva bola bližšia voda a to mu vyfúkla tá najmenšia a najnevychovejšia osoba, akú si len vedel predstaviť. Začal nenávidieť Lussiu čoraz viac.

„Nemáš sa čoho báť, budeš mať dobrú spoločnosť. Áno, mňa. Takže široký úsmev a hlboký nádych, ideme pracovať týždeň bez prestávky.“ Ziggy bola veselá, čím zlepšila náladu všetkým okolo. Až na jednu výnimku. Prvý deň sa blížil ku koncu, ale práca mala ešte len začať.

2. Kapitola - Naprieč neznámom

„Som rada, že som s tebou, pošepkala Larynia Durfovi.“ Zo všetkých kombinácii mohla byť takmer s každým. Rozumela by si so sestrou, so Ziggy, s Ramaelom a samozrejme s Durfom. Vedela, že sa od neho môže veľa naučiť.

„V divočine, aj keď táto je pre mňa úplne cudzia, je dôležité nevzdávať sa a používať rozum. Povedz mi, čo vieš o vode?“

„Pamätám si, čo nám vravieval Marinus a jeho sluhovia, ale bojím sa, že nie všetko.“

„Teraz ma vôbec nezaujíma viera. Zaujíma ma veda. Vedecky, čo vieš o vode?“

„Ako to myslíš?“

„Ach, dobre, inak. Ak by si hľadala vodu v púšti, ako by si ju našla?“

„Tomu nerozumiem. Alebo niekde je, alebo nie je. V rieke a v jazere je, v piesku nie je.“

„Presne naopak. Mala by si vedieť, že voda sa dokáže dostať cez piesok. Časť sa vyparí do vzduchu a časť sa dostane dole, až pod piesok. Ak urobíš hoci kde v púšti studňu, ktorá bude dosť hlboká, narazíš na vodu. To ale nie je tak celkom všetko, na vodu narazíš v rôznych formách. Dážď, rôzne rastliny a tak podobne.“

„Myslíš, že by mohlo pršať?“

„Vody je tu dosť, ale slanej. Viac vody, viac dažďa.“

„Bude slaný dážď?“

„O niečom takom som ešte nepočul. Asi je len jediná možnosť, ako to zistiť. Budeme musieť počkať. Najskôr ale máme preskúmať krajinu.“

Larynia mala jednoduché topánky, ktoré sa hodili len na chôdzu po ceste a po piesku. Na strmé, skalnaté a machom obrastené terény sa vôbec nehodili. Durf hľadal nejakú dobrú cestu, ako sa dostať do vnútrozemia. Napadlo ho vyšplhať sa niekde hore, no ku každému vyvýšenému miestu bol problém sa dostať. Miesto, kde stáli, bolo na okraji neznámej krajiny. Malý kúsok známa a veľký kus neznáma.

„Mohli by sme postaviť vežu, pozorovateľňu. To by ale dlho trvalo.“

„Ako dlho?“

„To nemôžem vedieť, dávno som nič také ani nevidel. Keby sme mali dosky a všetko náradie, tak by to trvalo stále veľmi dlho.“

„Mohli by sme ísť po pobreží.“

„To je pravda, ale mali by sme poznať tento les. Nech vieme, čo sa v ňom skrýva.“

Durf zobral svoj meč a začal si raziť cestu lesom. Bol iný ako tie, v ktorých bol kedysi. Tento bol hustý a ponúkal tieň. Napriek tomu, že na nich priamo nepieklo slnko, bolo v ňom horúco. Snažil sa postupovať jedným smerom, aby sa nestratil. Prvá vec, na ktorú narazil, však veľmi nepotešila Laryniu. Ľudské kosti. Dávno mŕtvi ľudia, aspoň desiaty. Vybielené kosti boli rozhádzané na jednom mieste. Nikde ani stopy po tom, že by tu človek niečo robil. Aspoň nie posledných veľmi veľa cyklov. Vystrašená Larynia sa chcela vrátiť. Kričala, že chce ísť preč. Otočila sa a bežala. Bez akejkol'vek opatrnosti a ako zmyslov zbavená.

Durf sa za ňou nemusel veľmi ponáhľať. Našiel ju len pár krokov od seba na zemi. Potkla sa o niečo, čo bolo spolovice zakopané v zemine. Ďalšie kosti. Nezranená, len mimoriadne vystrašená. Durf ju objal a povedal jej, aby zavrela oči. Plakala. Nevedela sa vyrovnáť s mnohými vecami a smrť bola jednou z nich. Na prieskum sa vôbec nehodila. Len čo jej bolo o niečo lepšie, dostali sa späť do tábora. Aj keď to tábor vlastne nebol. Kúsok pláže, na ktorej nebolo nič.

Starý vojak doviedol Laryniu k skupine, ktorá sa pokúšala niečo chytiť. Len čo spomenul kosti, Lussia ich chcela vidieť. Zobral ju so sebou. Zmena, jedna za druhú. Dievča za dievča. Nepoznal dobre ani jednu a do Lussie veľké nádeje nekladal. Patril však medzi tých, ktorí sa radi nechali prekvapiť a ako vojak musel odhadovať ľudí, s ktorými pracuje.

„Nieкто tu bol pred nami, to je jasné. Možno tu nie sme sami.“

„Pozeráš sa na to úplne inak, ako Larynia. Len čo uvidela kosti, začala plakať.“

„Hocikto by začal plakať, ale plačú len slabosi. Navyše, tie kosti by sa dali využiť.“

„Si úplne iná, vieš o tom? Nenapadá ma nič, na čo by sa tie kosti využiť dali.“

„Mňa áno. Sú úplne biele, nehodia sa sem. Mohli by byť ako značky. Označenie cesty, aby sme sa nestratili. Ak ich budeme hádzať za seba, tak sa po nich vrátíme kdekoľvek. Musí byť aj dôvod, prečo sú práve tu. Prídem na to.“

„Ak sa tu ľudia schádzali, tak musí byť na blízku voda. Alebo to môže byť masový hrob. Možno skupina ľudí, tak ako my, sa sem dostala cez portál. Nedokázali si nájsť potravu alebo dostali nejakú chorobu a zomreli. Držali sa spolu a skonali tu.“

„Zaujímavé,“ povedala Lussia. „Nevieme, čo sa tu stalo, ale voda by tu mohla niekde byť. Možno tu nieкто býval.“

„Tie kosti nie sú poškrabané, nemajú na sebe žiadne poškodenia. To je dobre.“

„Ako myslíš, že je to dobré? Čo si z toho vyčítal?“

„Nič ich nezjedlo. Ak by ich nejaké zviera chcelo zjesť, tak by im zubami poškodilo aj kosti. Aspoň myslím.“

„Ale nemôžeš si byť istý, však?“

„Veru nie.“

Dvojica sa vydala ďalej do vnútrozemia. Nad kosťami rozmýšľali, tak ako nad všetkým ostatným. V lese sa niečo hýbalo a potom bolo úplné ticho. Bolo to miesto plné zmien, na ktoré bol len málokto skutočne pripravený. Bývalý generál kráčal isto. Nemal strach a dievča, ktoré ho doprovádzalo, ho nedávalo najavo.

„Počkaj! Ten strom!“

„Tu je veľa stromov. Čím je práve tento iný ako ostatné?“

„Ten konár, bola by z neho dobrá palica. Stačí len odseknúť.“ Lussia ukázala na silnú vetvu a Durf jej jedným silným seknutím rozsekol koniec. Odsekol druhý koniec a palica bola viac či menej hotová. Výborne padla do ruky a bola až neuveriteľne ľahká.

„Ako ti sedí?“

„Sedí výborne. Asi som mala znovu dobrý nápad.“

„Nejaké ďalšie nápady?“

„Tak sleduj!“ Lussia chytila palicu do oboch rúk a celou silou ju zapichla do zeme. Nedostala sa veľmi hlboko a ľahko ju vytiahla.

„Čo si týmto chcela dokázať?“

„Táto zem nie je mokrá. Tu voda nie je, alebo aspoň nie je pri povrchu. Ak palicu niekde zasekneme, môžeme tú zem porovnať s touto. Zistíme, či ideme správnou cestou k vode alebo nie.“

„To je veľmi šikovné. Výborne. Bude z teba prieskumníčka.“

„Mali by sme sa dostať ďalej.“

„Neviem, či je to rozumné. Slnko zapadá. Po tme neuvidíš nič ani ty, ani ja.“

„Noc! Samozrejme, to je ono! Mohli by sme naklásať pasce a možno niečo chytíme.“

„Ak by sme nejaké mali. Nemáš ale tušenie, či tu vôbec pohybuje nejaká večera. Možno sú tu len rastliny a nič iné.“

Lussia s Durfom sa dostala do tábora a neverila vlastným očiam. V mori bolo vytvorené malé jazierko, ohradené od zvyšku. Za priehradou z kameňa sa nachádzalo niekoľko menších rybiek a niečo, čo vyzeralo ako večera pre všetkých šiestich. Obrovské čudo s veľkými plutvami a plochou hlavou. Vyzeralo to nebezpečne. Zároveň však veľmi chutne. Všetci sa zhromaždili a Rael si zobral na starosti oheň. Povedal niekoľko zaklínadiel, tak nahlas ako vedel, ako keby ich chcel poslať až k hviezdám. Výsledkom však bol len maličký plamienok, ktorý vetrík úplne zničil.

Ziggy doniesla drobné halúzky a popadané listy, ktoré boli na slnku a úplne sa vysušili. Rael sa znovu pokúsil zapáliť oheň, no Ziggy ho zastavila a povedala mu niečo do duše.

„Skús prestať blbnúť a urob poriadny ohnisko. Nikoho nezaujímá, ako budeš kývať rukami a ako od škriekania prídeš o hlas. Urob oheň, poriadny oheň. Mám hlad.“

„Pokúsím sa.“

Ohník vznikol a Ziggy sa postarala, aby tak rýchlo neskončil. Vyzeralo to, že sa do ohňa rozumie. Ako by sa aj nerozumela, však za ten čas, čo je na cestách, sa o ňom niečo naučiť musela. Nevedela čarovať, no to bola asi jej jediná chyba. Okolo ohňa nakládla kamene a začala sa starať o varenie večere. Obrovské vodné čudo narezala niekoľkými pohybmi svojho noža. Mäso sa ocitlo na kameňoch. Bez rozmyšľania zobrala ďalšie, menšie rybky a urobila s nimi krátky proces.

„Tak, rozprávajte niekto, čo sa prihodilo? Alebo budeme všetci pozerat' do ohňa a na dary mora?“

„Začnem ja,“ prišiel s odpoveďou na otázky od Ziggy Durf. „Vyzerá to tak, že tie lesy, čo sú tu, sú naozaj rozsiahle. Našlo sa drevo, ktoré by sa dalo použiť na čokoľvek. Taktiež pár starých kostí. Podľa môjho názoru tu niekto bol, no poriadne dávno.“

„Výborne, môžu tu byť domorodci a budú nás v noci do zadku bodat' oštepami. Ďalšie dobré správy?“

„Nenašli sme vodu,“ odpovedala jej tentokrát Lussia.

„Výborne, vynikajúco. Išli ste na prieskum a po vodu. Teraz vôbec nevieme čo nás čaká a nemáme ani kvapku. Chcete medailu?“

„Podarí sa nám ju nájsť, som si istá.“

„No dobre, zväz malých objaviteľov sa snaží. A čo naša chovná stanica?“

„Veľmi dobre, priamo čarovne,“ rozpovedal sa Ramael. „Tie ryby, čo sú tu, sa chytajú akosi samé. Stačí hodiť skalku do vody a všetky sa tam nahrnú. Obaja sme mokří, no rýb je toľko, že sa dajú chytať rukami.“

„Až tak veľmi mokrý nie si. Za to tvoja budúca žena je celá skrehnutá. Daj si dole tie šaty.“

Larynia neveriacky krútila hlavou. Rozhodné nie. Zobliekať sa pred všetkými, to sa jej ani trochu nepáčilo. Teraz sa triasla od zimy. Nechala Ramaela, nech povie pravdu. To ona chytila tú veľkú potvoru. Vlastne nechytla, iba prilákala. Pošmykla sa, spadla do vody, skoro sa utopila a to prilákalo jej pozornosť. Cítila sa mizerne. Šaty mala úplne zmočené a tak každý videl jej postavu. Cítila sa škaredá. Bola jej zima, prezliekať sa nechcela a okrem toho nemala do čoho. Navyše cítila veľké sklamanie. Nehodila sa na prieskum ani na rybačku. Nech už urobila čokoľvek, alebo nech už začala robiť čokoľvek, vždy to dopadlo zle.

Najväčším prekvapením bola Lussia. Hornú časť svojich šiat si vyzliekla a ponúkla sestre. Vôbec ju netrápilo, že ju niekto uvidí takú, aká je. Ziggy to pochopila ako pekné gesto, Durf a Ramael tiež, no Larynia to nie a nie pochopiť. Musela si mladšia sestra zobrať staršiu bokom a vysvetliť jej niečo o živote.

„Tu máš, obleč si to.“

„Ale to nemôžem. Ako si sa len mohla vyzliecť pred všetkými? To je nesprávne. Nemáš v sebe ani trochu úcty samej pred sebou.“

„Úcta? Úcta pred samou sebou? Na rozdiel od teba nemrzmem, keď nemusím. Nechcem ochorieť a byť ostatným na príťaž. Nebuď hlúpa, vykašli sa na pravidlá, ktorým aj tak nikto neverí a buď trochu viac praktická. Tu máš, obleč si to a mokré veci si daj k ohňu.“

„Ale to nemôžem a nemôžem sa tam takto ukázať.“

„A čo chceš? Vlastné ohnisko? Alebo všetkým zaviazať oči?“

„Nemala si urobiť to, čo si urobila. Mala si ma nechať tak. Vyzliekaš sa len tak a to sa nepatrí.“

„Mrznúť v mokrom sa nepatrí, tak si to už konečne obleč a nehraj sa na citlivku. Ak máš byť s týmito ľuďmi na tomto mieste po dlhý čas, skús sa podľa toho správať. Si rozmaznaná a na nič sa nehodíš. Prepáč, až tak som to nemyslela.“

Staršia sestra sa pustila do plaču. Bolo jej smutno z toho, že sa na nič nehodí a teraz jej pripomenie ešte aj Lussia. Najbližšia rodina, akú má. Bolo toho na ňu priveľa. Najradšej by odišla z

tohto ostrova a žila ako predtým. Do staroby nosiť vodu. Poslušne a bez odvrávania. Namiesto toho mení svet viac, ako si kedy myslela, že sa vôbec dá. Nevie sa prispôbiť zmenám a nevie ani prekonať niečo z toho, čo sa učila.

Zatiaľ, čo sa rozprávali dve sestry, Ziggy si vyžiadala súkromný rozhovor s Marinom. Len tak, znovu jeden z jej šialených nápadov. Chcela poriešiť tú maličkosť so šatami po svojom.

„Vieš, prečo som si ťa zobrala na takýto rozhovor, však?“

„To neviem a ani ma to nezaujíma.“

„Tak fajn. Rozbijem ti nos, polámem ti ruky a nakopem do zadku. Alebo dobre počúvaj. Máš na sebe viac oblečenia, ako ktokoľvek z nás. Tých skvelých handričiek máš určite viac, ako potrebuješ. Čo takto dať niečo z nich Larynii?“

„A to už načo? Je to moje. Žiadna z tých dvoch si nezaslúži aby som sa na ne hoci i pozrel.“

„Viem, ako na teba. Nemysli si, že nie. Ty chceš vládnuť. Ešte aj nám čo sme tu. Ak by si niečo také naozaj chcel, tak by si mal urobiť správny politický krok. Podmienky sú iné ako v chráme a blízkom okolí a treba konať trochu inak. Ak by si dal časť svojho oblečenia, tak by si všetkých potešil, Larynii pomohol a ja by som si odpustila pár bodných a sečných rán. Čo ty na to?“

„Ty sa mi chceš vyhrážať? Chceš mi ublížiť za to, že nechcem tej chudere dať niečo z toho, čo mám na sebe a čo jej vôbec nepatrí?“

„Tu sa veľmi vyhrážať nechcem. Radšej sa vyhrážam na veľmi vyvýšenom mieste. Zvlášť, ak je možnosť spadnúť na skaliská. V prípade pošmyknutia. Prípadne, naozaj prípadne, v prípade nesprávnej odpovede.“

„To by si neurobila.“

„Teraz asi nie, nechce sa mi ťahať ťa niekde vysoko. Takže po dobrom, daj zo seba jednu vrstvu a nikto ti neublíži. Navyše, ty niekomu pomôžeš a môže to napomôcť tvojim potrebám.“

„Nič také, nikdy!“

„Nie, tak dobre, mám ešte jednu možnosť. Poďme niečo zjesť.“

Obidve dievčatá sa dostavili k ohňu. Lussia vysmiata a vôbec jej nevadilo, že jej vidno rastúce poprsie. Za sebou ťahala Laryniu, ktorá sa zakrývala tak, ako vedela. Úplne červená a nešťastná, stále prosiaca sestru, aby ju tak neťahala. Vrátila sa aj Ziggy s Marinom a povedala poriadne nahlas.

„Mala som takú malú diskusiu s miestnym bohom, alebo čo to je zač. Pekne som mu vysvetlila, že by mohol dať trochu zo svojho oblečenia, keďže ho má najviac. Len tak, venovať alebo aspoň požičať niekomu, kto to teraz potrebuje. Výsledok? Pekne som sa mu prihovarila, že by to bolo v jeho záujme. Pohrozila som mu, že ho poriadne naporcujem, ale stále si stojí na svojom. Rozhodla som sa, že bude dobré, ak bude jediný bez večere. Však načo by aj mal jesť, keď ho môžeme obe-siť. Už skôr som objavila rastlinu, ktorá by mohla slúžiť ako lano. Dobrých stromov je na to dost'. Tak, teda poďme. Alebo nám chceš niečo povedať, Marinus?“

Rýchlym pohybom vytvorila slučku a prehodila mu ju cez hlavu. Počúvala, či nezačuje niečo vhodné od Marina, ale ten nič nepovedal. Zatiahla slučku, zvalila ho na zem a ťahala ho k najbližšiemu stromu.

„Počkaj, nerob to. Ublížiš mu.“

„Myslíš? Obesenie má trvalé následky, až do smrti. Asi mi to neuveríš, ale na to som už myslela.“ Ziggy so smiechom odpovedala tak, že v Larynii vyvolala ešte väčšiu hrôzu. S nenávisťou pozrela na Marina a začala ho zdvíhať. Ten začal kopať okolo seba a pozeral sa len a len na Ziggy. „Asi mi nechceš nič povedať, takže pokračujem. Ak sa chceš dohodnúť, povedz áno. Ak nie, tak... môžeš trikrát zaklopať.“

„Áno. Áno,“ zašomral Marinus.

„No výborne, výborne.“ Arkánka mu nožíkom uvoľnila slučku. „Hráš túto hru tvrdo, vieš o tom?“

„Ty tiež.“

„Tak daj tu chudinke mrznúcej svoju košielku. Už síce nemrzne, ale tak mohol by si.“

Marinus si vyzliekol košeľu. Pod ňou mal ďalšiu a bez jednej z nich mohol bez problémov existovať. Bola obrovská, oveľa väčšia ako tá, ktorú mala od Lussie. Rozhodla sa vrátiť sestre, čo jej patrilo, no nechcela sa vyzliekať. Tu nie. V malej košeli, ktorú si naťahovala tak, aby bola čo najdlhšia, odcupkala mimo pohľadu ostatných a tam sa prezliekla. Doniesla Lussii jej šaty a tá sa obliekla len tak, bez nejakých naťahovačiek. Ziggy skúsila kúsok z rýb a potom ponúkla ostatným. Prvý kúsok dala Lussii, ktorá si to podľa nej zaslúžila najviac.

Po večeri si všetci ľahli spať. Durf sa rozhodol, že bude ešte trochu hore. Pozeral do ohňa i na všetky strany a dával pozor, aby sa nikomu nič nestalo. Skontroloval šaty, ktoré počas noci úplne vyschli a položil ich Larynii na nohy. Nakoniec aj jeho prekonal spánok.

3. Kapitola - Votrelec

„Ty si fakt číslo, vieš o tom? Ale aspoň máme raňajky. Ale naozaj, toto som ešte nevidela.“ Ziggy sa smiala na Lussii, ktorá všetkých zobudila. Tým najšialenejším možným spôsobom. Lussia spala, keď do nej niečo drglo. Niečo sa jej začalo dotýkať. Otvorila oči a uvidela hlodavca, ako ju skúma svojimi fúzikmi. Spustila krik, okamžite vystrelila na nohy a utekala opačným smerom. Pri behu prišliapla druhého hlodavca.

„Nemôžem za to, že sa bojím myší.“

„Oni sa boja teba. Po tom, čo si im dnes spravila, sa asi každá myš alebo čo to vlastne je zahrabe dvadsať lakt'ov pod zem a nevylezie, ani keby ju niekto vytopil.“

„Ziggy!“

„Áno, statočná lovkyňa malých hlodavcov?“

„Ziggy!“

„Čo?“

„Ale nič. Radšej nič.“

Po noci, ktorá ukázala povahové črty jednotlivých osôb, boli skromné raňajky. Pečený neznámy hlodavec. Kúsok sa ušiel každému, no nezasýtil nikoho. Predovšetkým Ziggy bola hladná a od hladu nervózna. Rozbehla sa k moru a skočila do neho. Hýbala svojimi dlhánskymi ručiskami tak, že sa neustále zmenšovala. Z pohľadu neveriacich ľudí na brehu. Potopila sa a po chvíli sa vynorila s obrovskou rybou. Presne taká, akú chytil Ramael, s plochou hlavou. Bola však ešte väčšia. Ziggy ju na pleci vynášala z vody, zatiaľ čo ju tá ryba úplne dofrkala. Rozhodne sa jej nepáčilo, že ju niekto z vody vytáhuje. Ani vzduch sa jej nepáčil. Ramael znovu pripravil oheň, pomocou svojich kúziel, zatiaľ čo Ziggy rozrezala rybu a poukladala mäso z nej na kamene.

„Nemala by som ju jesť, je živá.“

„Rozrezaná na kúsky, nemôže byť živá, odpovedal Larynii Durf.“

„Inak som to myslela. Mala svoj vlastný život a my sme ju len tak zabili. Niekto môže zabiť a zjesť aj nás.“

„Dobre sa na to pozeráš. Nemáme ale veľmi na výber. Keby sme nejedli, tak zomrieme zas my. O rybolove veľa neviem, no kým nevylovíš všetky ryby, tak sa vždy narodí ďalšie a ďalšie. Ak by si teraz nechcela jesť ani zeleninu, čo by si potom jedla? Aj rastliny majú svoj život. Všetko má svoj život a ak vieš, ako život funguje, tak môžeš žiť.“

„Ale ja by som nechcela, aby ma niekto zabil a zjedol.“

„Alebo ťa niečo zabije a zje, alebo ťa zabije choroba. Potom z teba žiadny úžitok nebude.“

„Ale bude. Vždy sa nájde niečo, čo môže zožrať nejakú tú mŕtvolku. Veľké zvieratá, ľudia a arkáni či napríklad malé červíky. A aj tie červíky musí niekto zjesť. Niektoré sú celkom chutné,“ zapojila sa do diskusie Ziggy, stále mokrá z rýchlej rybačky.

Každý zo šestice by sa rád niečoho napil. Slanej vody bolo všade dostatok, no s výnimkou Lussie sa jej nikto neopovážil napíť. Voda sa stávala prioritou a jej nájdenie bolo nutnosťou. Ženy, všetky tri, sa vyhlásili za prvý tím a muži ich nasledovali. V každom tíme niekto takmer nepoužiteľný, niekto priemerný a niekto, kto sa do prieskumu naozaj vyznal.

Skupina zložená z Larynie, Lussie a Ziggy sa vybrala smerom k vychádzajúcemu slnku. Ukazovalo do prostriedku lesa. Ťažký terén sa dal prechádzať iba pomaly a s mečom v ruke, potrebnom na razenie si cesty cez porast. Napriek tomu, že sa obidve dievčatá snažili držať so Ziggy krok, nešlo to. Ich šaty a hlavne topánky sa do takého terénu vôbec nehodili a stíhať za rýchlym tempom arkánky bolo prakticky nemožné. Tá rýchlo poskakovala a zdolávala akékoľvek prekážky. Bez problémov preskakovala spadnuté stromy, ale na žiadnu vodu nenarazila. Dobešla na čistinku a keď sa tam objavili i dievčatá, bola nad nimi. Ziggy vedela liezť po stromoch. Ťažká, no veľmi ohybná a rýchla. Do výšky išla len o niečo pomalšie ako po takmer nepriechodnom teréne. Išiel strach z toho, ako vysoko sa dostala. Nie však až taký, ako keď sa dostávala odtiaľ dole. Zliezať stromy dole hlavou nebolo bežné ani u arkánov, no Ziggy to dokázala. Aj keď si musela trochu odpočinúť a ľahnúť. Ani jedna sestra proti tomu nenamietala.

„Nie je tam nič. Nevidela som žiadnu rieku, žiadne jazero, vodopády, nič. Vôbec nikde žiadna voda, aká by sa dala piť. Najradšej by som zjedla nejakú ťavu a poriadne ju zapila, no to bude asi problém.“

„Môžeme si vodu na pitie vyrobiť. Ak máme slanú vodu, tak z nej potrebujeme odstrániť soľ.“

„Samozrejme, rozkážeš soli, aby odpochovala naspäť do mora a ona ťa poslúchne.“

„Možno Durf vie ako na to,“ pridala sa Larynia.

„Ak by sme dosiahli, že by sa tá voda vyparovala presne tam, kde chceme my.“

„Čo ovplyvniť nemôžeme. Niečo ma ale napadlo. Čo ak si jednoducho vykopeme studňu? Môžeme naraziť na slanú vodu, alebo na úplne čistú, ktorú od soli delia kamene.“

„Máme smolu. Ak by sa slaná voda varila na ohni, tak by sa vyparovala a ostala by soľ. My to chceme presne naopak.“

„Lepšia bude studňa,“ naliehala Ziggy. „Všetky tie stromy potrebujú vodu. Pitnú, nie slanú. Pod nami musí byť dobrej vody dostatok.“

„Už si videla niekde tieto stromy? Čo ak potrebujú slanú vodu a tá je všade pod nami?“

„Áno, aj to je možné. Akosi tomu ale neverím. Bude tu normálna voda, viem to. Ktorá z vás má so sebou lopatu?“

Larynia pozrela na Lussiu a tá jej pohľad opätovala. Jedna nemala vôbec nič a druhá len palicu. Obyčajnú palicu, ktorá sa už raz na hľadanie vody použila, ale neúspešne. Ziggy si vypočula nápad Lussie, zobrala jej palicu a celou silou ju zabodla do zeme. Obratnými pohybmi ju dostala ešte o niečo hlbšie. Vytiahla a so šomraním ju vrátila. Žiadna voda.

Durfova skupina pokračovala iným smerom. Trojica úplne odlišných ľudí a samozrejme s odlišným názorom. Marinus si neodpustil svoje zbytočné reči o smrti. Ramael, trochu nečakane, prišiel s nápadom. Veľmi jednoduché riešenie. Možno nie najlepšie.

„Čo ak by sme si vodu, ktorá sa dá piť, vyrobili z tej morskej? Je tam len soľ navyše, tak by sme sa jej mohli zbaviť.“

„Áno? A ako?“

„Cez Marinovu košeľu. Soľ by sa tam zachytila.“

„Zabudni, nič také sa konať nebude. Zapáčilo sa ti to hlúpe dievča a chceš si ju získať tak, že ma znova ponížiš!“

„Sklapni láskavo. Ramael má nápad. Moc tomu neverím, ale skúsime to. Ak sa vrátíme s prázdnyimi rukami.“

„Musela by to byť hrubá vrstva. Čím hrubšia, tým viac soli sa zachytí na látke a tým menej bude potom v nádobe.“

„Technický problém, nemáme nádobu.“

„Nádoba sa môže predsa vyčarovať, to nie je ťažké.“

„Áno? Tak prosím, skús to. Určite sa nám niečo hodí, ak by sme narazili na vodu. Mali by sme doniesť ostatným.“

„Myslíš tým trom? Žiadna z nich si piť nezaslúži.“

„Už buď ticho. Ak nechceš, aby si tá najväčšia z nich urobila nádobu z tvojej lebky.“

„Lebky! To by sa dalo použiť. Máme kosti.“

„To je trochu malé a morbidne, nemyslíš?“

„To máš pravdu.“

„Teraz mám nápad zase ja,“ začal ďalšiu diskusiu Durf. Ak chceme nájsť jazero alebo niečo také, prečo ideme hore? Nemali by sme ísť do kopca ale priamo naopak, na čo najnižšie miesto. Aj pod hladinou mora, ak je to možné.“

„Také tu nenájdeš. Na tomto ostrove je jediná cesta hore. Zbytočne sa snažíš nájsť nejakú nížinu.“

„Takže ty vieš s úplnou istotou, že sme na ostrove? A že vyzerá z každej strany tak, ako z tejto? Ako to môžeš vedieť?“

„Však pozriem sa a vidím. Okrem toho načo by nás tá čarodejnica poslala niekam, odkiaľ sa dá len tak odísť?“

„Prvá rozumná myšlienka, Marinus. Dúfam, že nie posledná. Ak by sme sa mohli dostať hore a pozrieť si všetko z výšky. Mám to. Ramael, vyčaruj draka. Môžeme sa na ňom previesť.“

„Vyčarovať draka? Kto si myslíš, že som?“

„Tak si čarodejník alebo nie?“

„Ale aký. Vyčarovať malý ohník je niečo úplne iné ako vyčarovať mocného draka. To musíš vedieť.“

„To neviem, ale verím ti. Radšej pokračujme.“

Trojica mužov sa dostávala vyššie a vyššie, no nenarazili na nič. Len ďalšie skaly, stromy a jeden hlodavec, ktorý pred nimi utiekol. Boli ďalej od pôvodného tábora, ako kedykoľvek predtým. Deň sa blížil k svojej polovici a slnko bolo vysoko nad hlavami. Ešte viac zvyrazňovalo slabosť z nedostatku vody. Prechodili ďalší a ďalší terén, no na nič nenarazili. Až úplne na konci. Marinus sa vrhol na jazierko, ktoré viac pripomínalo mláku. Dobehol k nemu a pil. Nechutná, teplotná a olejnatá voda mu vôbec nechutila, ale pil ju. Durf s Ramaelom, ktorý ho videli, sa napili tiež.

„To si nemohol povedať, že je odporná?“

„Mali ste vidieť, ako sa tvárite.“

Ramael vyčaroval jednoduchý džbán. Na piaty pokus sa to podarilo, no rozsypal sa skôr, ako sa stihol naplniť. Trochu osviežený a v zlej nálade sa všetci traja vrátili. Všetci šiesti sa následne vrátili tam, kde sa stretávali už aj predtým. Miesto, ktoré nevynikalo vôbec ničím. Lussia, ktorá

mala znovu chuť určovať, čo je správne a čo nie, podala správu o neúspechu ich skupiny a vyžadovala ju aj od Durfa a ďalších dvoch.

„Vodu sme našli, no džbán, ktorý Ramael vytvoril už neviem na koľký pokus, nevydržal vôbec nič. Tá voda chutí ako olej. Dá sa piť, ale je naozaj príšerná.“

„Na čo čakáme? Poďme sa tam napíť!“

„Mám jeden nápad, ktorý by sme mohli skúsiť. Urobiť zo slanej vody sladkú. Precediť ju cez oblečenie.“

„To by mohlo fungovať, ak by bolo veľa vrstiev toho oblečenia.“

„Tiež som na to myslel.“ Ramael našiel spoločnú reč s Lussiou, no nikomu inému sa to veľmi nepozdávalo. Zvlášť Ziggy. V jej hlase bolo počuť značný pesimizmus, krížený so zlými osobnými skúsenosťami.

Lussia si znovu vyzliekla svoju hornú časť oblečenia a išla k moru. Jej sestre sa to znovu nepáčilo a zakrývala si oči. Ako jediná. Najmladšia z kolektívu prekladala šaty čo najviac. Nabrala na ne trochu vody a napila sa. Výsledok bol presne taký, ako čakala.

„Neviem, či je to lepšie ako voda priamo z mora, chutí to rovnako.“ S odpornou chuťou v ústach povedala Lussia. „Ramaelov nápad zlyhal, poriadnu vodu sme nenašli. Čo teraz?“

„Možno mám ďalší nápad. Viem, kto by mohol vedieť, kde sa nachádza jazero alebo rieka.“

„No tak to som zvedavá, Lussia. A nezabudni sa obliecť do suchého, áno?“

„To mi vravela matka.“

„A vravela ti dobre.“

„Marinus ju zabil. Ten podliak!“ Lussia sa vyrútila k Marinovi a začala mu uštedrovať údery.

„Pokojne vy dve nepokojné potvorky. Teraz nie je čas na takéto hádky, bitky a čo to tu vlastne vyvádzate. A ty, Marinus, už radšej nikoho nezabíjaj. Ako vidíš, dokáže to ľudí naštváť. A môžeš zas požičať svoju jednu košelu? Kým tá jej vyschne?“

„Zase? Vieš, že jej nedám nič. Je to úbohé dievčatko, ktoré sa nevie správať.“

„Zaujímavá myšlienka od človeka, ktorý za deň zabil tisíce ľudí. Nebuď blbec, teda nebuď väčší blbec, ako si obyčajne a daj jej košelu.“

„Lebo čo? Si myslíš, že keď si arkánka, tak môžeš všetko?“

„Môžem všetko? To je nápad. Si génius. Z tvojho obrieho žalúdka by bola vynikajúca nádoba na vodu. Môžem si ho požičať? Za týždeň vrátim.“

„Dobre, tu máš!“ Marinus zoblíkol hornú košelu a hodil ju po Ziggy. Tá ju potom podala Lussii.

„A teraz znovu k téme, ktorá úplne všetkých zaujíma. Až na tvoju sestričku, ktorá je v akomsi tran-ze. Aký je tvoj nápad?“

„Možno sa mi to len zdá, ale tých hlodavcov by bolo veľa, keby ich nikto nelovil a nejedol. Možno sú tu väčšie zvieratá. A tie budú určite piť vodu. Mohlo by sme nejaké sledovať.“

„Sledovať neznáme zviera v neznámom teréne. Zaujímavé. Musíme ale najskôr nejaké nájsť a to bude chvíľu trvať.“

„Mohli by sme prezrieť stopy. Možno niečo z toho patrí veľkému zvieratú.“

„Áno, Durf, súhlasím, no to bude všetko trvať príliš dlho. Ak sa skoro nedostaneme k vode, tak budeme mŕtvi. Všetci zaradom.“

Larynia sa rozprávala. Nie so Ziggy a ostatnými, ale s niekym iným. Niekým, kto ju dokázal počuť a zároveň vypočuť. Mocná Ciali sa na ňu usmievala. S bohatými vlasmi a očarujúcim úsmevom. Bol to sen alebo ilúzia, to Larynia nedokázala rozoznať. Cítila, že sa jej dostáva do rúk niečo. Obidve ruky, spojené pri tichej modlitbe, pocítili predmet. Otvorila oči a uvidela vodu. Priezračnú vodu, ktorá sa ligotala na slnku a veselo si razila cestu pomedzi piesok a drobné skalky. Vytekala z malého džbána, ktorý svietil ako slnko nad hlavou. Zlatý a žiarivý. Nemenil sa, vyzeral úplne rovnaký, aj keď z neho vytekala voda.

„Tak, tomu vravím kúzlo. Výborne, výborne... kto to vyčaroval?“

„Ja nie, to som nebol ja,“ odpovedal arkánke Ramael.

„Kto iný vie čarovať? Ty, Larynia?“

„Ja... neviem. Odrazu sa to objavilo.“

„Takže alebo sa mi niečo zdá, alebo sa to tu nejako naozaj dostalo. Keďže všetci mierite očami na ten džbán, tak asi ešte neprichádzam úplne o rozum.“

Ziggy zobrala džbán do rúk. Zo zlata, nie veľký, popísaný nápisom. V jazyku ľudí. Nebol úplne plný, len do polovice, ale zásoba voda sa vôbec nemenila. Zázrak. Alebo niečo úplne iné?

„Kto chce vodu?“

„Ja!“ Ohlásil svoje odhodlanie ako prvý Marinus.

„Nejaké lepšie nápady?“

„Mohla by si dať každému napiť, do úst,“ vyšlo z Larynie. Tá mala s Marinom niektoré veci spoločné, no v niečom sa úplne líšila. Predovšetkým v tom, že kým ona chcela dobre pre každého, Marinus len sám pre seba.

„Tak fajn. Podme pekne po poriadku, podľa veku.“

„Prečo mám ísť posledný?“ Marinusovi sa stále niečo nepáčilo.

„Možno preto, že som o dva cykly starší od teba, no to ťa nikdy nezaujímalo. Teraz ťa to možno zaujímať začne,“ nie príliš prívetivo mu odpovedal Durf a rozosmial pri tom Lussiu i Ziggy.

Lussia dostala džbán do rúk ako prvá. Napila sa, do sýtosti. Aj ona si všimla, že vody vôbec neubúdalo. Chutila jej. Nevedela nič o jej pôvode, no úspešne zatláčala smäd a vracala silu. Larynia bola ďalšia v poradí. Veľmi rada zobrala džbán a napila sa. Dobre vedela, od koho to bolo. nevedela, či je dobré veriť Ciali, alebo nie. Napila sa ale rada. S pocitom, že sa o ňu niekto stará. Niekto, kto je možno nepriateľ. Na to nechcela zabudnúť a ani myslieť.

Postupne sa napili všetci, jeden za druhým. Po Larynii Ramael a po ňom Marinus a Durf. Obyčajné podávanie džbánu s vodou spôsobilo zaujímavú vec. Nikto nevedel, ako dlho je na tomto svete Ziggy. Vyzerala o dosť staršia od Larynie či Ramaela, no mladšie ako Marinus alebo Durf. Napriek tomu pila posledná. Trochu frflala, ako vždy keď bola hladná alebo smädná, no to už bola ona. Bez toho by to asi nešlo.

„Nevyzeráš byť najstaršia,“ povedala jej Larynia.

„Tým chceš povedať, že aj keď som už stará nepoužiteľná ježibaba, tak stále vyzerám dobre? Tak fajn, to beriem. Niekto musí byť aj pekný, no nie? Prečo nie práve ja?“

„Neviem, koľko máš cyklov, naozaj neviem.“

„Desaťkrát toľko, čo ty. Ostáva mi päť minút života.“

„Ako to myslíš?“

„To ti mám celé vysvetľovať? Hmm, to asi nestíham. A už sú to len štyri.“

„Robí si srandu. To by si chápala, keby ti stále vravela svoje múdrosti,“ pridala sa Lussia. Plne zmierená s mnohým, čo dokázala Ziggy dostať zo seba.

„Ak si desaťkrát taká stará ako ja...“

„Stará?!?!?!“

„Prepáč, mladá.“

„Všetci sme mladí, ak sa mladými byť cítime. Po pravde, teraz sa cítim naozaj...“

„Zle? Nezdravo?“

„Ale nie. Cítim sa. Páchnem úplne. Slaná voda mi nerobí dobrotu.“

„Môže ti slaná voda ublížiť?“ Larynia sa pýtala z dobrosrdečnosti, nechcela, aby sa jej niečo smialo. Marinus sa do toho započúval. Hľadal možnosť, ako sa tej vysokej arkánky zbaviť. Možno sa mu priamo pred nosom črtala príležitosť.

„Nie viac, ako vám, ostatným... krátkorukým.“ Pri tejto odpovedi si Larynia vydýchla a Marinus začal dýchať.

Mali vodu, vďaka neuveriteľnému plávaniu a chytaniu rýb, ktoré ukazovala Ziggy, bolo aj jedlo. Postarala sa taktiež o oheň. Aj keď s malou pomocou Ramaela. Jednoduchým kúzlom sa oheň vytvoril ľahšie, ako akýmkoľvek iným postupom. Lussia si pozorne všimla všetko, čo robila Ziggy. Chcela byť ako ona. Napodobovala ju. Celý život hľadala nejaký vzor. Larynia plnila túto úlohu len do určitého veku. Potom prišlo prázdno. Pre ňu veľmi dlhé obdobie prázdna. Neskôr Ziggy. Silná a drsná, ani dobrá a ani zlá, schopná všetkého. Nespútaný živel, synonymum pre život a energiu. Niekoľko, na koho sa chcela malá Lussia podobáť čo najviac. Voda a jedlo zaobstarané. Prieskum nič dôležité neodhalil, aspoň zatiaľ. Už chýbala len posledná vec, potrebná pre prežitie. Obydlie. Nikomu sa ale do stavby nechcelo. Neboli skúsenosti na stavbu a ani na získanie potrebného materiálu. U všetkých ľudí. Ziggy všetko ovládala. Zaslúhovala si za to prirodzený rešpekt, až uctievanie na strane jednej. Marinus sa jej ako jediný chcel zbaviť, no nevedel ako. Najradšej by sa zbavil Lussie a vlastne všetkých.

„Mali by sme sa pustiť do stavby. Skôr, ako príde dážď.“

„Dažd'a sa neboj, dievčatko. Príde pár kvapiek, potom ďalších pár a po týždni konečne uschneš.“

„Tým chceš povedať, že môže dážď trvať aj týždeň?“

„Tým chcem povedať, že sa mi absolútne nechce. Niekoľko to ale robiť musí a tak sa do toho pustím. Ak sa máme všetci dostať dnu, muselo by to byť dosť veľké. Čím väčšie, tým viac to bude trvať. A tým viac bude treba opravovať. Ak postavíme slabý domček, tak ho môžeme pri prvom vetre stavať nanovo. Navyše raz príde aj zima. Aká bude, tak to neviem. Možno nám zamrznú úsmevy. Do jari sa budeme na seba škeriť. Alebo tu bude len obdobie sucha a obdobie dažďov. Nič pre mňa.“

„Aký je svet u vás? U arkánov?“ Lussia sa zaujímala o život Ziggy rovnako vážne, ako o súčasné prežitie.

„Je to trochu iné. Ale nie až tak moc. Táto krajinka sa dá prežiť, ak sa nepozabíjame navzájom. Alebo ak nás nepozabíjaš ty, maličká. To by sme ťa museli každú noc chodiť strašiť. Vďaka jedlu a kúzelnéj vodičke, ktorú tvoja sestrička niekde zohnala.“

„Máte tam more?“

„Ale hej. Dokonca slané, ak ťa aj to zaujíma.“

„Krajina, odkiaľ pochádzam, je ďaleko od chrámu. Naozaj ďaleko. Dávno som tam nebola. Pekná príroda, ale ak pár vplyvných našťveš, tak máš smolu. Náš kraj, to je v prvom rade les. Les taký obyčajný, na rovinke, prípadne pokrývajúci kopce. K tomu močiare plné agresívneho hmyzu, ktorý musíš zabiť skôr ako zabije on teba. Vysokánske hory i niečo, čo by som asi nevedela preložiť. Alebo aj hej. Čierne rieky, plné... to zase neviem preložiť. Ignorujte to. V podstate pekný kraj poskladaný zo všetkého možného. Chvíľu si vo voňavom lese, potom vstúpiš do močiara a ak ti z toho všetkého preskočí, tak si môžeš skočiť z niektorého vrchu. Viem, že močiare spomínam trochu veľa, no bez nich by môj domov nebol mojim domovom. To vieš, je dobré sa im vyhnúť. Často sa ale nikde nedostaneš, pretože tam, kde nie sú kopce, sú prevažne práve močiare. Miesto, kde sa dá vkročiť a dá sa z nich odísť, kedykoľvek. Ak máš poriadnu dávku šťastia. My nemáme púšte a zima u nás znamená, že je zima. Môžeš mať na sebe oblečené čo len chceš, môžeš byť v miestnosti s ohňom a zapíjať to niektorou šamanskou či barmanskou zmeskou, stále ti je zima. Niekedy sa u nás urobí naozaj čokoľvek, len aby sa zahrialo. Vo všeobecnosti sa ale neodporúča vypáliť suseda, pretože tie naše obydlia dosť rýchlo horia. Chvíľu máš ohník a potom dlho dlho nič. Zvlášť, keď sa všetky domčeky podozrivo strácajú. V zime sa každý teší na leto. Teda tá časť, ktorá nezamrzla, nemigrovala do teplých krajín a nešla do vojny. Alebo na zboj. Alebo ďalej na sever, čo je taká naša tradícia. Ak ti je každú zimu nepríjemne, tak sa chodí do ešte väčšej zimy. Moc to nepomáha, ale aspoň budeš menej nadávať po ďalšie cykly. Rada by som sa tam niekedy vrátila.“

„Musí tam byť krásne.“

„Bol by z teba cencúl, Lussia. Inak vieš, že ubodať niekoho cencúľom je ideálny zločin? Samozničujúci dôkaz.“

„Cencúl je čo?“

„To si z púšte alebo čo?“

„Vieš, že áno.“

„Jáj, tak to ti neviem veľmi dobre popísať. V podstate kus ľadu, no ty asi nevieš čo je to ľad a tak by som musela vysvetľovať všetko naraz a to by bolo kontraproduktívne.“

„Je to kus zmrznutej vody,“ zamiešal sa do toho Durf.

„A samozničujúce preto, že by sa z cencúľa stala znovu voda, ak sa dostane do tepla.“

„Výborne, výborne. Tak, už chápeš čo je ľad a cencúľ. Nabudúce preberieme úhyn ježkov.“

4. Kapitola - Obydlie

Dostatok jedla umožnil rozširovanie vzdelania. Múdrosti o získavaní jedla. Kedykoľvek mohla Ziggy vyštartovať, behom sa dostať do vody a mocnými zábermi doplávať k niečomu, čo sa dalo zjesť. Mohla to robiť stále a celkom ju to bavilo. V plávaní bola dobrá. Tak, ako aj v ďalších spôsoboch získavania a prípravy jedla. Ziggy vedela všetko o love, stavaní, prieskume, boji na blízku i na diaľku a to je len začiatok dlhého zoznamu.

Mladá, no každým dňom staršia Lussia mala už nejaký čas arkánku za svoj vzor. Tak veľa vie a tak veľa sa od nej môžem naučiť. Keby som vedela aspoň jedno tak, ako vie ona. Viem, že ma naučí. Sama to chcem, aby sa mi venovala. Najskôr ale treba toľko zariadiť. Dostala som sa sem a mám tu žiť. Takmer sama, s ľuďmi, ktorých takmer nepoznám. Jasné, zvládnem to, no nechcem byť tá najmladšia a najmenej podstatná. Ziggy sa hodí na všetko, Durf sa tiež dosť hodí, aj Ramael. Ja ale nechcem byť len tak do počtu. Jedna z mnohých. Aj keď nás tu až tak moc nie je.

„Ziggy?“

„Áno, slniečko?“

„Slniečko?“

„Tak stojíš tu, usmievaš sa a čumiš na mňa. Namiesto toho, aby si mi s tými všetkými zelenými listami pomohla.“

„Načo sú tieto listy? Chceš postaviť dom z listov?“

„Samozrejme. Čo si si myslela? Že si budem pokrývať hlavu stovkami listov, aby som bola viac zelená?“

„Myslím, že by dom z listov veľa nevydržal.“

„Správne, výborne, máš päť bodov a kúsok rybky. Ak chceš, tak sa na teba aj usmejem, no tváriť sa ako slniečko nebudem.“

„Ziggy?“

„Kto ma volá? Kto ma volá? Ahá, ty. Tu som tu som tu tu tu! Čo by si rada? Nekradni mi moje listy, už som si ich celkom obľúbila.“

„Neviem, či sa mi to zdá, ale podľa mňa nie si celkom v poriadku.“

„Ó, veľké odhalenie. Umieram. Zaťahuje sa opona, tleskanie z predných radov nahradilo dojatie. Odovzdávam všetko svojim najbližším. V pokoji odchádzam. Majte sa radi, nebojujte medzi sebou a každý piaty deň príd'te zalievať kvietky.“

„Tak dost', si v poriadku alebo je s tebou niečo?“

„Asi mám skalku v topánke.“

„Ziggy!“

„Áno, nebezpečná lovkynia rybičiek a hlodavcov?“

„Štveš ma!“

„Dámy a páni, veľké zistenie. Som zlá, robím si srandu z ľudí a nedokážem držať ústa. Výborne, môžem ti zatlieskať, pokloniť sa ti a ak by si bola veľmi dobrá, tak na teba hodím úsmev s poradovým číslom dvadsať tri. Alebo dvadsať štyri, že si to ty. Ktorá si vlastne ty? Fúzy nemáš, šípom mi na nos nemieriš. Ty nie si tá, ktorá ma chce stiahnuť z kože, však? Premenlivo, trochu oblačno, vietor, dá sa očakávať neočakávané. Nedýchaj tak nahlas, hlúpo sa mi potom škrabe za uchom.“

Lussia vyskočila. Prvýkrát mala naozaj strach o Ziggy. Vedela, že je divná, zďaleka a dá sa od nej očakávať naozaj všetko, ale toto jej jasne napovedalo problém. Aktuálny, alebo minimálne blížiaci sa. Niečo je zle. Veľmi zle. Povedala o tom Durfovi. Po Ziggy bol naj dôveryhodnejším človekom. Možno by mohla brať aj vlastnú sestru za dôveryhodnú, no tá by namiesto riešenia len spanikárila. Alebo si to aspoň myslela.

„So Ziggy je niečo zle, nevyzerá zdravo. Niečo sa s ňou robí. Určite...“

„Pokož, len pokoj. So Ziggy je niečo zle. Ako sa to prejavuje?“ Durf si prezeral Lussiu a odhadoval ju, tak ako nových vojakov v armáde.

„Hovorí veci, ktoré by nemala hovoriť. Mal by si to počuť.“

Starého vojaka chytilo za ruku dievča a ťahalo k hromade listov a jemných konárov. Ťahala ho celou silou a možno by ho aj odtiahla, ale Durf spolupracoval, veľmi sa nebránil. Ako by sa aj mohol? Zachovával si chladnú hlavu. Vojenská myseľ, skúsenosti s diplomaciou. Vyjednávanie s nepriateľmi i hodnotenie situácie so spojencami. Tu nebol generál a nemal svojich pešiakov. Malý kolektív, v ktorom sa snažil byť s každým za dobre, česť výnimka potvrdzujúca pravidlo. Keď ho Lussia požiadala, aby išiel s ňou, tak išiel. Prerušil rozrobenú prácu a ťahaný Lussiou sa vydal k listom.

„Bolí ťa niečo?“ Prihovoril sa arkánke Durf.

„Slnko svieti do chrbta a chodidiel, mali by sme ho poraziť v šerme. Doneste mi luk a zelené húsenice.“

„Zelené húsenice došli. Môžu byť zelené?“

„Pomaly, aby neutiekli vlci. Mám chuť na sneh s octom. Ako dlho už predávajú laná na spanie? Ešte včera som spala dnes do zajtra, ale viem, že tie sochy boli nesmelé.“

„Tak máme riešenie. Trpíš z týchto listov, ovplyvňujú ťa. Pod' sa so mnou prejsť, ďaleko od nich.“

„Ten, kto sadil netopiere, zasadil zuby storočné, kašle na múry trochu šedé, malý vlk a kozliatka zjedli staré vrátka.“

„To sa dobre nerýmuje. Vlastne vôbec nie. Pod', prejdeme sa.“

Na prekvapenie všetkých mocná arkánka podala Durfovi ruku a bez slova išla s ním. Pred sebou mala more a pred morom pláž. Piesočnatú, no bol to iný piesok, ako v púšti. Po troche sa do nej zabárala. Išli až popri mori. Žiadne stopy pred sebou a žiadne za sebou, všetky menilo more, zmývalo ich.

„Teraz mi už môžeš povedať, prečo si to hrala?“

„Tak ty vieš, že šialenstvo hrám? Výborne, prešiel si testom.“

„Tvojim testom? Predvádzala si šialenstvo, lebo si vedela, že sa Lussia obráti na mňa. Celé si to plánovala. Nebolo to voči nej tak celkom fér, vieš o tom?“

„Po pravde som rada, že som preč od tých listov. Ani trochu sa mi nepáčia. Potrebujem trochu od-
dych. Vládzem pracovať s listami, s tým nie je problém, ale... nevládzem žiť. Nevieť či chápeš, ako to myslím.“

„Si dlho sama a hľadáš niekoho, kto by ti rozumel.“

„Nie tak celkom. Skôr potrebujem zmenu. Zmenu prostredia. Som tu len chvíľu, no ak tu mám zostať do konca života, tak sa mi to ani trochu nepáči. Poznám toto miesto. Mala som to povedať skôr, viem, len sa bojím o tie dve malé. Ak by som im povedala, že sa odtiaľto nikdy nedostanú, tak by ich to veľmi ranilo. Nechcem ich raniť a preto potrebujem sa o tom porozprávať. S tebou.“

„Myslel som, že si s Lussiou dobre rozumieš. Bojí sa o teba, aj v tejto chvíli.“

„Veď to. Som jej idol, chce byť ako ja, a to nevie o mne všetko. Nikto o mne nevie všetko. Ani ty nie. Vieš, čo je typické pre arkánske ženy? Okrem toho, že nie je dobré sa s nimi zahrávať, lebo ti vykrútia krk?“

„Chuť do jedla?“

„Ha ha ha, aj to, ale niečo iné, úplne iné. Nikdy sme neboli na to, čo by ste vy, ľudia, nazvali romantikou. Nieкто sa nám zapáči a nič sa nerieši. V tomto je náš svet jednoduchý. Som arkánkou z troch štvrtín, z tej poslednej som obyčajná ľudská žena. Mala by som byť aj v tomto viac ako ar-

káni, ale to neviem posúdiť. Si vojak. Vieš, že nie je dobré nechať vojaka na pochode samotného. Ani dôležitých väzňov. Aj v zlých podmienkach sa žije lepšie vtedy, ak to neznášaš všetko sám.“

„Dobrý vojak nebojuje sám pre seba, ale pre všetkých. Niečo také máte určite aj u seba. Rozumieš si s Lussiou, ale hľadáš niekoho, kto by bol pri tebe a kto by ti rozumel tak trochu inak, ako ona. Je mi jedno koľko vojen si vybojovala a koľko ľudí si zabila. Si živá bytosť. Žena či arkánka. Môžeš sa hrať na to, že si zo železa. Ak chceš byť v týchto veciach úplne úprimná, tak som tu pre teba.“

„Nemám veľa možností. Ramael sa hodí k Larynii, Lussia lásku nehľadá a Marina nikdy nikto nebude mať rád. Možno je to vypočítavosť, že som teraz k tebe úprimná. Nemám inú možnosť, to je taktiež pravda a nemôžem povedať, že nie. Si mi ale dosť sympatický. Si vojak, ktorý plní rozkazy. Tie dobré i tie zlé. Ak ale uvážiš, že niektoré sú naozaj zlé, tak urobíš zmenu k lepšiemu a robíš len tie dobré. Ublížiš tam niekomu, no viacerým pomôžeš.“

„Postaviť sa proti pánovi, ktorý ovláda ľudí tak, že by si zaslúžil dýku medzi rebrá, je to najťažšie rozhodnutie. Aj keď to tak vôbec nevyzerá, keď to takto po sebe počúvam.“

„Mne sa to zdá veľmi jednoduché. Nieкто ťa štvie, tak sa mu obrátiš chrbtom. U nás sa tomu hovorí, že mu vymočíš do úsmevu.“

„Zaujímavo povedané. Obrátiť sa proti niekomu ale znamená viac. Máš všetko. Bohatstvo, moc, v mojom prípade armádu. Máš istotu. Malá zmena a bohatstvo je fuč, moc je taktiež preč a namiesto toho, aby som viedol armádu, ma moja armáda hodila do väzenia. Nechce sa mi to nejako oľutovať, stalo sa. Poviem ti však jedno, nič nie je lepšie, ako tento čas na ostrove. Už mám po krk všetkých vojen. Mečom som porazil množstvo nepriateľov, no vždy boli ďalší a ďalší. Teraz? Celý svet som len ja, dvaja ďalší, ty a dve dievčatá.“

„Nezabúdaj na rybky a hlodavce.“

„Aj tie.“

„Tebe sa tu páči, ja tu idem prísť o nervy. Zvlášť, ak mám nejaký dom stavať. To u nás nerobí takmer nikto. Všetci aj preto bývame tam, kde bývame. Z arkána urobíš bojovníka, stopára či bežca. Staviteľa ale nie.“

„Čo presne chceš urobiť s tými listami?“

„Tieto listy sú veľké a ťažké tak akurát. Hodia sa na strechu. Voda sa bude po nich kĺzať dolu a do vnútra nič neprenikne. Treba ich len dobre zviazať, urobiť dve vrstvy a na niečo ich upevniť. Poď, ukážem ti to.“

Marinus z diaľky pozoroval dvojicu a zanedlho si všimol ďalšiu. Laryniu a Ramaela. Každý chlap, ktorý sa do tohto sveta dostal, už niekoho mal. Láska? Dôvera? Poznal to, aj keď sa tváril,

„Larynia, ty zabrzdená veverička, neblázni. Je ti asi jasné, že si robím srandu, však? Tak mi to vyber, keď tak veľmi chceš. Čo už s tebou narobím.“

Mladá žena vytiahla triesku a červené miesto pokropila vodou. Chcela si vypárat' kúsok z oblečenia, aby mala látku na obviazanie. Chcela byť užitočná a pomáhať, aj keď jej pomoc potrebná nebola.

„To už fakt nemusíš. Ďakujem ti, zachránila si ma pred mimoriadne nebezpečnou trieskou, ktorá ma skoro zabila. Dávam ti dobrý bod. To síce neznamená vôbec nič a taktiež si za to nič nekúpiš, ale zober to tak, že v tejto krajine som ešte dobrý bod nikomu nedala. Máš prvý a váž si to. A nečervenaj sa toľko, ja ťa nezjem. Aj keď, nikdy nehovor nikdy. Začala by som ušami.“

„Neviem, čo na to povedať.“

„Skús sa netváriť ako zhnitý citrón a podať technickú dokumentáciu v prípade inšpekcie tvojho výrobného postupu.“

„Čože? Nechápem.“

„Tak inak, ide ti to so strechou?“

„Neviem ale robím to tak, ako mi ukázala Lussia.“

„Pozrime sa na to. Je to zelené, vyzerá to byť dosť pevné, ešte je na tom dosť roboty, ale zatiaľ dobre. Ak by prišiel poriadny vetrisko, tak ju asi rozmetá na toľko kúskov, že by na to ani štyri prsty nestačili, ale ako som už povedala, zatiaľ dobre.“

„Ďakujem.“

Pracovali celé hodiny, prerušovaní len smädом. Ozývajúci sa hlad donútil k zmene. Každý vedel, čo bude na večeru. Niečo z mora. Malé rybky alebo jedna z tých veľkých. Ľudia z púšte neboli zvyknutí na takúto potravu. Iná možnosť tu však nebola.

„Tak čo, dáme si rybkú, alebo pošleme Lussiu pristúpiť nejaké hlodavce?“

„Mohli by sme lepšie preskúmať krajinu. Možno narazíme na nejaké ovocie.“ Durf sa určite nevyhýbal akejkol'vek možnosti prieskumu. Dostatok jedla a vody pre neho neznamenal nič iné ako možnosť objavovať okolie bez strachu.

„Pôjdeš sám, alebo si zoberieš niekoho so sebou?“

„Vyberám si teba. Poď, vyrazíme.“

Dve najsilnejšie osoby sa vydali bez dlhých rečí do divočiny. Prieskum okolia, blízkeho či vzdialeného. Lussia na nich zakričala. Chcela vedieť aspoň to, kedy sa vrátia. Zaujímalo ju to hneď z dvoch dôvodov. Okrem jedla aj kvôli tomu, že odchádzajú obidvaja, ktorí nemajú problém s Marinom. Ten sa za nimi obzeral tiež, no mal iné myšlienky, ako Lussia. Len čo sa vzdialili, využil svoju príležitosť. Vyzval všetkých prítomných na nové hlasovanie o tom, kto bude vodcom. Smrteľne vážny úmysel sa stretol so smiechom Lussie, nepochopením Larynie a nedočkavosťou Ramaela, ktorý si ešte nebol celkom istý, či môže niečo dosiahnuť.

„Nech teraz zdvihne ruku ten, čo si myslí, že Lussia by mala byť vyhodená z kolektívu.“

„Nikto ruku nezdvíha. Kde je asi problém? Teraz nové hlasovanie, kto je za to, aby bol Marinus vyhodенý z kolektívu!“ Lussia hnevom horela a čakala, že ju každý podporí. Ani teraz nebola zdvihnutá žiadna ruka. „Zdvihni ruku!“ Prikázala Larynii a tá ju zdvihla. Potom sa k nej pridal aj Ramael.

„Pche, si ty ale politička. Musíš prikazovať, pretože inak nič nedokážeš. Navyše si obklopená slabochmi.“

„Pche? Ak tí slabosi sú proti tebe, tak potom ty o tej politike nevieš nič. Okrem toho musíš vyvolávať hlasovanie vtedy, keď dvaja tvoji rivali sú preč. Prečo si to nevyvolal vtedy keď tu boli?“

„Nezahrávaj sa so mnou ty hlúpa žaba!“

„Ty sa zahrávaj so mnou ty starý blázon!“

Lussia získavala navrch. Bez špeciálneho vzdelania. Všetkých prekvapilo, že jej chcel Marinus ublížiť a ešte viac to, že ho ľahko premohla. Chytila mu ruku a začala ju tak vykrúcať, že dostala veľkého vodcu na kolená.

„Už s tým prestaňte. Máme prácu a mohli by sme zatiaľ niečo uloviť. Niečo poriadne.“ Ramael ich oddeľoval od seba, spolu s Laryniou. Ich ruky sa pritom dotkli, úplne nečakane.

„Dobre, aj tak to nemá cenu. Čo chceš chytiť?“

„Napadlo ma vyskúšať jedno iné kúzlo. Práve na ryby by mohlo fungovať.“ Ramael zodvihol ľavú ruku a povedal zaklínadlá. Začala žiariť. Ako slnko, len oveľa slabšie. vychádzalo z nej svetlo, ktoré nemalo veľkú silu, no ryby niečo také pod vodou určite nevideli. Ponoril ruku do morskej vody a tá stále svietila rovnako. Hýbal s ňou a špliechal vodu. Netrvalo dlho a vyslúžil si pozornosť. Stredne veľká ryba, pre štyroch tak akurát. Oveľa viac dlhá ako široká. Pomaly sa blížila.

Odrazu zrýchlila a zahryzla sa svojimi zúbkami do ruky. Svetlo pohaslo a ryba sa otočila. Krútila sa pomedzi kamienky na opačný smer, späť do mora. Nikto sa nevydal za ňou, nechali ju plávať.

AKT XII: Osídlenie

5. Kapitola - Dážď

Na tvári mocnej bojovníčky sa nachádzalo nespokojné napätie. Niečo sa blížilo, čo mohlo spôsobiť problém. Pre ňu, i pre ostatných. Dorazila rýchlym krokom k štvorici, ktorá ostala v základnom tábore a dala im pokyn na pochod. Zobrala len džbán s nekonečnou vodou a ponáhľala sa tam, odkiaľ práve prišla. Ťahala všetkých za sebou.

„Môžeš mi povedať, čo sa stalo?“ Larynia mala ako obyčajne strach. Celá sa klepala.

„Čo sa stalo? Skôr čo sa stane. Všetci pomrieme. Ak si švihneš, tak to možno prežiješ, ale iba možno.“

„Nechápem, čo sa stalo?“

„Pridaj do kroku a vysvetlím ti to.“

Ziggy spolu s Ramaelom, znovu šomrajúcim Marinom a dievčatami postupovala po čoraz strmšom teréne, stále hore. Chodníček, ktorý sa líšil od zvyšku lesa len vyšším počtom dosekaných konárov na zemi. Tam jeden, tam druhý, o pár krokov súvislá vrstva. Všetky tie konáre praskali po tom, čo na ne stúpila ťažšia noha. Cesta ešte len začínala. Nešla rovno viac ako niekoľko krokov a stále sa zatáčala. Krátke rovinky striedali šialené prevýšenia a pády.

„Kam to vlastne ideme,“ spýtal sa uponáhľanej Ziggy Ramael.

„Do jaskýň. Strecha nad hlavou, trochu vlhko, ale bude sa tam dať prežiť.“

„Hovoríš, ako keby sa blížila nejaká katastrofa. Čo sa stane? A kde je Durf?“

„Robí pár úprav, aby náš rozľahlý palác nevytopilo.“

„Ty chceš naznačiť, že budeme musieť byť v jaskyni?“

„Vysvetlím všetko, až tam budeme. Pridaj do kroku.“

Lussia nasledovala rýchlo. V úplne nevhodných topánočkách no so šikovnými nohami sa ponáhľala vpred, aj keď bola primalá na všetky tie prevýšenia. Ak by boli preteky medzi ňou a Ziggy, tak by nemala najmenšiu šancu. Marinus išiel za ňou a na konci Ramael s Laryniou. Chúd'a stále padalo, ale niekto mal trpezlivosť ju neustále dvíhať. Po pár pádoch bola úplne špinavá. Topánky, ktoré mala na sebe obuté Larynia, držali v celku len silou vôle a niektorých nitiek, ktoré sa akoby zázrakom ešte kompletne neroztrhli.

Pokojná chôdza po rovine za štebotu vtákov, to by bola nádhera. Pre Laryniu určite a rozhodne nie len pre ňu. Namiesto toho naháňanie sa po kamienkoch, ktoré boli obrastené machom. Šmýkalo sa na nich a pri rýchlom pohybe odlietavali na všetky strany. Ostrým listom a otravnej burine sa dalo vyhnúť. Alebo sa dalo všetko odseknúť. Jediný meč však mala Ziggy a tá nešrotovala všetko. Hnala všetkých takou rýchlosťou, že sa koledovalo o problém.

„Pod’te vy brzdy, prásknite do koní. Sme ešte len v desatine!“

„V desatine?“ Lussii sa to vôbec nezdalo. Nie len nezdalo, ale taktiež nepáčilo.

„Ale žartujem, sme v devätine.“

„Ziggy!“

„Dobre dobre, už tam budeme. Neboj nič. Ty ideš za mnou pekne, no treba tých vzadu pohnať.“

Marinus ticho nasledoval. Príliš si vážil svoj život na to, aby začal nejako provokovať. Nebol vhodný do terénu, tak ako skoro nikto, ale mal k dispozícii dobrú obuv. Pred Ramaelom mal náskok, ktorý začal narastať. Ramael stál na mieste. Zdesený.

„Môžeš mi láskavo vysvetliť, prečo tu stojíš? A kde si nechal tú princezničku?“

„Tam... tam dole.“ Vychádzali mu slzy z očí a pociťoval obrovskú hanbu. Nevedel tomu zabrániť. Larynia sa pošmykla a začala sa kotúľať. „Aspoň raz poriadne narazila pri páde a padala ďalej. Ktokoľvek, kto by sa vydal za ňou tou istou cestou, by dopadol rovnako.“

„Ty, veď ostatných ďalej, zanedlho uvidíš jaskyňu,“ ukázala na Lussiu. „No a ty ma radšej nesar. Ak už chceš osahávať babu, tak by si mal vedieť, že nezachrániť ju pri páde je veľké mínus. Utekaj mi z očí, už sa tam nejako dostanem. Hádám nezomrela. To by ma naštvála tak, že by som ju asi zabila.“

Podľa príkazu išla Lussia s ostatnými smerom k jaskyniam, ktoré mali byť rovno pred nimi. Ziggy zatiaľ začala pomaly zostupovať. Definícia slova pomaly pre arkánov asi neplatí a vyzeralo to, ako by poskakovala z miesta na miesto. Využívala všetko, každý konár, každý kúsok padnutých stromov a samozrejme každý kamienok, ktorý potešila svojou krátkou návštevou. Predvádzala kúsky, z ktorých išiel úžas, no skôr ako sa dostala k miestam, kde sa skotúľala Larynia, narazila na krv. Nemusela zisťovať, či je čerstvá a koho je. Vedela to. Pri ďalšom zostupe narazila na dve ženy, namiesto jednej. Na Laryniu, ktorá ležala dosť neprirodzene, s tvárou v zemi a na čarodejnicu, s ktorou sa už stretla. Tá Ciali, ktorá ich sem dostala.

„Zadrž, neublížuj mi, som tu aby som pomohla!“ Povedala Ciali rýchlo blížiacej arkánke. Tá nezastavila a ani nespomalila, len tasila meč.

„Takým, ako ty, sa nedá veriť. Takže vyklop, čo chceš urobiť, skôr ako z teba vyklopem vnútorosti. Pre mňa si mrcina, ale to asi vieš. Na mňa tie tvoje krásne kúzla neplatia.“

„Porazila by si ma, no ver alebo nie, tu nie som tvoj nepriateľ. Neprišla som s tebou bojovať a vedela som, že si nablízku. Ak jej nepomôžem, zomrie. Rozhoduj sa čo so mnou narobíš, ak chceš, no najskôr ma nechaj.“

„Keď si taká mocná, prečo si jej nezabránila v páde?“

„Z pádu sa môže zotaviť hocikto, no ona potrebuje moju pomoc. Daj ten meč preč a obráť ju.“

Ziggy obrátila Laryniu tak, aby bola hore hlavou. Krv tiekla zo stehna a nevyzeralo to až tak zle, no hlava bola pomliaždená, ako tresnutím ťažkého kladiva. Ciali používala svoje kúzla, schopné oživiť mŕtvych. Vyzeralo to tak, že sa Larynia zobúdzala z veľmi zlého sna. Zložité rituály vyžadovali plné sústredenie.

„Budeš v poriadku. Musím ísť, no zober si toto na rozlúčku,“ povedala nechápajúcej Larynii a chytila do rúk jej rozpadnuté topánočky. Zmenili sa na nové a na oveľa vhodnejšie do zložitého terénu. Namiesto zaväzovaných topánok mala pevnú obuv.

„Len sa neponáhľaj, starká!“ Ziggy chytila čarodejnicu za ruku a zneutralizovala tým kúzlo, ktoré ju robilo krásnou. Aj Larynia tak uvidela Ciali v takej forme, v akej naozaj bola. Sivá, vetchá starena, vyzerajúca ako mŕtvola.

„To si nemusela urobiť.“

„To vieš, treba rátať aj s neočakávaným. Keď si už prišla na návštevu, možno by si mohla povedať, prečo si svoju obľúbenú slečnu nezachránila pred pádom.“

„Nemohla som sa zjaviť tak rýchlo, ako padala. Navyše som zistila, že je s ňou niečo zle, až keď sa jej zastavilo srdce. Nemôžem zabrániť všetkému, len zjemniť následky.“

„Vidíš mŕtvolu, tak prídeš zobrať dušu. Natlačiť si ďalšiu nešťastnú dušu do nejakého hrnčeka, dať si čiarku na stenu a povedať si To bol zase pekný deň.“

„Viem, čo si zač. Páči sa mi, ako berieš život veselo. Áno, mala by som kradnúť duše, mám to tak v rodokmeni, no nemôžem. Situácia je dosť... zložitá, v okolitom svete. Vyzerá to na vojnu. Arkáni sú za to, aby som si vládla. A tak vládnem a pomáham ľuďom a ak urobím čokoľvek zlé, prídem o

hlavu. Lilien, tá z rodu daniov, je tu tiež. To ona všetko dohodla. Inak by ma už dávno zabili a prišli by tisíce maniov. To by bola obrovská vojna a nikto nevie, či by ju prežil vôbec niekto.“

„Samozrejme a ty chceš, aby sa všetci radovali, vyskakovali dva metre, aby bol všade mier a na každého sa slniečko usmievalo. Však?“

„Som, kým som. To posledné, čo by som si priala, je zomrieť. Alebo byť znovu osamelá.. Nemám žiadne hrnčeky. Ale pre teba,“ pozrela na Laryniu, „by som mohla jeden vyčarovať.“

Ciali povedala niekoľko krátkych slov a pred Laryniou sa objavil hrnček. Pevný, veľkosťou akurát pre ňu a neuveriteľne ľahký.

„Ďakujem vám... tebe.“

„Tak, poďakované za hrnček, topánky i záchranu života už je. Najvyšší čas, aby si sa vyparila.“

„Prečo voči mne neustále cítiš nenávisť?“

„Baví ma to, kráska. Síce...“ Ziggy chytila bývalú mäsožravú palmu za rameno a krásna žena sa zmenila na starenu. Pustila ju a chytila znovu. „škaredá, krásna, škaredá, krásna... to by sa mohlo hodiť na lákanie rýb viac, ako tie Ramaelove nezmysly. Necháme si ju?“

„Prosím, nechaj ju ísť. Stále nám pomáha.“

„Áno? Výborne, výborne. Čo takto vykúzlil zbraň, ktorou by sa dali odstreliť oblaky, kým sem priletia?“

„Teraz by ste už mali ísť. Blíži sa dážď a ten vás šetriť nebude. Mám pre teba ešte niečo, Larynia. Zachránila si ma pred samotou. Skúsím zachrániť ja teba pred zimou, ktorá sprevádza dážď. Znovu niekoľko zaklínadiel a okolo mladého dievčaťa sa omotala kožušina. Nevedela z čoho, ale bola príjemne teplá. Dobrá na nosenie a dosť dlhá na to, aby sa v nej dalo s pokrčenými nohami zakrútiť a zaspáť.“

„Musíš byť silná,“ vyšiel z Ciali jemný, sladký hlások. Predtým, ako zmizla úplne.

„Neverím jej ani slovo, ale čo už, som raz taká. Vitaj v krajine živých a ak sa nepoponáhľame, tak aj v krajine poriadne zmoknutých. Tie darčeky si zober so sebou.“

„Ty ideš kam?“

„Po darček.“ Ziggy si zobrala šíp, priložila k luku a vystrelila smerom k najbližšiemu vysokému zvieraťu, ktoré sa prišlo pozrieť na niečo úplne nové v tejto krajine.

Larynia spamätávala zo šoku a zvyšok sa blížil k tomu, čo Ciali nazvala jaskyňou.

„Ak je toto jaskyňa, tak by sme nemali dva mesiace jesť, aby sme sa tam všetci pomestili.“

„Lussia, neber to tak. Zmestíme sa. Nájdeme spôsob.“

„To určite. Nie je to žiadna jaskyňa, len obyčajný previs. Naklonenie je také, že všetka voda nebude tiecť von, ale dnu. To predsa musíš vidieť.“

„Vďaka týmto kameňom nie,“ pozdravil ich Durf a zaplietol sa do dialógu medzi Ramaelom a nespokojnou Lussiou, ktorá čakala niečo viac. „Ukladám sem kamene, aby sa voda nevlievala dovnútra. Nevieam, či to poriadne pomôže. V silných dažďoch sa voda dostane všade.“

„Kamene. Hmmm. Mám nápad. Ak by ich bolo dosť, mohli by sme postaviť niečo ako dom. Polovicu už urobila príroda. Už len pridať viac kameňov. Nerobiť z nich múrik, ale ďalšiu stenu.“

„To by šlo, je nás tu na to dosť. Ale voda cez kamene prejde, cez všetky tie štrbiny.“

„Tak ich upcháme. Čímkoľvek, čo nájdeme v okolí.“

„Radšej počkajte na tú vysokú.“ S rozhorčením povedal Marinus.

„Ulievať sa, keď je práce dosť?“

„Žiadne také, teraz tu velím ja.“

„Ty? Nie náhodou Durf?“

„Môžem aj ja, ak ti na tom tak záleží,“ podotkol Durf. „Máme čo robiť, tak sa do toho pustíme. Mali by sme niečím podložiť tie kamene, nech sa nezosypú.“

Nová stavba pokračovala. Kamene však boli príťažké a príliš nepravidelné na to, aby sa udržali jeden na druhom. Nech už skúšali dať akokoľvek, výsledok nebol vôbec dobrý. Zrúcanina, ktorá vyzerala ako zrúcanina, mala pred silným dažďom a vetrom ochrániť šesť osôb. Ziggy sa začala smiať, len čo to z diaľky uvidela. Neodpovedala na otázky od ľudí, ktorí boli zvedaví na to, čo sa stalo. Namiesto toho odhádzala kamene a priložila Lussiinu palicu.

„Potrebujeme len viac takýchto palíc, trochu listov a niečo na zviazanie. Marinus, košelu.“

„Zabudni.“

„Dobre teda. Potrebujeme palice, listy, košelu a nôž. Prvý krok je porcovanie Marina, kto chce pečienku?“

„Tu máš ty striga a už daj pokoj!“ Precedil pomedzi asi všetky zuby Marinus. Zdalo sa mu to nespravodlivé. Kedykoľvek bolo treba kus oblečenia, niekto ho pýtal od neho.

„Výborne, no nabudúce s trochu krajším úsmevom. Teraz sa rozdeľme. Chlapi pôjdu pozháňať palice, dievčatá listy a ja skúsím niečo urobiť s tým kamzíkom. A potom si konečne zdriemnem.“

„Kamzík? Čo to je?“

„Nechaj sa prekvapit’.“

Majstrovská práca netrvala ani dve hodiny. Durf obratne mečom odsekával tenké konáre, Ramael taktiež, aj keď mu to tak dobre nešlo a Marinus ich prinášal k Ziggy. Zatiaľ, čo obidve sestry vyškľbávali veľké listy. Lussii to išlo výborne a Larynia sa znovu zranila. Nič vážne, len malé porezanie na ruke. Výsledok ale stál za to. Domček, ktorý vôbec nepripomínal dom a nemal ani okno, ani dvere. Pred ním sa urobil žľab, aby dažďová voda odtekala iným smerom. Už zanedlho mohli všetci vyskúšať, aké je to prečkať dážď. Navyše nevedeli, ako dlho bude trvať.

Vždy sa nájde problém, ktorý má so skutočnými problémami spoločné len málo čo. Lussia vyhlásila, že pri Marinovi sedieť nechce. Úplne pochopiteľné a s jednoduchým riešením, sadnúť si inde. Vyvolalo to však znovu diskusiu o akejsi nadradenosti, tolerancií a o všetkom, čo s tým aspoň trochu súvisí. Rozdiely medzi ľuďmi boli veľké, aj z pohľadu Ziggy, ktorá bola človekom len z jednej štvrtiny.

Dokončenie stavby spočívalo v prepletení niektorých konárov kolmo na ostatné. Jednoduché spevnenie. Zatiaľ, čo ubiehala práca na stavbe, Ziggy stíhala krájať a opekať kúsky kamzíka. Veľká porcia pre každého, väčšia ako z tej najväčšej ryby. Arkánsky spôsob jedenia, bez akéhokoľvek korenia a holými rukami, sa síce nie každému páčil, no bolo to oveľa lepšie ako hlad.

Pozornosť vzbudzovala Larynia. Tak trochu neželanú. Hovorilo sa o daždi a ona mala na sebe teplú kožušinu. Odrazu každý chcel byť pri nej, vrátane Marina. Pre neho bola staršia sestra vždy lepšia, ako mladšia. Aj vďaka tomu, že mala na sebe kožušinu.

„Spolupracuješ s nepriateľom a čo za to máš? Darčeky. Ty, čo si nič nezaslúžiš a nič si nespravila.“
„Tlieskajme, veľký vodca útočí na bezbranné dievča. Lussia, dones nejaké kvietky, nech si ho uctíme.“

„Iba ak bodliaky,“ odpovedala arkánke Lussia. Vôbec sa jej nepáčil prístup Marina. Všimla si, tak ako všetci ostatní, nové darčeky. Bolo je jasné, odkiaľ sú.

„Bodliaky nie, tých by bola škoda. Ak by si ale našla nejaké mäsožravé, tak by si určite rozumeli s jeho hlavou. Náhodou, čím viac by si uštipli, tým by vyzeral lepšie.“ Ziggy sa pri mäsožravých rastlinách zapozerala na Laryniu a nahodila svoj typický úsmev.

„Tak dost', prestaňte vy dve harpie!“

„Skús prestať ty s tými tvojimi nadradenými kecami plnými závišti. Podľa mňa ti len šibe z toho, že to dokázala zohnať a ty nie. Chceš všetko pre seba. Tak sleduj. Larynia,“ povedala smerom k sestre, „si šikovná, že si sa k tomu dopracovala. Prajem ti to, aby ti v nej bolo príjemne. Môžem si ju potom niekedy požičať?“

„Ako vidíš, tak mlčí. Budeš bez kožúška, aj tak ti ho netreba. Zanedlho zamrzneš.“

„Už konečne drž hubu láskavo. Každý z nás sa snaží prežiť a robí maximum pre seba i pre ostatných. Môžeš to povedať o sebe? Nie, rozhodne nie. Ešte jeden útok na ňu a...“ Ramael, ktorý bol doteraz prevažne ticho, ukázal svoj hnev. Už ho nemohol viac tlačiť.

„Šialenstvo mladých. Keď poviem o tebe, že si neschopný, tak ti je to jedno. Keď to poviem o tvojej veľkej láske, tak ťa to konečne našťve.“

„Hlasujme. Kto je za to, aby sme sa ho zbavili? Ešte nič zaujímavé neurobil a len každému škodí.“

Ramael dvíhal ruku, no Lussia ho rýchlosťou blesku prebehla. Pridala sa Larynia, keď na ňu sestra hodila svoj typický pohľad, ktorý vždy niečo znamenal.

„Ziggy, prečo nechceš, aby odišiel? Stále nám len robí zle. Najradšej by sa nás všetkých zbavil.“

„Vieš, ono je to jednoduché, niekoho sa zbaviť. Zobrat' nožík, amputovať chrbtovú kosť zaživa, teda ak ju má, či hodiť nejakej zverine. Už to ale nikto nevráti. Okrem toho, celkom sa mi páči pýtať od neho košelu.“

„A ty, Durf?“

„Pozerám sa na to ako vojak. Je nás viac, máme vyššiu silu. Ubrániť sa. Aj keď on našu silu nateraz skôr zmenšuje. Pobyt ďaleko od chrámov ho zmení. Len dúfam, že sa toho dožijem.“

„Určite nie.“

„Lussia, si energická. Vidím na tebe, že veľa dosiahneš. Nebudem tvrdiť, že si mladá alebo málo skúsená. Som rád, že si tu. Patríš sem a vieš, že sem Marinus nepatrí. No nemôžeš na takomto mieste udržiavať nepriateľstvo. Existuje jednoduché pravidlo. Čím silnejší nepriateľ, tým užitočnejší spojenec. Nesúhlasím s tým, čo robí, no ak by sme ho odohnali, tak by sme nezískali nič a stratili by sme veľa. Ramael si našiel uplatnenie, Larynia tiež. Nájde si ho aj on.“

„To o priateľoch a nepriateľoch máš odo mňa,“ pripomenul mu Marinus.

„Po tom, čo som ťa hodinu presviedčal, aby sme najlepších bojovníkov súpera nezabili, ale oslobodili, aby mohli pomôcť s výcvikom našich bojovníkov. Takže to máš ty odo mňa. Dobrý bojovník nezabúda, učí sa a vie, že ruky fungujú najlepšie vtedy, keď k nim zapojíš hlavu.“

„Nebud' k nemu taký zhovievavý, nezaslúži si to,“ priliala svoj jednoduchý názor Lussia.

Opätovné hlasovanie o vylúčení Marina z kolektívu narazilo na názor od každého, okrem Larynie. Pozerala pred seba. Niečo ju upútalo. Rozmýšľala nad celou situáciou. *Veľa som toho nepovedala, no znovu je kvôli mne hádka. Mala by som odísť, pretože vždy som pri každej hádke. Tak rada by som všetkému predišla. Teraz je možno moja chvíľa. Marinus chce tú kožušinu a Lussia tiež. Radšej by som ju dala jej. Dúfam, že sa znovu nepohádajú. Neviem, ako dlho sama vydržím, ale bude to tak lepšie.*

„Mala by som odísť.“

„Kam? Na ryby? Alebo ideš niečo uloviť?“ Spýtala sa jej Ziggy.

„Nie na ryby, myslela som odísť od vás. Stále vznikajú hádky a dobre viem, že kvôli mne.“

„Zaujímavé, Larynia chce odísť, pretože vždy vyvolá výmenu názorov medzi Lussiou a Marinom. Komu to dáva logiku, nech zdvihne ruku. Nech sa na to pozerám akokoľvek, tak to nechápem. Takže sa pekne posaď a vysvetli to. Ale pekne pomaly, mám dlhé vedenie, keď sa rozoberajú problémy medzi vami, ľuďmi. U nás sa takmer všetko rieši so zbraňou v ruke a vyhrá ten, ktorý... no ktorý vyhrá.“

„Ak by som tu nebola, tak by sa nemuselo hádať.“

„Tak o to ti ide. Nepáčia sa hádky. Tak fajn, dohodneme sa, že pravdu budem mať ja. V mojej neprítomnosti Lussia. Niekomu sa to nepáči? Výborne, jedna ruka hore. Nikto viac?“

„Takto sa nič nevyrieši. Je nás päť s jedným názorom a len jeden, kto má iný názor. Bol by teda vždy v menšine a akýkoľvek jeho nápad by bol odmietnutý pred tým, ako by sa do neho niekto pustil.“

„Marinus a dobrý nápad? To som ešte nevidela a nepočula. Neviem si to predstaviť. V snoch ma naháňa mravec, nedávno zjedená ťava ma chce utopiť a vidím Laryniu čítať, ale toto je fakt že moc,“ odpovedala Durfovi Ziggy a na najmladšej videla, ako súhlasne prikyvuje hlavou.

Prvé kvapky prinútili všetkých zdvihnúť hlavy. Slnko sa strácalo za tmavými mrakmi. Larynia sa nevedela rozhodnúť, či odísť, alebo nie. Podala sestre kožušinu, ktorú si ihneď vyzliekla. Z prirodzenej lásky ju chcela okolo nej omotať, aby jej bolo teplo, no tej sa to nepáčilo. Veľmi dobre vedela, čo sa jej odohráva v hlave.

„Ziggy, povedz jej niečo.“

„Niečo.“

„Ziggy!“

„Áno?“

„Niečo iné.“

„Fajn. Niečo iné. A ak chceš aj niečo zmysluplné, tak sa pokúsím. Larynia, nikde s tými tvojimi nezbednými labkami neutekaj. Natlač sa do toho domčeka, s ktorým si pomohla. Všetci, šup šup. Jeden za druhým, nech nám to nepadne na hlavy.“ Len čo to dopovedala, Larynia sa nechtiac zachytila o tenké konáre, ktoré držali vchod po hromade a časť zvalila. Snažila sa všetko udržať, ale spôsobila tým ešte viac škody.

„Prepáč, nechcela som, nechcela...“

„Z toho si nelám hlavu. Poriadne sa tam niekde schovaj. Všetci sa schovajte, skúsím to potom nejako normálne zatvoriť. Vojačik, dáš ruku k dielu? Neboj sa, potom ti ju prišijem.“

6. Kapitola - Príbeh

„Dobrý nápad s tým ohňom a celým tým obydlím. Môže pršať a predsa je nám teplo a dym má kadiaľ unikáť.“ Ramaelovi sa veľmi pozdávalo bývanie. Videl a cítil, že to nie je ideál. Za ten čas a za takých podmienok však nič lepšie asi ani nemohlo byť.

„Raz sme počas ťaženia bývali v dedine, ktorú sme deň pred tým vypálili. Ohníky dohorievali a vietor bol tak silný, že sa dostal všade. Aj s tým hnusným pieskom.“

„Ale vydržali ste to.“

„Nie všetci. Hlavne z mladých, ktorí boli na prvej výprave, poriadne ubudlo. Aj to je obraz vojny.“ Durf nespokojne ťažil z pamäte spomienky. Keď rozprával, tak sa pozeral na Ramaela. Keď ale prestal s rozprávaním, pohľadom bičoval Marina.

„Nemali by byť vojny. Vojny nikomu nepomáhajú, iba škodia.“

„Z tvojho ľudského hľadiska možno, Larynia, no z vojenského je to niečo iné. Vojna je o bohatstve a o úctoch. Ak máš na starosti ľudí, ktorí hladujú a blízky sused má prebytok dobrej pôdy, tak môžeš kúsok zabráť. Tomu sa hovorí diplomacia. Umenie dohodnúť sa a dosiahnuť často aj to, čo by nedokázala armáda. Ak vieš niečo o diplomacii a máš skúsenú a početnú armádu, len tak, pre istotu, tak máš vyhnané.“

„Možno by stačilo poprosiť o jedlo.“

„Áno, aj to je možnosť. Je však potrebné mať plán pre prípad, že sa odmietne. Bol o tom známy príbeh v krajinách ďalekého severu.“

„Môžeš nám ho povedať?“

Larynia, Lussia a ostatní sa započúvali do príbehu, ktorý rozprával Durf. Ziggy ho poznala, no nikomu o tom nepovedala. Len tak sa usmievala a zisťovala, v čom sa jej a jeho verzia toho istého príbehu odlišuje.

„Boli raz dve krajiny. Jedla bola predovšetkým v púšti a takmer bez vody, druhá bola bohatá a rástlo tam úplne všetko. Samozrejme, tí z púšte bojovali o prežitie. Boli takí viac barbarskí, necivilizovaní. Nemali takú kultúru. Počas jednej lúpežnej výpravy, na ktorej bol aj sám kráľ, došlo k veľkej masakre. Bohatí sa potom rozhodli, že nebudú s chudobnejšími bojovať, ale že sa dohodnú. Mali dobrého vyjednávača, ktorý mal toho v hlave dosť. Zistil presné pomery a napadlo ho, že by bolo dobré darovať tým chudobnejším časť pôdy. Výsledok bol taký, že sa to oplátilo všetkým. Bohatí ešte viac zbohatli, pretože dostávali daň. Navyše mali namiesto nepriateľa vojenského spojenca.“

Chudobnejší z púšte zas nehladovali, mali prístup k vyššej kultúre. Spolu ich bolo veľa, mali veľkú silu a nikto sa neopovažoval na nich ukázať prstom.“

„Povieš aj záver príbehu?“

„Aký záver? Tu to skončilo.“

„Tiež to poznám, ale zabudol si na jednu maličkosť.“

„Áno? A akú?“

„Začali si veľa o sebe myslieť, naštváli arkánov a tí ich rozdupali.“

„Tiež som o tom počul, no nebolo zmienky, že by to boli arkáni. V spisoch len bolo, že to boli divokí ľudia.“

„To sme my, to sme my! Tak, dietky, ponaučenie. Ak sa dá, tak sa dohodnite. A neserte nás.“

„Ziggy, si šialená. Vieš o tom?“ Naznačila jej Lussia.

„Dá sa to liečiť?“

„V tvojom prípade už asi nie.“

Všetci sa rozosmiali. Larynia ešte rozmýšľala nad príbehom, alebo skôr skúšala pochopiť, o čo presne tam išlo.

„Poviem teraz ja jeden, ak môžem. Z našej divnej krajinky. Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden veľmi múdry... sakra, čo to bolo? Moment. Spomeniem si.“

„Spomínaj, Ziggy, spomínaj. V opačnom prípade sa budeme pri tebe chvíľu nudiť a to by si nám hádam nespravila.“

„Už to mám. Bol raz jeden múdry človek, ktorý tvrdil, že muži majú lepšiu hlavu ako ženy a že dokáže všetko, čo dokážeme my. Išlo mu to, bol šikovný. Išiel za svojim však tak, že ostal sám. Žiadna ho nechcela, pretože všetky ponižoval. Potom naštvál dcéru vládca, ktorá vedela úplnou náhodou odkopávať hlavy.“

„Ziggy!“

„Áno, drobček?“

„To je nechutný príbeh. Alebo čo to bolo.“

„Chutný alebo nechutný, neviem povedať. Odkopnutú hlavu som ešte nejedla.“

„Ziggy!“

„Áno, drobček?“

„Už také veci nerozprávaj. A nevolaj ma drobček!“

„No dobre, polovica z drobčeka.“

Vonku pršalo. Provizórna strecha síce trochu premokala, no každý bol veľmi rád, že tam tá strecha je. Bez nej by sa nedal udržať oheň a už vôbec by sa nemohli v relatívnom pohodlí rozprávať staré príbehy. I tie, ktoré až tak staré neboli a medzi príbehy sa to dalo zaradiť iba veľmi ťažko.

„Poviem nejaký ďalší,“ ponúkol sa Durf. Všetci sa započúvali. „Boli raz dvaja susedia. Dom vedľa domu. Raz prišiel jeden z nich domov a videl toho druhého, ako mu kradne kus mäsa. Poriadne na neho nakričal, ukradnuté si zobral späť a konflikt bol na svete. Odišiel a keď sa vrátil, znovu našiel v svojom dome suseda. Rozhodol sa, že niečo urobí s dverami. Posilnil ich, aby ich len tak niekto neotvoril, no na ďalší deň mal znovu tú istú návštevu. Vymenil dvere, za nové dal značný majetok a ďalší deň bol znovu rovnaký. Spýtal sa suseda, prečo to vlastne robí a ako sa dnu vždy dostane. Ten mu odpovedal, že prejde cez akékoľvek jeho dvere, keďže kľúče necháva v stále tom istom kvetináči.“

„To je pekný príbeh o odstraňovaní problému, no neodstraňovaní príčiny ktorá problém vytvára. Veľmi pekné.“ Lussii sa tento príbeh páčil a bola presvedčená, že povedala správne to, o čo v problému išlo.

„Dobre, veľmi dobre,“ pochválil ju Durf. „Ešte niekto si o tom niečo myslí?“

„Mal by dať kľúče do iného kvetináča,“ skúsila Larynia.

„Ty si fakt blbá. nechápeš, že sa vyhne problému vtedy, keď nebude dávať kľúče do kvetináča ale niekde úplne inde? Niekde, kde by sa zlodej nedostal. Napríklad mať kľúče so sebou. To som ale dostala opatrovníčku, ktorá nevie ani dvere zamknúť.“

„Máš pravdu, som blbá. Ani jednoduché veci nechápem.“ Larynia začala plakať.

„Tak prepáč, ale toto je fakt každému jasné.“

„Krásna situácia. Mladšia sa nevie postarať o staršiu, staršia sa nevie dobre postarať o mladšiu, na nás padá sem tam kvapka a aby toho nebolo málo, začne tu Larynia kvapkať po lícach. Bude chcieť byť sama, no to tu asi nejde. Alebo sa bude chcieť niekomu vyplakať na ramene a má na výber sestru alebo toho čarodejníka, ktorý síce nevie čarovať, ale aj tak sa jej páči. Zabudla som niečo? Jáj, jasné. Dá si ešte niekto kúsok kamzíka?“ Ziggy bola v svojom živle. Svet jej čoraz viac vyhovoval a rozhodne nemala problémy s tesnými priestormi.

„Blbá? Každý sme nejaký. Niekto je múdry, niekto je pekný, niekto je dobrý. Larynia splňa dva z toho. Kto splňa viac?“

„Ak nájdem vodopád a upracem tie vlasy, čo vyzerajú ako po výbuchu, aj keď sú zviazané, tak budem pekná. Múdra som, dobrá som, no proste ideál. Niekde som čítala, že som aj veselá. Tomu ale veľmi neverím, V svojej kategórii miešancov však vyhrávam, úplne bezkonkurenčne! Závidíte potichu!“ Ziggy odpovedala na Durfovú otázku a všetkých rozosmiala. „A vieš čo? Ty si tiež celkom fajn, vojačík. A ty už nerev,“ povedala smerom k Larynii.

„S výnimkou Marina sme všetci pekní, dobrí a takmer všetci múdri.“ Prejavila svoj názor Lussia. „To nebolo od teba pekné. Zbytočne znovu našťveš toho škaredého zlého hlúpeho ujčeka, zosmutníš sestru a prinútiš ma povedať ti, že vyzeráš ako strašidlo.“

„Ale ja viem, že vyzerám ako strašidlo. Vôbec ma to netrápi. Nechcem byť ako nejaká princezná, chcem byť sama sebou. Vyzerat' ako chcem, mať oblečené čo chcem a ak budem vyzerat' inak ako ostatní, tak budem len rada.“

„Múdro vravíš, no tí, čo sa snažia odlišiť od ostatných, to majú v živote ťažké. Máš ale moju plnú podporu. Často sa stane niečo, čo si vôbec nepraješ a je jediná možnosť, ako všetko napraviť. Aj to sa málokedy podarí.“ Ramael sa zastal Lussie. Páčil sa mu jej prístup k životu. Vedomosti, odhodlanie i to, že už v mladom veku necítila strach.

Za podporenie si zaslúžil pekný pohľad od Larynie, ktorá prestala plakať. Mala rada svoju sestru, nech už je akákoľvek. S veľa vecami nesúhlasila, no pociťovala radosť, keď jej niekto povedal, že ju chápe a akceptuje. Larynia rada a často myslela srdcom a to, že sa Ramael zastal jej sestry, ju k nemu znovu trochu viac priblížilo. Nevedela čo cítiť, nerozmýšľala nad tým.

„Skús ty povedať nejaký príbeh,“ vyzvala Ziggy Laryniu, ktorá bola už typicky ticho.

„Ja? Ale ja neviem príbehy.“

„Ako nevieš? Nikdy si nenastavila uši, keď si niečo zaujímavé počula?“

„Nepatrí sa počúvať rozhovory iných, je to nesprávne a odporuje to učeniu z vodných kníh.“

„Už s tým zase nezačínaj. Vodné knihy napísal Marinus a sú to len hlúposti, tomu predsa nemôžeš veriť a rozhodne na tom nemôžeš svoj život zakladať.“

„A je to tu, mladá sliepka, ktorá nevie o živote nič, ide znovu na niečo útočiť. Na niečo, čo jej hlúpa hlava nedokáže pochopiť.“

„Áno? Skús ma! Skús mi niečo povedať z tých nariadení a ja ti bez problémov poviem, čo znamená z tvojho pohľadu. Poviem ti, aký prospech máš z čohokoľvek, na úkor blbých, čo ťa nasledujú.“

„Len urážaj svoju sestru. Zas a zas jej povedz, že je blbá. Do toho.“

„Áno, je blbá. Nie preto, že by sa blbá narodila. Tvoja divná viera nezmenila jej srdce, no vymietla jej hlavu. Keby si ty nevedol svoju vieru a neprehŕňal sa pri tom v zlate, tak by ti povedala, že si bezcharakterný hajzel. Neboj sa, ona ti to nepovie. Za to ti to ale poviem ja a dvakrát. Si bezcharakterný hajzel pre mňa a bezcharakterný hajzel pre ňu.“

„No výborne, len pokračuj, malá bosorka. Rozhoduj za ňu. Ona to nedokáže.“

„Svet je nespravodlivý,“ zamiešal sa do diskusie Durf. „Človek, ktorý je zvyknutý vládnuť, sa háda s mladým dievčaťom, ktoré sa len teraz učí písať. Nenávidíte sa. Len tak ďalej a pobijete sa, už zase. Čo by bolo nudné. Podľa mňa v slovnom súboji vyhráva Lussia, vo fyzickom by vyhrala tiež a keďže ani jeden z vás nedokáže ustúpiť, tak by bolo dobré vás trochu upokojiť. Poznáte hru o dvoch šatkách?“

„Nie.“

„Zoberú sa dve šatky. Každý si s ňou zaviaže ústa a obidvaja sa zavrú do tmavej miestnosti, kde sa môžu dohadovať akokoľvek. No a kto si dá dole šatku ako prvý, ten prehrá.“

„Vyhrala by som,“ okomentovala Durfov návrh Lussia.

„Ty? No určite, neustále musíš byť drzá, hlúpa a keby si bola moja otrokyňa, tak ťa nechám zhnúť, pribitú na kríž dole hlavou.“

„Keby si ty bol môj otrok, tak ťa nechám mučiť. Dobodala by som ťa tak, že by si ani prstom nemohol pohnúť. Potom by som ťa nechala mučiť ďalej a keď by si konečne zdochol, tak by som požiadala niekoho čo pozná kúzla na tvoje oživenie. Takto nanovo tisíce krát.“

„Ty? Neinteligentné hlúpe decko? Máš veľa rečí, nič nedokážeš, sklamala si všetkých. Mňa ale nie, vždy som vedel, že tvoja všivavá matka porodila najsprostejšie decko. Aj preto som ju nechal zdochnúť medzi tyčami.“

Lussia sa vrhla na Marina. Vôbec jej nevadilo, že je medzi nimi malý ohník a preskočila ho. Použila svoje maličké päste a uštedrovala prekvapenému súperovi ranu za ranou. Bolo v nej toľko hnevu, že by zabila desiatich Marinov a až potom by sa nadýchla. Okamžite ich Durf a Ziggy oddeľovali.

„Teraz vážne, na čo tu je s nami? Na čo! Musíte vidieť, že sem nepatrí!“

„Nikto sem nepatrí. Ja možno áno, ale Marinus určite nie. Poďme ho zjesť.“

„Z takého mäsa by som sa otráвила, Ziggy. Radšej by som jedla kamene!“

„Prečo to robíš? Vieš mi povedať?“ Durf sa rozohnal s otázkou na Marina. Tentokrát ho pohľadom na bývalého vodcu veľkého náboženstva nasledovali všetci. Zvlášť Larynia znovu neplakala a uprene pozorovala jeho odpoveď.

„A čo? Lussia sem patrí, mala by tu byť sama a zdochnúť. Dať konečne všetkým pokoj.“

„Podme hlasovať. Okamžite. Kto je za to, aby sme ho vyhнали? Alebo zabili?“

„Prrrr, malá akčná superžena, pomaly. To posledné si dávať nemusela. Jasné, že ho nemá rada, no pomstami nič nevyriešiš. Aj keď, mali by sme potom viac jedla a nemuseli by sme ho žiadať o košeľu. Súhlasím, hlasujme,“ na podporu Lussie povedala Ziggy. Lussia, Ziggy a Ramael zdvihli ruku.

„Neviem, prečo ublížil našej mame. Vždy si vieru vo vodu cenila,“ Larynia ukazovala to, čo jej behalo v hlave. Otázkou, na ktorú nevedela odpoveď.

„No preto, aby ešte viac nahneval teba i tvoju sestru. Je to známa taktika, udrieť na súpera tam, kde to najviac bolí.“

„Zabil ju, pretože je to jeho štýl. Keď dôjde na jeho klamstvá, urobí niečo iné. Len aby ostal pri moci.“

„Tak, Larynia, je to na tebe.“ Durf zdvihol svoju ruku a naznačil, že posledný hlas je na nerozhodnej. A tá môže rozhodnúť o cudzom živote.

„Nemôžem len tak odsúdiť niekoho na samotu.“

„Neboj sa, nebude sám. Budú s ním tie hlodavce. Vyzerajú síce krajšie a chutnejšie, ale možno tam zapadne. Pozri sa, neviem veľa o ľuďoch. Nie som celkom človek, len zo štvrtiny. Po tomto by som ale v tvojej koži zdvihla ruku. Vieš prečo? Záleží mi na každom, aj na Marinovi. Záleží mi však aj na Lussii a ďalších a nechcem, aby im niekto ubližoval. Tak sa rozhodni. Alebo budeš na strane Lussie a urobíš dobrú vec, alebo budeš naveky hlúpa nerozhodná slečna, na ktorú sa nedá spoľahnúť a ktorá si nikoho neváži.“

Larynia pomaly zdvihla trasúcu sa ruku a Durf použil svoju mocnú ruku, aby chytil Marina za krk a vyviedol ho von. Pre Lussiu to bolo zvláštne. Spomienka, keď ju niekto chytil za krk a potom predával na trhu. Teraz to bolo krásne. Aj preto, že to bolo pomstou. Za matku, za všetkých múdrych, ktorí ho nenasledovali, za Brennana a ďalších. Taktiež za to, že jej samotnej už od narodenia ničil život a nútil ju učiť sa naspamäť veci, ktoré boli pre ňu hlúpe, aj keď bola ešte maličká. Durf sa s Marinom veľmi nezdržoval. Chytil, zdvihol, odniesol. Najradšej by ho hodil o zem, ideálne z vysokého útesu, no nechal ho. Posledné zbytky rešpektu v ňom neboli. Nenechal ho tak zo svojho súcitu, ale nechal ho tak zo súcitu Larynie, ktorá mala k akémusi bohu bližšie, ako veľký

Marinus. Samozvaný boh, ktorý vonku mrzol. Kráľ vody, ktorému sa ťažko dýcha v hustom a silnom daždi. Človek plný viery, ktorý neveril, že sa na tomto mieste bude môcť niekde schovať. A žiť.

Zatiaľ, čo Marinus mrzol vonku, Larynia sa podelila o kožušinu od Ciali. Niečo ju hrialo a nevedela čo. Bola to s najväčšou pravdepodobnosťou ruka, ktorá ju chytila okolo ramena. Najskôr si myslela, že je to ruka Ramaela, no mýlila sa. Bola malá a hebká. Pozerala na ňu sestra a s diabolskou radosťou v očiach jej povedala, že urobila dobrú vec. Pre Laryniu to bol zvláštny pocit. Ťažko sa rozhodovala a keď ju niekto doženie k tomu, aby sa rýchlo rozhodla, tak sa vždy rozhodla zle. Aj teraz sa jej to zdalo byť zlé a nesprávne, no všetkým sa to páčilo. Vždy chýbala rozhodujúca väčšina, ktorá by vyhnala Marina preč. Vždy každý jeho konflikt nejako súvisel s ňou. Tá, ktorá nevedela o pomste vôbec nič, sa mu pomstila. Aj to nie celkom z vlastnej vôle.

„Nič si z toho nerob, bude to takto lepšie. A ak by si mala z toho ťažké depresie, tak zariadim, aby sa vrátil a aby doniesol zásobu svojich sprostých rečí. Teda ak ti chýbajú, mne veľmi. Vždy sa rada pozriem, ako nízko sa dokáže dostať ľudský rod. U nás sa hovorí taká zvláštna vec. Nepodceňuj porazeného, lebo ten môže urobiť čokoľvek na to, aby ťa porazil.“

„Tomu znovu nerozumiem,“ smutne priznala Larynia. Bola rada, že jej Ziggy pomáha a hovorí o niečom, čo by rozumieť mala, no nerozumie.

„Vysvetliť sa to dá tak, že ten, kto niečo prehrá, nie je s výsledkom spokojný. Často chce, aby to bolo naopak. Môže tiež urobiť niečo veľmi bláznivé a nerozumné, len aby dosiahol to, čo chce. Marinus prišiel o všetko a chce to späť. Znovu chce, aby ho každý uznával. Keďže sa mu to nedarí, tak sa správa ako uslintané decko. Neboj sa, to nie je len u ľudí, aj u nás sú také typy. Nerozumieš, potom im znovu nerozumieš, potom ti vyvražia rodinu a konečne pochopíš, že ťa niekto nemá rád. Ale nerozumieš prečo.“

„Bolo by lepšie, keby som sa do ničoho nestarala.“

„Samozrejme. Tvoja sestrička by sa zodrala z nosenia vody, ja by som si putovala ďalej, Ramael by bol poskok Marina, Durf by bol mŕtvy a ty by si bola do konca života rovnaká. Jediné, čo by bolo naozaj iné, by bola Durfova smrť a tiež tvojej sestry. Ak dobre chápem tú vieru, tak by Lussia urobila niečo dobré, čo by tie nemysliace hlavy považovali za zlé, a tak by si to odtrpela aj ona, aj ty, čo ju máš na starosti. Výborný plán, naozaj.“

„Môžeš byť rada, že si taká, aká si. Len vďaka tvojmu džbánú žijeme. Ty si pomohla pri prvom poriadnom jedle na tomto mieste, aj keď trochu bláznivým spôsobom a máš iné názory ako ostatní,

čo je veľmi dobre. Na vojne je vždy dobré mať niekoho, čo sa na situáciu dokáže pozrieť inak ako ostatní. Často sa tak zistí, čo môže plánovať súper, alebo sa môže skúsiť taktika, ktorá by desiatich dobrých generálov ani nenapadla.“

„Podľa mňa si výnimočná,“ pridal sa po Ziggy a Durfovi aj Ramael.

„Veľmi pekne ďakujem, neviem čo na to povedať.“

„Akože čo? Nahod' úsmev od ucha k uchu, zažmurkaj očkami a môžeš dať Ramaelovi takú pusu, že budete obaja potrebovať oživovanie.“

„Ziggy! Ty z mojej zaláskovanej sestry urobíš ešte nejakú divošku. To nedopadne dobre.“

„Myslíš?“

7. Kapitola - Tajná schôdzka

Dážď neustále trvá. Malé kvapôčky, nežne dotýkajúce sa listov stromov, striedajú veľké kvapky. Dážď je počuť a cez premokajúcu strechu čoraz viac cítiť. Slnko svieti, no cez tie tmavé mraky ho nikto nevidí. Napriek tomu, že sa o to Marinus pokúša.

Stále mu nešlo do hlavy všetko to, čo sa stalo. Hlavne tie posledné udalosti. Nikdy nebol obľúbený v tomto novom kolektíve. Lussia ho neznášala a všetci ostatní ho v rôznej miere neznášali tiež. Je to nespravodlivé, dostať sa sem. Byť obklopený hlupákmi. Ľuďmi, ktorí nevedia, čo je správne. Ani tá bytosť by tu nemala byť. Ja by som tu hlavne nemal byť. Všetko je hnusné, hlavne ten dážď. Jediný úkryt je tam s nimi. Opovrhovania hodné hlupane a dvaja zradcovia. Nevrátim sa tam. Radšej zmoknem, ako keby som tam mal prísť a prosiť, nech ma zoberú medzi seba. To sa nikdy nestane, nezaslúžia si moju pomoc. Nebude dlho trvať a uvedomia si svoju chybu. Marinus si žil v svojom svete, kde bol dôležitý a nepostrádateľný. Realita nebola v tomto prípade pre neho. Bol sám. Dážď mu prechádzal cez čoraz viac mokré oblečenie úplne všade. Miloval vodu a zakladal na nej moc, no netešilo ho, že na každom mieste kože mokne čoraz viac a nemôže s tým nič urobiť. Pršalo na neho pod holým nebom i pod stromami.

Stál. Nevidel zmysel v utekaní či sedení. Mokol a nemohol sa proti tej vode brániť. Uvedomoval si, že keď konečne prestane pršať, bude zmoknutý ako myš. Alebo skôr ako ryba. Na bývalého vodcu vodného náboženstva padli svetelné lúče. Všade okolo neho pršalo, no na neho sa začalo pozerat' slnko.

„Vítam ťa.“

„Ty! Čo ty tu robíš! Okamžite ma vráť, POČUJEŠ?!?!?!“

„Vrátiť ťa pod dážď? Môžem, maličkosť. No som tu, aby som ti pomohla. Nechcem ti ublížiť, len s tebou prehodiť pár slov.“

„Čo chceš, čarodejnica?“

„Chcem ti dať šancu. Sám neprežiješ a mám niečo, čo by sa mohlo ostatným veľmi dobre hodiť. Dáš im to a budú ti vďační. Je to na tebe. Toto lano je pevné, bude pre nich veľmi užitočné.“

„Prečo mi pomáhaš?“

„Záleží mi na Larynii. Pomohla ona mne a ja pomáham jej. Skús im to lano doniesť. Viem, že to neurobiš, si príliš zbabelý aby si sa ukázal pred tou... tou malou. Viem to o tebe veľmi dobre. Tu máš a ak chceš, tak ma skús prekvapiť.“

Ciali zmizla. krásna žena so zlatými vlasmi sa rozplynula. Marina napadlo skúsiť, či je to lano skutočné. Presne, ako povedala čarodejnica, bolo pevné a mohlo sa hodiť na čokoľvek. Slnko sa skrylo a dážď začal znovu dopadať úplne všade. Rozhodoval sa. Napadlo ho použitie, no asi iné ako to, ktoré mala v mysli Ciali. *Mohol by som lano použiť tak, že by som na ňom urobil slučku. Dať tam hlavu tej malej bosorky a bolo by to. Tak by som Larynii neublížil. Už len zistiť, ako dostať hlavu tej mrchy priamo sem,* pomyslel si Marinus a pozeral sa na slučku, ktorú bleskurýchlo vytvoril. Nebolo to prvý krát, čo viazal slučky. Vždy hľadal možnosti, ako sa slovne a s pomocou armády dalo urobiť poriadok s tými, ktorí stáli proti nemu. Väzenie, niekedy dokonca priklincovanie k lavičkám. Slučku použil na krk niekoho už dost' dávno, ale spôsob vytvorenia si veľmi dobre pamätal. Dokázal ju rýchlo zhotoviť, ale aj rozplieť. Niekoľko pohybov a z pevnej slučky bolo úplne obyčajné lano. Rýchlo ho zmotal a začal sa zamýšľať nad tým, ako by ho najlepšie použil v svoj prospech. Napadlo ho niekde ho schovať, možno sa na niečo bude hodiť v budúcnosti. Taktiež ho napadlo zaniest' lano, dohodnúť sa a nemoknúť. Dážď bol naozaj intenzívny na to, aby každý, kto je aspoň trochu v poriadku, hľadal strechu nad hlavou. Asi žiadny dážď však nie je natoľko silný, aby urobil niečo s jeho naozaj tvrdou hlavou.

Každé rozhodnutie je ťažké, ak je jedno pre vás zlé a druhé tiež. V svojom svete by dal všetkých, čo sa nejako proti nim previnia, do väzenia. Týždeň medzi tyčami v púšti, horúčava bez vody a zima bez prikrývky. Nepísaná súťaž o to, kto zomrie skôr. Teraz je v zime bez prikrývky, no vody má dost'. Padá mu na hlavu, dostáva sa pod oblečenie a to všetko v neznámej krajine, ktorá pripomína väzenie. Najvyšší čas sa z toho všetkého zblázniť.

Nemal presnú predstavu o tom, ako dlho bol preč od zvyšku skupiny. Čas vždy lepšie ubieha tam, kde je veselo. Na daždi trvá každá hodina viac ako hodinu a každá večnosť je naozaj večná. *Voda. Mám to. Jedno z prikázaní!*

„Ten, kto vodu zabezpečí, si zaslúži teplo tvojho domova.“ Marinus seabedomo vstúpil do obydľia. Otvoril si, čím poškodil konštrukciu a Durf to začal hneď naprávať, nech sa do vnútra dostane

čo najmenej vody. Nešikovný niečo pokazí a šikovný to opravuje za ním s vedomím, že ho cez tú strechu, ktorá slúži tiež ako dvere, bude musieť znovu vyhodit'.

„Tu tvoje prikázania neplatia, ty vodu nezabezpečuješ, ale pred ňou utekáš, toto nie je tak celkom domov, ale teplo tu je. Odkedy si odišiel, aj ohňu je akosi veselšie.“

„Lussia, to sa nepatrí. Žiada nás o prístrešie.“

„Boh vody sa bojí vody, od strachu sa pomiatol a ty mu na to ideš všetko skočiť?“

„Čo to máš v rukách?“ Durf si pri novom zväzovaní strechy, ktorá už potrebovala opravu, všimol niečo v Marinovej ruke. „Vyzerá to ako lano,“ chytil ho do rúk, „správa sa to ako lano.“

„Hlinené prasiatko!“ Ziggy spontánne povedala prvú blbosť, čo jej napadla.

„Ak je to lano, tak by sa dalo na všetko možné použiť,“ pridala sa Lussia. „Odkiaľ ho máš?“

„Myslíte, že Ramael je jediný, čo vie čarovať?“ Bránil sa Marinus.

„Tak prosím, vyčaruj ešte jedno. Ideš. Ukáž, čo vieš.“

„Ty malá...“

„Nerečni a čaruj,“ vyzval ho Ramael. Všetci čakali, či niečo vykúzli, no nevykúzlil vôbec nič. Ani sa o to nepokúsil, len sa hádal. Počas hádky sa dostalo lano do rúk asi každého, vrátane Larynie.

„Je to dar od Ciali. Myslí, že sa nám môže hodiť a preto ho darovala.“

„To je asi najrozumnejšie riešenie. Vidíš, si inteligentná,“ pochválila sestra svoju staršiu sestru, o ktorej len nedávno povedala, že je blbá.

„Lano sa v prírode veľmi hodí. Môže sa s ním čokoľvek zviazať alebo spevniť, taktiež je možné použiť ho na lov, stavbu, prekračovanie nepriechodného terénu a na všetko možné.“ Z Durfa hovorili skúsenosti, ako keby mal v ruke lano už tisíce krát a použil ho vždy na niečo úplne iné.

„U arkánov sa používa napríklad v lekárstve. Lanom a niečím navyše sa obviaže rana, ruka k late alebo sa môže použiť na zjemnenie bolesti.“

„Zjemnenie bolesti? To ako?“

„Jednoduché, ak je s tebou zle, tak do neho zahryzneš. Potom ťa menej zúbky bolia. Tie, ktoré ti nevypadnú alebo sa nezatlačia tak hlboko, že sa nedajú vybrať. Povzbudivé, však?“

„Tá čarodejnica určite chce, aby sme prežili. Nevie prečo je tomu tak. A neviem, prečo ho dala do rúk Marina.“

„Asi si všimla, že je mu smutno a je sám.“ Vyšlo z Larynie. Tenký, slabý hlások, pre ňu tak typický.

„Alebo si nejakým spôsobom nepraje, aby sa od nás odtrhol. To lano môže byť podľa nej uvítanie späť do kolektívu.“ Durfove strategické myslenie sa znovu ukázalo ako logické.

„Aj je. Uhni nech si sadnem.“

„Neuhnem. Alebo ma donúť, alebo ma požiadaj.“ Výsledkom bolo to, že sa Durf stával čoraz viac populárny, predovšetkým u Lussie. Dievča hľadajúce vzor bolo ako v nebi. Obklopená úžasnými ľuďmi. A Marinom.

„Uhni, chcem k ohňu.“

„Chciet' je pekné, ale ak nevieš ako na to, tak sa k nemu nedostaneš. Ostával na mieste a s dávkou drzosti si hrial ruky nad ohňom.“

„Môžeš na slovíčko? Ziggy vstala zo svojho miesta a naznačila Marinovi, aby išiel s ňou von. Vôbec sa mu nechcelo, no zistil, že ťahanie za ucho vie byť veľmi bolestivé a efektívne. Nemal inú možnosť.

Dážd' stále trval a menil Ziggyne dlhé vlasy. Pozrela na Marina. Ako vždy našťvaný, s pocitom veľkej nespravodlivosti. Rád by konečne prestal moknúť a išiel do tepla.

„Čo chceš? Zase košeľu? Povedz to rýchlo, chcem ísť do tepla.“

„Chcem, chcem, chcem, chcem... máš to slovo rád, však? Niečo chceš a má sa to hneď naplniť, však? Ak stále niečo chceš, tak skús aj niečo, čo chcú ostatní. Lussia ti chce odtrhnúť hlavu, čo je zase chcenie, ale to sem nemusím pliesť. Ak ty chceš k ohňu, tak rátaj s tým, že niekto chce niečo od teba. Hlavne to, aby si sa správal aspoň trochu. Každý je iný a predsa si my piati rozumieme. Skús aj ty trochu konať tak, aby si potešil nie len seba, ale aj ostatných.“

„Ak niečo chcem, tak to chcem a tie tvoje kraviny ma nezaujímajú.“

„Chcem ťa poriadne vyťahať za ucho. Tak to spravím. Takto chytím a ťahááám.“

„Aaaaaaa!!!!“

„Bolí čo? A môžem aj za druhé. Ak chcem. A chcem veru. Pozor, môže to bolieť.“

Ziggy vyťahala Marina aj za druhé ucho a bolo to dobre počuť na všetky strany. Aj do skromného obydlija, kde sa to ozývalo vplyvom jaskyne.

„Už vieš, čo ti tým chcem povedať?“

„Vôbec nie a už sa ma ani nedotkni!“

„Ale ja chcem. Stačí sa trochu natiahnuť a ťahať.“

„Aaaaaaaa!!! Si šialená, si šialená!“

„Viac ako ty?“

„Samozrejme. Aaaaaaa!“

„Naozaj?“

„Samozrejme. Aaaaaaaaaaaaa!“

„Naozaj?“

„Nie si, nie si. Daj tie paprče preč!“

„Pekne napreduješ. Škoda, že ma to začína baviť. Ale vieš čo? Nebudem ťa ťahať za uši, ak ty nebudeš blbnúť. Som silnejšia ako ktokoľvek v tomto kraji, môžem chcieť čo len chcem. No nechcem nič, čo by iným ubližovalo. Ak sa chceš posadiť k ohňu, tak niekoho slušne popros, aby sa trochu posunul. Žiadne chcem, žiadne uhní a žiadne chcem, aby si uhol či uhla. Ak netúžiš po tom, aby som ti trochu ublížila. Aj keď to asi nemusí byť každému jasné. Som toho schopná. Pod' dovnútra a pekne niekoho popros o miesto. Prekvapíš, potešíš a ak budeš dobrý, tak aj uschneš.“

Prekvapený a nie veľmi potešený Marinus vstúpil do jednoduchej stavby, ktorá bola pre všetkých dočasným domovom. Mal na sebe svoje šaty, zložené z dvoch košiel a nohavíc. Všetko bolo úplne mokré a padala z neho jedna kvapka za druhou. Nebolo veľa miesta, kde by sa dalo posadiť ku ohňu. Jediná možnosť bola priam pri Lussii.

„Vedľa nej si nesadnem,“ polohlasne povedal arkánke.

„Tak to zariadim ja. Sleduj a uč sa. Lussia,“ pozrela na mladé dievča, „mohla by si prosím ťa urobiť trochu miesta pre Marina? Akosi sa veľmi bojí požiadať ťa sám, už asi nie je chlap alebo také niečo. Posunieš sa trochu?“

„Nie!“

„Ale no tak, správna odpoveď je áno.“

„Nie! Nech si kvapká kde len chce, vedľa mňa si nesadne!“ Lussia trvala na svojom.

„Máš na to čo povedať, Marinus?“ Spýtala sa ho Ziggy, hrajúca sa na spravodlivú.

„Ty malá k...“

„Takže nemáš. Takže, asi si postojíš. Alebo skús požiadať niekoho iného.“

Marinus si nepýtal žiadne povolenie a sadol si vedľa Larynie. Na miesto, ktoré patrilo Ziggy. Len čo sa posadil, natáhoval ruky po ohni. „Nepýtaš sa Larynie na dovoľenie, nepýtaš sa ani mňa a obsadíš mi miestečko. Ideš to napraviť?“ Odpoveďou na otázku od Ziggy bolo len chladné odseknutie. Išli mu na nervy všetky tie hlúpe pravidlá. Mocná bojovníčka ho chytila za ruku a začala ju stísať svojou silou. Neprijemný pohľad sprevádzaný silným krikom.

„Ospravedlňte prosím nesprávnu akustiku, pozriem sa na to.“ Pustila ruku a vytiahla Marina za ucho von. Bez nejakej ľútosti ho udrela do brucha, kým ho stále držala za ucho. Zopakovala to, až mu začali tiecť slzy.

„Rada by som to skúsila ja,“ povedala Larynia, ktorá práve vyskočila zo svojho miestečka.

„Ale samozrejme, zovrieš ruku v päst' a udrieš presne tu.“ Názorne to predviedla, no hneď si uvedomila, že Larynia nechce vymlátiť z niekoho dušu, prestala.

„Nie je správne niekoho biť.“

„Pravdu máš, uštipkávať z nosa by bolo lepšie,“ vytiahla nôž a priblížila ruku k jeho nosu.

„Chcela by som sa porozprávať, sama.“

„To nemusí byť dobrý nápad. Je ponížený a vtedy bývajú ľudia ako on posadnutí túžbou po moci ešte viac ako obyčajne. Čo sa predstaviť síce dá, no na mňa by to bolo asi moc.“

„Nechaj ju, radšej sa dohodnem s ňou ako s tebou.“

„Čože? Tak ja sa o teba tak pekne starám, aj ti na sfarbení tela všetkými farbami pracujem a ty takto. Že sa nehanbíš. Ale fajn, kludne sa dohadujte. Určite budeš v poriadku, Larynia?“

„Urobím, čo budem môcť. Dúfam, že mi neublíži.“

„Neublížim. Máš moje slovo.“

„Výborne, holubičky, tak sa dohadujte. Raz jej niečo spravíš, tak si z tvojich čriev spravím švihadlo.“

Odišla. V daždi sa vybrala na obhliadku okolia. Vyzeralo to tak, že jej vôbec neprekáža žiadne množstvo agresívnych kvapiek. Rýchlo sa stratila medzi stromami a dvojicu si obišla. Priložila k luku šíp a namierila na Marinov krk. Bola pripravená, no čakala na jeho pohyb. Bola odhodlaná znížiť počet živých na piatich, ak Larynii niečo vyvedie. Na jej prekvapenie sa však nič nedialo. Naozaj sa iba rozprávali.

„Nechám ti svoje miesto, ak ma o to požiadaš pred všetkými. Tak budú všetci spokojní.“

„Prečo by si to robila?“

„Už som taká, mám vraj dobré srdce. Ak sa budeme hádať, tak neprežijeme.“

„Neviem čo chystáš, ty alebo tvoja sestra.“

„Nemá ťa rada, lebo si jej veľmi ublížil. Aj mne. Všetkým. Ziggy chce, aby sme vychádzali. Zdá sa byť krutá, ale všetko robí aj pre tvoje dobro a pre nás všetkých. Bez nej by sme neprežili.“

„Ako jej môžeš veriť? Je úplne bláznivá, vôbec jej nejde o tvoje dobro, len chce vládnuť ešte aj v tejto zabudnutej krajine.“

„Nechce vládnuť, nie je proti tomu, aby si vládol ty. Musíš sa ale zmeniť.“

„Nikto mi nebude kázať, aký mám byť. Určite nie ty, tvoja šialená sestra či tvoja šialená strážkyňa. Všetky ste rovnaké a patríte do púšte za mreže!“

„Naozaj nechcem ublížiť.“

„Tváriš sa byť múdra, no vôbec ničomu nerozumieš. Si hlúpe decko.“

„Mýlila som sa v tebe. Už nechcem, aby si tu bol s nami.“

„Ty nemáš čo chcieť! Skap!“ Zakričal na ňu a pridol k tomu facku. Chcel povedať ešte niečo, no nedopovedal to. Skrčil sa. Šíp sa vyhol a ten trafil Laryniu. Krik od bolesti bol iný, ako keď Ziggy ubližovala starému chlapovi. Larynia, mladá žena so stále dosť piskľavým hlasom, kričala a plakala zároveň. Šíp sa do nej zaryl hlboko. Položila ruku na to miesto a zanedlho bola celá krvavo červená.

Z obydlia vybehli všetci. Durf sa okamžite pozrel na ranu, zatiaľ čo Lussia rýchlosťou blesku menila Marina na nepoznanie. Udierala päťami, škrabala a hrýzla. Bolo ju len veľmi ťažké odtrhnúť. Nezaujímal ju, kto šíp vystrelil. Veľmi dobre ale vedela, že to s tým podliakom Marinom nejako súvisí. Ramael ju opakovane odtrhával a ona sa opakovane vyškľbla. Neváhala dať mladíkovi úder, aby sa rýchlejšie dostala k Marinovi.

„Prestaň, prestaň!“ Marinus pokrikoval po Lussii, ktorá mu neodpovedala a tĺkla ho ďalej. Musela ju od neho odtrhávať Ziggy, ktorá tam dobehla ešte s lukom v ruke.

„Prečo si vlastne strieľala?“ pýtal sa jej Ramael, ktorému na Larynii očividne záležalo. Bolo mu jasné, že Ziggy nestrieľala na ňu, ale na neho. Musel však na to byť dobrý dôvod. Snažil sa nejako pomôcť so zranením, no nevedel ako. Nechal ju plne v Durfových rukách. Nevyzeralo to veľmi pekne, šíp bol hlboko.

„Chcela som trafiť Marina, nedodržel na čom sme sa dohodli. Dones vodu a ty,“ pozrela na Lussiu, „sa kludne zahraj. Roztrhaj ho. Pekný psíček.“

„Nerob si teraz srandu,“ karhal arkánku Ramael a tá ho ešte raz poslala po vodu.

Na Durfa pripadla úloha liečiteľa. Z generála záchranár, vyzbrojený len vodou a nožíkom od Ziggy. Aj s touto kombináciou mu to však išlo celkom dobre. Dostať však z dievčenského tela šíp, ktorý sa zapichol hlbšie ako to na prvý pohľad vyzeralo, nebolo to vôbec ľahké. Stále to však bolo jednoduchšie ako zahojiť všetky rany, ktoré sa spôsobili. Keď sa konečne podarilo vybrať šíp z rany, bolesť sa ešte viac vystupňovala.

„Bude v poriadku? Bude v poriadku? Odpovedz mi!“

„Neviem, ako to mám vedieť?“ Odpovedal Lussii, ktorá chcela okamžite všetko vedieť.

„Určite to vieš, na vojne bolo veľa zranení.“

„Nikdy som ale žiadne vážnejšie neliečil ja.“

„Ziggy, urob niečo!“

„Ja? Mám zlý deň, ako vidíš. Trafit' som trafila, no niekoho úplne iného. Ty sa radšej choď schovať. Toto nie je pohľad pre teba. Navyše môžem aj teba niečim trafiť. Zlý deň.“

„Neopováž sa povedať mi, že som na niečo malá. Neznášam to!“

„Ukáž jej ranu,“ rozkázala Durfovi a ten ju ukázal. Lussii prišlo zle, obrátila zrak a zanedlho aj obsah žalúdka.

Lussia zaliezla dovnútra. Bola zmoknutá z dažďa, no aspoň už na ňu nepršalo a bola pri ohni. Smútok nad sestrou a hnev nad Marinom. Najradšej by znovu všetko zmenila, urobila nejako inak. Nevedela však ako. Pokrčila nohy v kolenách a ovinula ich rukami. Klesla jej hlávka a na ruku zovretú v päst' padla slza. Do jednoduchej strechy udierali ďalšie a ďalšie mocné kvapky. Jediná miestnosť, v ktorej bolo možné natlačiť šesť ľudí, bola teraz takmer prázdna. Lussia bola zo všetkých najmenšia a nemala problém zmestiť sa kamkoľvek. Najťažšie však pre ňu bolo vôjsť sa do kože.

„Neboj sa o sestru,“ zaznel medový hlas Ciali. Lussia sa obzrela a uvidela ju vedľa seba.

„Zase ty? Okamžite zmizni, skôr ako ti ublížim!“

„Som tu a nie som tu,“ zmizla, no jej hlas ostával. „Môžem byť kde chcem cez svoje kúzla a teraz chcem byť pri tebe.“

„Môžeš láskavo povedať, čo odo mňa chceš? Nemám náladu na divné hádanky a tvoja moc ma nezaujíma.“

„Ako si praješ. Dávam ti časť mojej sily. Dotkni sa jej rany. Môžeš skúsiť aspoň trochu veriť, alebo tvoja sestra zomrie.“

„To je vydieranie!“

„Nazvala by som to skôr pomoc. Je to v твоjích rukách. Konkrétne v jednej z nich.“

Ciali sa stratila, jednoducho zmizla. Nechala dievča samotné. Lussia jej znovu a znovu odpovedala, no zbytočne. Hovorila sama so sebou. Pozrela na svoju ruku, ktorá bola úplne obyčajná.

Ani vo svojom vnútri sa necítila inak. Vyšla von, z relatívneho sucha na dážď. Jej sestra už tak veľmi nekričala. Vyzeralo to s ňou zle.

„Odpál slečinka, toto nie je miesto pre teba,“ zakričala na ňu Ziggy a vyslala Ramaela, aby sa o ňu postaral.

„Niečo by som chcela skúsiť. Pusti ma,“ pozrela na Ramaela, ktorý ju tlačil späť. „Pusti ma, viem ako jej pomôcť!“ Nereagoval tak, ako čakala. Udrela ho z celej sily do brucha a vytrhla sa mu.

„Si tak trochu tvrdohlavá, vieš o tom?“ Povedala Ziggy malej Lussii, keď ju ľahko chytila, prehodila cez rameno a ťahala tam, odkiaľ prišla.

„Bola tu tá čarodejnica, dala mi silu na liečenie.“

„To si mohla skôr povedať. Pekne sa do toho pusti, nenechaj sa zdržovať.“ Arkánka s vojakom ustúpili. Chceli vidieť, čo Lussia dokáže. Alebo jej dala tá čarodejnica naozaj nejakú moc, alebo to bude pôsobivé deprimujúce divadlo.

„Krvácanie sa nedarilo zastaviť,“ smutne poznamenal ten, čo sa hral na liečiteľa. „Chcelo by to zázrak.“

„Možno sa na jeden pozeráme. A ak to nebude zázrak, tak čo, môžeme ju zjesť.“

Lussia priložila dlaň na ranu. Očakávala nejaké svetlo alebo zvuk, nejakú veľkú zmenu. Veľkolepé divadlo nebolo veľkolepé vôbec ničím. Ruka na rane, ktorá sa rýchlo farbila od krvi. Skúšala druhú ruku, skúšala silne zatlačiť, no zdalo sa jej, že vôbec nič z toho nepomáha. V duchu nadávala na Ciali a jej úžasnú pomoc. Cítila sa bezradná. *Chvíľu som naozaj čakala, že pomôžeš. Zbytočná dôvera, si nanič.* V mysli hanila tú vraj dobrú vílu, ktorá všetko dokáže. Z jej pohľadu bola nula. Zvlášť teraz.

8. Kapitola - Jablko

Kýchnutie sprevádzané radosťou. Lussia svoju sestru tak silno objala, že ňou ďalšie a ďalšie zakašľanie poriadne triaslo. Mala obrovskú radosť. Myslela si, že je s ňou zle, no ona žije. Čo z toho, že kýcha. Bola to ona. Dezorientovaná a s neprítomným výrazom tváre.

„Nechaj ju trochu, nech si odpočinie. Všetkí ju trafili jeden šíp, to by zabilo aj veвериčku,“ svojim typickým spôsobom naznačila arkánka to, ako veľmi ju zaujíma rozhovor medzi sestrami. Medzi Laryniou, ktorá sa takmer nehýbala a mala nezdravú farbu a medzi Lussiou, ktorá poskakovala ako na horúcich uhlíkoch.

„Lussia?“

„Samozrejme. Odpočítaj 200 cyklov, zmenši prsia, vytrhaj polovicu vlasov, odpíľ niečo z rúk a budem ako ona. Už by to chcelo len vymeniť obsah dutiny lebečnej.“

„Ziggy?“

„Bingo, sláva, fanfáry! Hmmm, fanfáry nemáme. Vie niekto písať?“

„Som rada, že žiješ,“ opätovne ju stisla Lussia a spôsobila jej ďalšie nepríjemné kašľanie.

„Čo... sa... auuuu... stalo?“

„Len si bola trochu viac stretená ako obyčajne. Viem, že mi to neodpustíš, ale ja som naozaj chcela toho práchnivého starca trafiť, nie teba. A vieš čo? Asi ani nechcem, aby si mi odpustila. Nič také mi netreba. Len ma nejako nedokalič, lebo to by si ma poriadne nasrala a asi by som ti spravila modriny aj v krvnom obehu.“

„Odpúšťam ti,“ tichým roztraseným hlasom povedala Larynia. Prekvapila tak mocnú bojovníčku, no neprekvapila svoju malú sestričku, ktorá ju poznala až príliš dobre.

„Som naozaj rada, že žiješ. Bála som sa o teba.“ Na Laryniu dopadal pár maličkých hnedých očí. Neskrývaná láska a radosť. Chcela ju poriadne vyobjímať, ale odpustila si to.

Šestica sa tlačila v niečom, čo len veľmi vzdialene pripomínalo dom. Najviac miesta zaberala prekvapivo Larynia, ktorá celý čas ležala. Nikto proti tomu neprotestoval a Marinus bol tiež ticho. Nebolo to však z nejakej tolerancie, skôr z toho, že sa mu nepáčila myšlienka intenzívnej masáže uší, ktorú na ňom Ziggy tak rada praktizovala, ak chcela niečo dosiahnuť. Larynia bola slabá, no zaujímalo ju, čo sa stalo.

„Nuž, srdiečko, to bolo tak. Všetci s tým nejakú súvisíme. Začala by som tým, že niekto musel vystreliť. No a trafila som sa. To vieš, ak chceš trafiť krysu, niekedy trafiš labuť. Kolega veľký generál sa zahral na malého záchranára, ale veľmi to nešlo. Nieže by sa nesnažil, ale vieš, je trochu ťažké pekne ťa rozpitvať... teda chcela som povedať vyliečiť. Niečo sa mi skrátka pletie. Milovaný Marinus poslúžil na ukludnenie Lussie, Lussia narazila na dáky ten vynález od tej stareny a s Ramaelom ťa dali nejakú dokopy. Na niekoho som zabudla. Jáj, jasné, na teba. Pekne si tu ležala a hrala si sa na orchester. Poviem ti, ten tvoj hlások niekedy fakt za veľa nestojí.“

„Nerozumiem,“ zmätene odpovedala Larynia. Ako keby sa jej všetky múdre knihy dostali do hlavy a ona by nevedela prečítať ani písmeno. Čo bola koniec koncov pravda, nevedela čítať a písať.

„Skúsím ja,“ ozval sa Ramael. „Ciali sa rozhodla dať Lussii niečo z jej moci, aby ťa uzdravila. Sama však o kúzlach nevedela nič a nešlo to. Našiel som spôsob, ako dostať tú moc na mňa. Tak som ťa mohol kúzlom vyliečiť a zahojiť ti ranu. Nie tak dobre, ako by to vedela Ciali, ale žiješ. A to je dobré.“

„Jediná samička, ktorá hľadá svojho samčeka. Jasné že je to dobré z tvojho pohľadu, ty trdielko!“ Ziggy znovu všetkých rozosmiala, aj zranenú Laryniu, ktorá odpovedala jemným úsmevom a silným kašľaním.

„Ďakujem,“ dostalo sa potichu z Larynie.

„Tak ma napadlo, mohla by si to s tým zomieraním trochu obmedziť. Raz pochopím, v rámci srandy, no druhý krát to už nie je ono. Chápeš, už si s tým neurobíš rešpekt a nikto sa na tom nesmeje. U mňa pekne klesáš, každou smrťou. Slabšie typy ako tu Ramael sú z toho hotové... Skrátka s tým prestaň, áno?“

Nechápavý pohľad je jediný, čo dokázala Larynia vyprodukovať. Čo aj mohla na niečo také povedať? Zavrela oči a ležala ďalej. Prechádzali ďalšie hodiny. Dážď ukázal svoju silu, ktorej sa statočne postavila jednoduchá strecha. Po tom, čo ňou preniklo množstvo kvapiek, začali prenikať aj pravé, na počudovanie silné slnečné lúče.

Zásoba vody bola veľmi dobrá, vďaka džbánu, ktorý ako keby nemal dno. Oveľa horšie to však bolo s jedlom. Ziggy bola viditeľne nervózna, tak ako vždy, keď mala poriadny hlad. *Najradšej by som skočila do mora a vytiahla takú potvoru, že by som ju ledva uniesla. Hádám sa tu nepobijú. Durf by mohol dať pozor na ostatných.*

Popri rozmýšľaní nad jedlom jej padla na um aj iná myšlienka. Skočiť do mora a plávať niekam preč. Už ju táto zem nudila, nech už to bolo čokoľvek. *Mohla by som poriadne zatočiť rukami a dostať sa kamkoľvek len budem chcieť. Ideálne, ak by som si spravila čln. Tá maličká je na mňa príšerne naviazaná, neviem či by som jej to mala urobiť. O tom ale až po tom, teraz by to chcelo poriadne si zaplávať a už konečne opustiť tento zadymený palác.*

„Niečo ma napadlo,“ vyslovil Ramael po tom, čo aj jemu a ďalším začalo škvŕkať v bruchu. Vytiahol svoju paličku, povedal niekoľko zvláštnych slov a niečo sa pred ním objavilo. Žlto-zelené, mazľavé, vyzerajúce nezdravo.

„Zaujímavé. To je... čo to je? Na jedlo sa to nepodobá, mohla by to byť nejaká chemická zbraň?“

„Toto je jablko. Alebo skôr malo byť.“

„Už som videla veľa jabĺk, no... nemalo by byť jablko aspoň trochu guľaté? Ak by sa do toho zahryzol červík, tak zomrie v kĺčoch. Alebo by od toho utekal, pretože to poriadne páchne. Neviem ako by utekal bez nôh, ale našiel by spôsob.“

„Fajn, keď sa tak vyznáš do všetkého, prečo neskúsiš vyčarovať niečo ty?“ Ramaela sa to dotklo a všimol si, ako s ním Marinus súhlasí.

„Neviem čarovať, no toto jest' nebudem. Idem radšej niečo uloviť.“

„Skús to.“

„A vieš čo? Skúsím to!“ Ziggy zobrala do ruky prútik, tvorený pre oveľa menšiu ruku. Zamávala s ním a niečo múdre k tomu povedala. Ostalo to však bez účinku. Skúsila to druhý krát a zase nič. Po treťom pokuse sa však objavil košík s najrôznejším ovocím. Všetko vyzeralo čerstvé a šťavnaté.

Durf si skúsil úlohu ochutnávača, Ramael hneď po ňom a Ziggy, pred svojim odchodom, pozrela na Laryniu. Videla ju ležať s otvorenými očami. Usmiala sa na ňu a tá jej úsmev vrátila. Arkánka nevedela čarovať, mágia bola pre ňu úplne neznáma, no tešila sa z toho, že niečo dokázala. S pomocou mocnej čarodejnice a s pomocou Larynie, ktorá ju musela požiadať o pomoc, ale dokázala. Odišla na lov. Nezjedla z ovocia vôbec nič, no dúfala, že jej niečo z neho nechajú. Aj keď oveľa radšej mala mäso.

Poskakovala po kamienkoch, slnko na ňu pieklo a rozmýšľala. Nad lovom, nad odchodom, nad Laryniou, Ramaelom a ostatnými. Predovšetkým však nad mäsožravou palmou, alebo skôr nad tou, ktorá bola prekliata na palmu. Na jednej strane vedela veľmi dobre o tom, kto v skutoč-

nosti je, na strane druhej jej akosi nič nesesedelo. Nevedela, prečo stále pomáha. Bolo jej jasné, že na tom niečo veľmi špeciálne je, no ešte nevedela čo. Tešila sa na jedlo a tiež na diskusiu s Durfom a Lussiou. Dohromady by mohli dať nejaké dobré vysvetlenie. Najviac ju napadalo, že by vo všetkých tých veciach bola nejaká mágia, nejaký háčik. Všetko sa ale zdalo čisté. Voda z toho džbánu, kožušina i hrnček bol taktiež úplne obyčajný. Aj lano. Predsa však neprestávali jej pochybnosti.

AKT XIII: Nový domov

9. Kapitola - Závist'

Prechádzali hodiny a prechádzali dni. More, vysoké kopce už od pobrežia, čajky a hlodavce. Ľudia, arkánka, stromy, kamene, to všetko spolu súviselo stále viac. Marinus išiel stále tvrdohlavo za svojimi cieľmi, ktoré boli čoraz viac zmätené. Nikdy mu nebolo tak ťažko. Bol sám a aj keď to nedával najavo, bol smutný. Chýbala mu celá tá smotánka z chrámu a všetky jeho ženy. Každou opovrhoval, i keď práve teraz by chcel mať aspoň jednu pri sebe.

Celkom iné problémy mal Ramael. Mladík, čarodejník, pre ženy fešák a pre Ziggy jeden z terčov posmechu. Bol sám, aj keď nie celkom úplne. Durfove rady ohľadne Larynie nepadali na úrodnú pôdu. Neveril si a Larynia samotná sa mu niekedy aj celkom páčila a niekedy nie. Mal s ňou spoločné niečo z toho a niečo z toho. Aj on bol niekedy rád celkom sám. Ranilo ho to, ako zobrala Ziggy jeho jablko. Maličkosť, ktorá bola pre neho dosť dôležitá. Nečaroval kvôli tomu, že ho do toho nútili. Čaroval preto, lebo sa to naučiť chcel a poriadne. Bol to jeho záujem, jeho túžba a jeho budúcnosť, ktorá mu ale pretekala medzi prstami.

Sedel sám, neďaleko od brehu na starom strome. Nevedel, čo to bolo za strom, no mal zvláštne drevo, tak ohybné. Sedel a pozeral pred seba. Bol večer, slnko síce nezapadalo, ale už sa na to chystalo. Pomaly sa plazilo k vodám, ktoré sa tiahli až kam oko dovidelo. *Za chvíľu všetko sčervenie, bude to krásne. Znovu sa však na to budem pozerat' sám.*

Nebolo to prvý krát, čo bol na tomto mieste. Vždy počkal, kým slnko úplne nezájde a potom sa vrátil k ostatným. Dnes ho to ale nelákalo. Netešil sa z tej prichádzajúcej nádhery a rozhodol sa odísť skôr. V tábore, ako sa teraz nazývalo miestečko medzi skalami s vybudovaným jednoduchým domom, ktorý zažil niekoľko technických zlepšení, uvidel tri postavy. Lussiu, ktorá krájala akési koreničky, o ktorých sa zistilo, že sa dajú jesť. Taktiež sa dá s nimi dochutiť mäso. Vedľa nej Ziggy s Durfom. Nečakal však, ako ich uvidí. Polonahí, vášnivo sa bozkávali a z obidvoch vychádzalo šťastie a výborná nálada. Prekvapilo ho to, a aj keď im to prial, prinieslo mu to viac smútku ako radosti. Ozvala sa v ňom závisť. Bol sám a neužíval si, tak ako oni dvaja.

„Sadni si,“ oslovila ho Lussia. Vyzerala, ako keby to divadlo nevidela prvý krát a ďalej krájala na malé kúsky tie koreničky.

„Ty... o tom vieš?“

„Majú sa radi, padli si do oka. Čo je na tom divné?“

„Ale nič, len... tu?“

„A čo sa majú schovať pred niekým? Nechcú nejaké tajomstvá a tak ich nemajú. Mne sa to tak páči a tiež by som sa bozkávala kludne pred všetkými.“

„Ale mali by sa viac schovať aspoň, nech to nie je také... nápadné.“

„Ramael, čo si ty za chlapa? Dvaja sa bozkávajú a pre teba je to niečo, čo by sa malo zakázať alebo čo? Alebo ťa trápi niečo úplne iné. Asi to mám, ty im jednoducho závidíš.“

„Nezávidím, to vôbec nie.“

„Nezabúdaj, že som múdra, ešte aj podľa Ziggy. Mňa neoklameš,“ so smiechom mu odpovedala Lussia.

Bolo ťažké vybrať bláznivejšiu dvojicu. Staršieho muža s oveľa staršou arkánkou, ktorá však vyzerala a cítila sa byť stále dosť mladá, alebo na dvoch mladých ľuďoch. Mladý muž a dievča, ktorá je na svete polovicu jeho života.

„Pobozkaj ma,“ provokačne povedala Lussia mladému čarodejníkovi.

„Ale... to nejde.“

„Tak pobozkám ja teba,“ zvalilo ho a chytila mu ruky, „a žiadne ale!“

„P... prečo si ma pobozkala?“

„Sakra si chlap alebo baba? Sa trochu vzmuž! Keď si muž! Alebo by si aspoň mal byť.“ Po tom, čo mu dala bozk na ústa, bol ešte viac zmätený ako predtým.

Lussia sa vrátila k svojej práci. Všetky tie bozky pre ňu neznamenalí nič, považovala to za hlúposti. Niečo, čo ju nič nestojí. Vôbec ju netrápilo, že niečo také a na verejnosti nie je povolené podľa akýchsi tradícií. Ramaela sa však dotklo, čo mu povedala. Začal o sebe pochybovať ešte oveľa viac. Hnevalo ho, že podľa malého dievčaťa sa vôbec nespráva ako chlap.

„Jedno mi povedz, ale úprimne. Chceš sa bozkávať alebo nie? A ak áno, tak s kým?“

„Samozrejme, že chcem.“

„Tak preto niečo asi urob. Máš tu Laryniu, ktorá je sama. Máš tu mňa. Viem sa bozkávať, no ja nejaké lásky nehľadám. Pre mňa to nie je.“

„Prečo nie?“

„Tak!“

„Teraz vidím, že teba niečo trápi. Odmieťaš iných a máš na to asi dôvod.“

„Samozrejme, že mám na to dôvod. Ale nebudem ti hovoriť aký.“

„Zase úplne blbý nie som. Nejaký chlap ťa našťval a tak si si povedala, že žiadneho nechceš a ani nebudeš chcieť.“

„Teraz si ma veľmi prekvapil, vieš o tom? Fajn, dostal si ma, a čo teraz?“

„Ako čo teraz?“

„Máš povedať, aby som zavrela oči.“

„Prečo?“

„Ale nič. Myslím, že po stránke všetkých tých vecí, čo sa týka lásky, si na tom s Laryniou asi tak rovnako. Zavrieť vás do miestnosti na týždeň a už by ste sa niečo naučili. A po tme!“

Ramael sa pustil do práce. Mal čo robiť, aj preto, že po večeroch sa Ziggy s Durfom venujú viac sebe ako práci na bývaní či príprave jedla. Zobral sieť, ktorá v ten deň ráno pribudla a išiel s ňou k moru niečo chytiť. Bez rozmyslu, v blížiacej sa tme. Lussia ho zastavila, rázne ho chytila za ruku a vysvetľovala mu, že by to mohol odložiť do rána. Rybačka neskoro večer sa jej vôbec nepáčila. Malo to však aj iný význam, ktorý si Ramael na mladej Lussii všimol. Nechcela, aby odchádzal. Túžila po tom, aby bola s ním. Pomaly ho pritiahla a ich pery sa znovu dotkli.

Vracajúca sa Larynia, ktorá niesla niekoľko nových veľkých listov na opravu strechy, skrehla. Držala si ruku, kde sa jej podarilo porezať, no položila si ju na srdce, len čo to uvidela. V hlave jej pretekali myšlienky o všetkých tých tradíciách, ktoré dovoľujú bozkávanie len vo vnútri a len ak sa dvojica rozhodne žiť do konca života spolu. Nevedela čo povedať, ani čo si myslieť. Videla, ako sa bozkávali a vôbec nevedela, čo robiť. Začala plakať. Ziggy nevidela, Durfa tiež nie a sestra, s ktorou by normálne niečo také preberala, bola pre ňu teraz tá zlá. Išla preč, chcela byť sama a ďaleko. Od všetkého a od všetkých. Kráčala obozretne a hľadala niekoho, komu by sa mohla vyrozprávať. Jej samej sa to zdalo divné a tak hlúpo detské, žalovať niekomu. Napriek tomu ju to poháňalo vpred.

„Kto je tam?“ Spýtala sa šedivej postavy, ktorá sa postupne objavovala priamo pred ňou. Vetchá starena, ako keď Ziggy chytila Ciali za ruku. Ziggy tu ale nebola. Nechápala to.

„Ciali. Dva týždne... západ.“

„Rada ťa vidím, vyzeráš ale inak ako predtým.“ Larynia chcela povedať ešte niečo, no postava zmizla. Zapamätala si len výraz tváre, plný smútku a beznádeje. Nevedela, čo mali znamenať jej

slová. Znovu na ňu padlo rozhodnutie, ktoré tak nemala rada. Nechať si všetko pre seba, alebo to niekomu povedať. Ale komu?

Strácala dôveru v seba samú a vo všetkých ostatných. Zo spomienok sa jej vyťahovali ne-
podstatné veci, patriace do blízkej i vzdialenej minulosti. Spomenula si na prvú hodinu Vodnej
viery v chráme. Bola ako tichá myš, snažila sa niečo naučiť a najlepšie všetko, aby bola dobrá.
Plne verila tomu, že kto sa riadi všetkými nariadeniami, je dobrý a koná správne. Pamätala aj na
prvú hodinu Lussie, keď bola s ňou. Vtedy boli tak podobné a postupne sa čoraz viac odlišovali.
Vedela, že má u mužov vždy väčšiu šancu, aj keď bola mladšia. Nevyzerala ako kus kameňa, bola
živá, plná elánu a s vôľou dokázať všetko. Tá vôľa, akú mala aj ona, no z nej postupne odchádzala.
Možno práve k Lussii.

Len tak, sama pre seba začala tvrdiť, že už nikdy nebude krásna. Chvíľu myslela na to a
chvíľu na to. Ciali niečo potrebuje, mladšia sestra jej prebrala možnú lásku a ona myslela na svoju
vlastnú krásu, ktorú dokázala vyčarovať čarodejnica. Kúzelná krásu, akú by nikdy nedosiahla
sama. Znovu sa dala do plaču. Čakala, že jej niekto niečo povie, aby neblbla. Nik v jej okolí ale
nebol, alebo ho prinajmenšom nevidela. Chcela túto noc ostať sama, zo svojej hlúposti a ľudskosti
zároveň. Ak by bola s Lussiou a Ramaelom, tak by povedala niečo, čo by mohla oľutovať. Pre tak
malichernú, málo podstatnú vec, sa rozhodla odísť. Od všetkých.

Chcela ísť niekam, kde by ju niekto nenašiel. Nechcela nikomu ublížiť, aj keď v sebe cítila
hnev. Hrnček ostal pri dome, aj so všetkými ďalšími darčekom. Nič nechcela zobrať a nechcela sa
ani približovať k táboru. Tešilo ju, že každému chutilo ovocie z košíka a že si to pochvaľovala aj
Ziggy, ktorá bola predovšetkým mäsožravec. Uvedomila si, ako veľmi je od Ziggy odlišná. Lary-
nia bola plachá mladá žena, mysl'ou dieťa a nevhodná na čokoľvek, Ziggy zvládla hravo úplne
všetko a dokázala sa o všetko postarať. Múdra, skúsená a silná, fyzicky i psychicky. Mala ju rada,
nie však tak, ako ju mala rada Lussia, pre ktorú bola vzorom. Pre Laryniu bola Ziggy ako druhá
mama, ktorá jej pomáhala. Tak, ako si vážila aj Ciali a stále smútila z toho, že sa tie dve v láske ani
trochu nemajú. Odišla, smerom do hôr, kde mohla byť sama. Tak dôležitá, ako si podľa nej zaslúži.
Ak je s Ciali zle a má problémy, tak potom nemôže poslať žiadny darček. *Už vôbec nemá cenu ži-
viť ma, nemám ako pomôcť ostatným. Som k ničomu. Mala by som ísť za ňou, ale neviem kde je a
ani neviem kde som ja. Niekde ju už nájdem.*

Hostina pred spaním nebola ničím výnimočná. Niekoľko rýb na ohni, okorenených a k tomu niečo z ovocia, ktoré sa ukázalo ako jedlé a rástlo v blízkosti. Bolo chutné, červené a cenné. Veľa ho v okolí nerástlo, len dva malé kríky. Všetkým piatim však toto jedlo chutilo. Ziggy sa s Durfom krmili navzájom, ako čerstvo zaľúbení.

„Nevidel niekto sestru?“ Lussia sa pýtala a popri tom obzerala dookola, či ju náhodou niekde nevidí.

„Asi len niekam odbehla,“ odpovedala jej Ziggy.

„Už je ale naozaj dlho preč, celé hodiny.“

„Možno dáke hnačky chytila.“

„Ziggy!“

„Áno, moja pekná a zároveň momentálne tiež nervózna?“

„Niečo sa jej stalo.“

„Jej? Neverím!“

„Ziggy!“

„Čo zas?“

„Niečo sa jej určite stalo, mali by sme ju ísť hľadať.“

„Dobre, súhlasím. Použijeme tvoju hlavu na jej nájdenie. Kam mohla ísť?“

„Ako to mám vedieť?“

„Si jej sestra a ak sa nepletiem tak vlastná, podobáte sa na seba... ale máš menší nos.“

„Neviem, kam mohla ísť. Možno ma videla bozkávať sa. To by mohlo byť ono. Asi si myslí, že ho chcem pre seba.“

„A chceš?“

„To je teraz jedno, musíme ju nájsť. Určite je niekde kde chce byť sama a nebude sa chcieť vrátiť, už si vymyslí nejaký dôvod. Napríklad to, aby sa neplietla medzi mňa a Ramaela.“

„To je tá najväčšia sprostosť, akú som počula... v priebehu asi dvoch dní.“

„Si nejaká stopárka, ideš ju pomôcť vystupovať, alebo nie?“

„Stopovať decko, ktoré sa dokáže zabiť pomaly na schodoch? Fuu, to si musím rozmyslieť. Ale tak mohla by som. Navrhujem rozdeliť sa na dvojice. Lussia, pod' so mnou. A vy, chlapi, choďte tadiaľ,“ ukázala na cestu, ktorá vznikla po tom, čo sa Ziggy nudila a náhodou mala v ruke meč.

Durf viedol a Ramael ho nasledoval, zatiaľ čo Marinusovi padla úloha strážiť. Nikto nevedel pred kým a pred čím, no bola to jeho práca, ktorú mal zvládnuť. Bral to ako ponižujúcu, ale

stále lepšiu možnosť. Pobežovať po horách a hľadať pomätenú slečnu sa mu vôbec nechcelo. Zahalil sa do kožušiny, ktorá tu ostala. Jej majiteľka bola preč, ostatní ju hľadali a jemu sa celkom zapáčila. Príjemná na dotyk a pri ohni bolo v nej výborne.

„Tak a teraz mi povedz pravdu. Naozaj si myslíš, že sa niekde schováva, aby sa neplietla medzi vás?“

„Mysliet si to môžem a v týchto veciach sa nemýlim. Poznám ju veľmi dobre.“ odpovedala Lussia s plným sebavedomím. Bola chytrá a rýchlo dokázala posudzovať ľudí. Nie vždy uhádla, no veľmi často slávila úspech. S Laryniou strávila toľko času, že ju poznala úplne dokonale.

„Trochu, čo trochu, poriadne mi je to divné. To do teba ani nenakričí, ani ťa na čestný súboj nevyzve, vôbec nič? Vieš, ako by som asi reagovala, keby mi teraz niektorá ženská preberala Durfa? Síce asi vieš. Ale počet kúskov, ktoré by z nej ostali, ti neprezradím!“

„Ako sa o rieši u vás, keď chcú dve toho istého?“

„Veľmi jednoducho. On bude robiť rozhodcu a každá dostane do ruky vidly.“

„Čože?“

„Meče by boli vhodnejšie, to mi môžeš veriť.“

„Ženy sa s vidlami bijú o muža? Však to je úplne šialené!“

„Myslíš? Keby sa bili čajníkmi, tak by to bolo normálnejšie? Alebo keby po sebe hádzali jablká, až do smrti?“

„Vy tam máte fakt šibnuté tradície.“

„Vy ste tiež nejaký divný národ. Namiesto toho, aby ste sa pohli, musíte stále o niečom kecať.“

„Ty si začala.“

„Tvrdila som niekedy, že nie som divná? Ešte tri štvrtiny tej vašej človečiny a...“

„A čo?“

„A už by som to asi nebola ja,“ so zamyslením ukončila diskusiu Ziggy. Hľadala čerstvé stopy, ale nedarilo sa ich nájsť.

Durfova skupina mala viac šťastia. Veliteľ a po Ziggy najväčší expert na prežitie takmer hocikde narazil na stopy, ktoré boli čerstvé a veľkosťou odpovedali nohe Larynie. Vyzeralo to tak, že jej vôbec nezáležalo na stopách a na tom, že ju bude niekto hľadať. Pridal do kroku a sekal vetvy, ktoré sa mu dostali do cesty. Narazil na Laryniu, ktorá sa triasla od zimy. Vyzerala rovnako, ako keď ju videl naposledy. Bola len viac špinavá od všetkého toho terénu a minimálne jedného pádu a jej smutné oči sa zamerali viac na Ramaela ako na neho.

Bála sa, ako keby jej hrozilo nejaké nebezpečenstvo. Lásku potrebovala a veľmi chcela, no čokoľvek, čo sa lásky aspoň trochu týkalo, ju robilo ešte viac neistou. Nevedela, či má len tak vstať a ísť s nimi, alebo ostávať. Niečo jej hovorili obaja muži, no nepočúvala ich tak, ako by ich počúvať asi mala. Pohľad na bozkávajúcu Lussiu a Ramaela bol príliš živý, stále pred očami. Durf ju tak trochu necitlivo chytil za ruku a ťahaním zodvihol z kameňa, na ktorom mrzla a chytala nezdravú farbu.

„Poď, nemala by si byť sama,“ povedal jej z pohľadom starostlivého otca Durf a zaujalo ho, ako málo sily bolo potrebné na jej zdvihnutie. Bola vychudnutá a slabá, nie len kvôli nedávnomu zraneniu.

„Nepatrím k vám.“

„K nám? A kto sem vlastne patrí? Netrucuj a poď,“ vyzval ju k pochodu a tak trochu donútil.

„Počkaj,“ zapojil sa Ramael do diskusie a sadol si na kameň vedľa nej. „Niečo ťa trápi, cítim to. Na to netreba čary. Možno ti pomôžem. No tak, čo ťa trápi?“

„Nechaj ma tu, nič mi nie je,“ tvrdila Larynia, ktorej to ale nikto neveril.

„Poď drobec, ideme preč. Teba myslím, malý kúzelník, nechajme ju trochu tu, keď tu chce byť.“

„Nemôžeme ju tu nechať, veď mrzne.“

„Práve si potvrdil moje presvedčenie.“

„Aké presvedčenie?“

„Záleží ti na nej. Odpovedáš rýchlo a spontánne, záleží ti na nej viac ako dávaš najavo. Teraz sa ťa spýta Larynia, či ju máš rád a ty povieš áno.“

„Prečo si si s tými vecami tak istý?“

„Pretože si totálne červený. Tak máme vyjasnené a ty, princezná, pôjdeš s nami, však?“ Durf ju teraz neľahal, ale ponúkol jej ruku. Ona ju prijala. K úsmevu a radosti všetkých zúčastnených.

„Kde si sa toto naučil?“ Spýtala sa starého vojaka Larynia.

„Na vojne je potrebné poznať nepriateľa. Ak ho poznáš, máš výhodu. Ak ale nepoznáš svojich priateľov, tak žiadnu vojnu nevyhráš. Sme tu všetci priatelia a pomáhame si navzájom, alebo nie?“

Poslušne vstala a vracala sa do tábora. Všetko jej bolo jasné, taký výraz ukazovala ostatným, no vo vnútri bola tak pomätená, ako vždy. Vojenské poučky jej nevraveli nič. Stačil jej ten pekný pocit, že chce Durf i Ramael niečo skutočne pre jej dobro a že vedia, ako sa cíti.

10. Kapitola - Prečo si taká beštia?

Marinovi sa ani trochu nepáčilo jedlo, ktoré sa mu už na prvý pohľad zdalo nesympatické. Nezhryzol, len pozeral kúsok mäsa z každej strany a šomral, s pohľadom na Lussiu.

„Priznaj si to, variť vôbec nevieš. Si úplne neschopná!“

„A ty áno? Čo ak by si sa predviedol ty?“

„Bez rúk by som to dokázal lepšie!“

„Smelé slová. To bez rúk môžem zariadiť veľmi ľahko. S ktorou sa chceš rozlúčiť ako prvou? Navrhujem začať ľavou, zo skúseností to síce bolí viac, no za pravým uchom sa môžeš poškriabať aj bez nej,“ pridala sa Ziggy.

„Už si odpustite tie blbosti, nikto nie je zvedavý na vaše silácke rečičky!“

„To sa mi páči, teraz ideme k činom! Ramael, vieš vyčarovať pílku?“

„Ale no tak, pokojne tu všetci, sme ľudia a dáko sa dohodneme,“ Durfove slová boli múdre, tak ako už veľa krát. „Mne sa to tiež moc neľúbi, ale nemusím tu teraz niekoho zbytočne urážať.“

„Keď tak radi hlasujete tak zdvihnite ruku, kto si myslí, že je to príšerné!“ Marinus navrhol hlasovanie a skôr ako to dopovedal, zdvihol svoju ruku. Svaly boli očividné, no skôr od nosenia mnohých náramkov ako od práce. Ruku zdvihol Ramael, Durf, Ziggy a po nej aj samotná Lussia. Všetci mali ruky zdvihnuté, s výnimkou Larynie. Nemala hlad a len čo to bolo trochu možné, namiesto mäsa jedla čokoľvek iné.

„Výborne, zhodli sme sa, že moja príprava jedla je zlá. Kto si teraz myslí, že sa to dokážem naučiť lepšie, nech zdvihne ruku.“ Zodvihlo sa znovu päť rúk. Pridala sa Larynia, ktorá sestrou upravené mäso neochutnala a nezdvihnutá ruka patrila Marinovi, ktorý sa neopovažoval vložiť niečo z produkcie Lussie do úst. Neveril, že by sa mohlo jej umenie zlepšiť.

„Pche, ty na to nemáš!“

„Nemám? O to práve ide. Ak niečo neviem a môžem sa to naučiť, tak sa to naučím. Som mladá a múdra, toto bude hračka. Stačí sa vedieť dobre spýtať. Sleduj! Ziggy,“ otočila sa k arkánke, „viem, že to nie je moc dobré. Môžeš mi povedať, čo môžem urobiť, aby to bolo lepšie?“

„Hlavne je to málo slané. Solila si to vôbec? Keď treba tak zjem čokoľvek, ale so soľou by to bolo lepšie. Len to neprežeň. Bolo by toho síce viac, ale tak trochu by to už nebolo ono.“

„Taktiež by to mohlo byť lepšie nakrájané, niekde je to veľmi hrubé a tak sa to dobre neprepieklo,“ doplnil ju Durf.

„Ďakujem vám pekne, urobím, čo budem môcť. Už teraz som múdrejšia a keď budem pripravovať jedlo nabudúce, bude aj s vašou pomocou lepšie.“

„Ťa nespoznávam, maličká. Si hotová diplomatka. Kde si sa to učila?“

„No nikde. Zdá sa mi to logické. Ak niečo neviem a vy áno, tak to z vás dostanem. Ak mám viac možností ako na to, tak sa pre jednu rozhodnem a rozhodla som sa pre túto. Aj preto, že by sa Marinus pre ňu určite nikdy nerozhodol.“

„Zase začínaš ty nedonosené decko?“

„Ak chceš, aby som ťa ja doniesla na druhý svet, tak len pokračuj ty prebytočný dedko!“

„Prrr, utíšte sa obaja. Furt sa hádate pre nejaké sprostosti. Dohodnite sa, že má Lussia pravdu a hotovo,“ pridala sa Ziggy.

„Zase si na jej strane?“

„Vymyslíš nejaké prikázanie, podľa ktorého by som nemala byť? Ale teraz vážne, obaja sa trochu upokojte. Viem, že ste si moc nesadli. Ty ju nespomínaj a ak ťa bude zbytočne Lussia dráždiť, tak vyťahám za ucho aj ju.“

„Ziggy!“

„Áno? Hádám mi len nechceš povedať, že som zlá.“

„Keď na tým trochu viac rozmýšľam... tak ťa chcem pochváliť.“

„No výborne. A teraz, môže mi niekto povedať nejaké plány na ďalšie dni?“

„Mohli by sme postaviť bazén.“

„Prečo práve bazén?“ Durfa to zaujalo a aj keď dodržiaval osobnú hygienu, vôbec ho vytvorenie bazéna nenapadlo.

„Máme nekonečné množstvo vody. Stačí už len vytvoriť jamu. Možno by to išlo aj inak.“

Lussia sa pozrela okolo seba, či ju niečo nenapadne. Pred sebou mala peknú krajinu. Stromy, pláž medzi nimi a morom, kopce a takmer všade pevnú pôdu. Pozrela na Laryniu, ktorá sa usmievala. Staršia sestra mala z mladšej radosť. Videla, ako sa jej toto miesto čoraz viac páči. *Oveľa vhodnejšie miesto pre ňu, ako bola púšť. Tu má viac možností, lepšie sa presadí. Hodí sa na všetko. Možno som ju nevychovala až tak zle, alebo je od narodenia naozaj šikovná a nemohla som vidieť, ako veľmi. Mám z nej radosť. Dostane dobrý nápad a hneď vie, ako všetko urobiť. rada by som bola aspoň z polovice taká, ako ona. Lepšie som sa učila, ale ona sa naučila žiť bez kníh, ktoré sama ani prečítať neviem. Prečo sa teraz pozerá na mňa? Niečo ju napadlo, ale neviem čo.*

„Možno ideme na všetko okľukou. Larynia, môžeš tu niekde vyčarovať bazén?“

„Vyčarovať? Nevieť čarovať. Nikdy som ani nevedela.“

„Vieš dobre, ako som to myslela, či nie?“

„Nie.“

„Tá tvoja čarodejnica vie čarovať. Požiadať ju o to. Spýtaj sa jej, či by bola tak dobrá.“ Larynia zatvorila oči a začala prosiť bývalú mäsožravú palmu o ďalšiu maličkosť. Po chvíli otvorila oči a uvidela všetkých, ako sa pozerajú priamo na ňu. Žiadny bazén sa však nikde neobjavil, tak ako sa ani Ciali neobjavila v mysli Larynie.

„Nevieť, čo sa stalo, ale asi nič.“

„Skús ešte raz a teraz myslí na lopatu. S lopatou by sme si jamu mohli vytvoriť aj my.“

„Skúsím.“ Zatvorila oči ešte raz, ale dopracovala sa k rovnakému výsledku. Žiadna Ciali, žiadna lopata a už vôbec žiadny bazén.

„Malý čarodejník, skús ty niečo vyčarovať. No nech to nevyzerá ako minule a nech to aspoň trochu pripomína to, čo by to malo byť.“

„Dokedy mi to budeš opakovať?“

„Zatiaľ opakujem len raz, ale ak chceš, môžem zopakovať... to opakovanie.“

Ramael urobil niekoľko pohybov prúťkom. Žiadny výsledok sa ale neukázal. Nikdy nič také ako vyčarovanie nástroja neskúšal a zaklínadlá na niečo také nepoznal. Povedal pár slov, ktoré ho napadli a tie nevytvorili vôbec nič.

„Pche, neschopný a neschopná. Hodia sa k sebe, škodoradostne na obidvoch zaútočil Marinus. Slovné a jednoducho. Skoro tak, ako na neho zaútočila Lussia fyzicky. Udrela ho len slabô a hneď bola Arkánkou odtiahnutá.

„Pokojne vy dvaja, áno? Máme tu dve možnosti, alebo kúzla nefungujú, lebo ich niečo blokuje, alebo má tá Ciali nejaký problém. Ramael, skús niečo vyčarovať. Niečo, čo vyčarovať vieš.“

„Môže byť?“ Zdvihol zo zeme kvetinku, ktorú sa mu práve podarilo vyčarovať. Ruža. Vyblednutá, bez trňov, ani trochu nevoňala a pri chytení do ruky sa skoro rozpadla.

„Tak je to jasné, s tou čarodejnicou je niečo zle. Môžeme oslavovať! Kto má nejakú flašku?“

„Má nás rada, všetkých. Nemala by si sa z jej problémov smiať.“ Larynia sa so svojim mäkkým srdcom nemohla nezastať Ciali. Vážila si ju a nepáčil sa jej akýkoľvek konflikt medzi ňou a Ziggy.

„Samozrejme, má nás mimoriadne rada. Žijeme len pre to, že má niečo za ľubom.“

„Dala nám vodu.“

„Aj pár ďalších vecí. Som rada, že dala, no to ona nás poslala sem. Z nejakého dôvodu žijeme, no môže to kedykoľvek ukončiť. To ťa ešte nenapadlo? Je z rodu maniov, nech už urobia čokoľvek, vždy je to pre niekoho zle.“

„Ale ona je dobrá. Neurobí nám zle, už asi neurobí nič.“

„A teraz o čom hovoríš?“

„Prisnilo sa mi s ňou. Prosila ma, aby som išla na západ. Vyzerala veľmi stará a slabá.“

„Taká aj je, celá tá jej krása je len kúzlo, ktoré sa môže rozplynúť.“

„Nemala kúzlo na sebe.“

„Démonka, ktorá sa nerobila krajšou ako je? Tak tu mi niečo nesedí. Alebo má naozaj problém. Určite ju ale nepôjdeme zachraňovať!“

„Mali by sme sa nad tým trochu zamyslieť,“ pridal svoj názor Durf.

„Aj ty si myslíš, že tá vraj bohyňa je... dáka bohyňa?“

„Pozerám sa na to z vojenského hľadiska. Musíme vedieť, čo by sa stalo, ak by ju niekto zabil.“

„Prišli by jej kamaráti z ďalekých svetov a bola by veľká vojna, medzi nimi a arkánmi. A keďže by sa ľudia pridali na stranu maniov, bol by to dobrý krvák. Konečne poriadny boj.“

„Takto sa na to nemusíš pozeráť. Možno by prišli a vymysleli by niečo na zničenie arkánov. Možno nejaké kúzlo, ktoré by prešlo vašou magickou obranou. Alebo by dali ľuďom, ktorých by ovládali, obrovskú moc. V boji jedného na jedného by arkáni zabili každého človeka, no čo ak by sa to obrátilo? Alebo ak by len trochu zo svojej sily dali ľuďom, mohli by arkánov poraziť. Ľudí je viac, oveľa viac.“

„Dobre vravíš, možné je čokoľvek. Mali by sme nejako zabezpečiť, aby nezomrela. Nie tu.“

„Potom je riešenie jasné, nezabíť ju tu, ale niekde inde, na inom svete. Tam sa ale treba najskôr dostať. Vieš o nejakom stroji, ktorý by nás mohol dostať niekde inde, úplne inde?“

„Loď?“ Lussia navrhla riešenie k diskusii medzi Durfom a Ziggy.

„Myslelo sa dostať cez vesmír, nie cez vodu.“

„Vesmírna loď!“

„Nič také neexistuje,“ odpovedal malej Lussii Durf.

„Ak sú príbehy, ktoré rozprávala Ziggy pravdivé, tak niečo také bolo. Môžu sa nachádzať niekde hlboko pod zemou. Ukryté niekde, kde by také veci asi nikto nehľadal.“

„Samozrejme, najmeme légiu krtkov a ten, kto nájde vesmírnu loď, zapíska!“

„Ako to bolo v tých príbehoch? Ľudia dokázali vytvoriť stroje, ktorými lietali medzi planétami. Čo ak niektoré z tých strojov existujú?“

„Ak by sme aj niečo našli, kto by to vedel používať? Na tejto planéte asi nikto. Znovu sa ale zamyslite nad tým, že nech už niečo také existuje, bude to musieť byť bez akejkolvek údržby veľmi dlho. Nevieť, kto dokáže vôbec opraviť niečo také. A tiež neviem, kto by mal nejaké náhradné diely.“

„No dobre, zhrniem to. Chceme dostať mocnú čarodejnicu niekde preč, na iné svety. Jediné, čo nás napadá, je použiť staré technológie, ktoré nemáme kde nájsť. Ak by sme ich aj našli, tak nemáme ako opraviť a ak by sme aj opravili tak nevieme použiť. A ak by sme aj vedeli, tak sa môže pokaziť naozaj čokoľvek. Niečo mi na takom pláne vadí. Ozaj, má tu niekto palivo pre takú mašinu? Nejaké nápady? Larynia, ty skús niečo!“

„Ja?“

„Poznáš inú Laryniu? Ideálne inú na rovnako približnom miestečku, ako je toto? Najlepšie v tvojom veku a s takým istým srdcom?“

„Nechápem, čo chceš povedať, Ziggy.“

„Ale nič. Radšej nič. Máš nejaký nápad s tou čarodejnicou?“

„Mohla by byť s nami.“

„Tak to je tá najväčšia sprostosť na svete. Keby to piesočná búrka počula, tak odfučí fakt na inú planétu.“

„Dalo by sa to použiť?“

„Samozrejme, stačí teba a piesočnú búrku. Ty povieš niečo totálne odveci, búrka bude utekať a zoberie tú kostnatú starenu so sebou a tam ju niekde zabije. Nakoniec nám zamáva, nakúpi tam darčeky a donesie nám ich. Bežne, dvakrát denne.“

„Ziggy!“ Napomenula ju Lussia..

„Vedela som, že aj ty na to niečo povieš. Tipnem si, nepáči sa ti, že si robím z tvojej staršej sestry srandu.“

„Trochu to preháňaš.“

„Odhalila si ma, dráma vrcholí, diváci stratili dych a herečka v úlohe samej seba cíti vinu stáročí.“

„Zaujímavé, odkiaľ to máš?“

„Arkánska divadelná hra, nazvaná Herečka v úlohe samej seba cíti vinu stáročí.“

„Nie je to nejaké dlhé? Kto to napísal?“

„Zmar-Iallenan-Gaveriess-Gaventis-Ylautimereteren.“

„Ty?“

„Ja.“

„A to si nemohla povedať jednoducho že ty? Musíš celé meno hovoriť?“

„Nepáči sa ti?“

„Tak som to nemyslela. Je pekné, ale dlhé.“

„Celá som pekná a dlhá,“ s úsmevom odpovedala vysoká arkánka, ktorá bola o hlavu vyššia od Durfa a od Lussie asi o dve a pol hlavy. „Ty si zase múdra a krátka, rozumieme si. Kto sa stratil v diskusii, nech zdvihne ruku.“ Zhoda sa našla, ruky zdvihol Ramael a Larynia. Marinus ignoroval aj diskusiu, aj zdvíhanie rúk.

Rozhovor pokračoval. O kultúre arkánov, takticko strategických plánoch a dávno zabudnutých technológiách. Ramael, stále držiaci ružu v rukách, ňou poštekľil tvár Larynie. Aj keď na to tá ruža nevyzerala, prežila to. Nerozpadla sa na kúsky.

„Viem, veľmi dobre to nevyzerá. Snažil som sa, ale lepšie to asi tak rýchlo nebude.“

„Veľmi sa mi páči, že je od teba. To je dôležité, ale neviem prečo to všetko robíš. Mal by si ju dať inej.“

„Komu? Lussii?“

„Bozkával si sa s ňou a tak ju máš rád.“

„Ona sa bozkávala so mnou. Nebol to môj nápad. Tvrdila, že neviem nič o láske a tak ma pobozkala.“

„Má ťa rada.“

„Mňa? Prečo by mala rada mňa? Rozumie si s tou arkánkou, nie so mnou.“

„Ale ty si muž a si od nej starší tak akurát.“

„Tak akurát? Mám dvakrát toľko, čo má ona.“

„Pre teba je hriech, ak nebudeš mať dievča a na Lussiu je spoľahnutie, veľmi si vážim aká je. Bola by pre teba dobrá žena.“

„Teba ani nenapadlo, že by som mohol chcieť teba?“ Ramael povedal niečo, čo chcel povedať už dávnejšie a Larynii vypadol hlas. Vôbec nevedela, čo by na to mala povedať.

Nechápavo sa mu pozerala do očí a chcela sa mu pozerat' do duše. Dostala veľkú chuť, priamo až potrebu zistiť viac. Sprístupniť to, čo pred ňou skrýva. Larynia chcela všetko hneď. Pomyslela na hviezdu, ale nemala ju pri sebe. V duchu o ňu požiadala Ciali, ale jej rýchla prosba bola bez odozvy. Bola smutná, hviezdu by si skúsila rada a tiež jej smútok pridalo to, že Ciali už asi nevidí.

„Si v poriadku? Vyzeráš tak... zamyslene.“

„Musím si to všetko zrovnať, nechápem to a ty mi to určite nebudeš chcieť vysvetľovať ešte raz. Poriadne ti ide na nervy, že som blbá a na nič sa nehodím.“

„Ani ja sa na nič nehodím. Durf sa tu hodí, aj Ziggy, no ostatní nie. Ale sme tu. Môžeš byť sama, ale rád by som bol s tebou. Áno, s tebou a nie s Lussiou. Nemám ju rád...“

„Čo si jej urobil? Alebo čo urobila ona tebe?“

„Necháš ma dopovedať?“

„Prepáč.“

„Nemám ju rád, tak... tak ako teba.“

„Ale veď si ju bozkával.“

„Ešte raz hovorím, ona bozkávala mňa. Ak chceš, pobozkám ja teba. Ak nebudeš proti.“

„Ja... neviem, necítim sa... nemali by sme...“ Namiesto pokračovania rozhovoru ju Ramael pobozkal. Pre neho to znamenalo veľa, cítil to v sebe ako krok správnym smerom. Pre Laryniu to znamenalo oveľa viac, ako ruža. Nedokonalá ruža nahradená nedokonalým bozkom medzi nedokonalou slečnou a nedokonalým mladým mužom, ktorí sa aj vďaka Lussii naučil čarovať aj bez kúziel.

Lussia načúvala, nikým neodhalená. Nikto nevie, koľkokrát to robila v blízkosti chrámu a koľkokrát počula aj samotného Marina hovoriť niečo úplne iné ako to, čo sám kázal. Teraz počúvala krátky rozhovor medzi dvojicou, ktorú dala dohromady práve ona. Možno nie sama, ale prispela k tomu a bola na seba mimoriadne hrdá. *Je nás tu päť normálnych, jediná sama budem ja. Až aj mne začne šibať, tak si Ramaela požičiam. To sa tak rýchlo nestane aj tak. Som vlastne dobrá, chcem každému len dobre. Česť výnimkám.* Lussia potichu vstala zo svojho malého úkrytu a išla niečo zjesť. Znovu sa zaujímala o Marina, či náhodou znovu niečo nezačne.

11. Kapitola - Smäd

Postupne prechádzal jeden deň za druhým. Vďaka pracovitým rukám sa krajina pretvárala. Dom zažil poriadnu prestavbu a bol oveľa silnejší a väčší, ako kedykoľvek predtým. Lepšie opracovanie materiálu a nápad novej strechy, s ktorým prišla Lussia. Prostredie pri mori jej prospievalo a dobré nápady sa z nej len tak sypali. Z niekoľkých dosák, rybárskej siete a listov vytvorila strechu, ktorá bola upevnená o štyri stromy. V strede bola podopretá na jednej strane a spôsobovala, že voda odtekala len po druhej, jedným prúdom. Vytvoril sa malý vodopád, ktorý padal do hĺbky. Nový dom bol nad malou priepasťou, kam smerovala vďaka streche všetka voda a nechávala takmer všetko suché. Pred miestnosťou na oddych bola ešte jedna, určená hlavne na sušenie a uskladnenie zásob. Okrem ohniska v nej bola krabica so zásobami, znovu navrhnutá Lussiou a hrnček od Ciali, naplnený morskou soľou. Lussiu napadlo, ako pomocou hrnčeka a ohňa vytvoriť soľ zo slanej vody a postupne ho naplnila až po okraj.

Užívala si svoje postavenie. Malá, mladá, s detským vzhľadom i výzorom a často s drzým správaním, no s veľkými zásluhami. Všetko, čo navrhla, zostrojila alebo pomáhala na zostrojení a ešte aj jej umenie variť sa rýchlo zlepšovalo. Objavovala sa voči nej závisť, ale aj úprimné uznanie. Larynia ju za všetko chválila a už nevedela ako jej povedať, že je skvelá, kým Marinus videl vždy všetko najhoršie a najčernejšie. Nič sa mu nepáčilo, všetko bolo zlé a tak podobne. Navyše nie tak pohodlné, ako bol zvyknutý, keď ho počúvali davy na slovo a on sa topil v prepýchu a bohatstve.

Konflikty medzi touto dvojicou ustávali len na krátky čas. Tak, ako stúpala rešpekt k Lussii za všetky nápady, tak aj klesal za častú a zbytočnú agresivitu proti Marinovi. Stále bola víťazkou a každým víťazstvom chcela dokázať, že je lepšia ako Marinus. Vytáčali ju jeho názory, ktoré považovala za hlúpe a plné nenávisti. Rázne na všetko odpovedala, slovne i fyzicky. Útoky na sestru však znásobovali jej zlosť a prestávala sa ovládať, prestávala byť sama sebou. V otázkach, ktoré sa považovali za dôležité, sa ostatní stavali skôr na jej stranu ako na stranu Marina, ktorý ostával stále sám. Bol bohom, ktorého rozkazy sú slová do vetra.

Lussia si pochutnávala na obrovskej rybe, ktorú sa jej podarilo chytiť. Využila to, že miestne ryby priťahuje pohyb. Vytvorila jednoduchý stroj, ktorý hádzal do vody kameň a znovu ho vytáhal. Palica, kameň v strede páky a ďalší kameň na jej konci, zviazaný kusom látky s pákou.

Stačilo nadvihnúť nohu a kameň spadol, po zdvihnutí nohy sa kameň dostal znovu do vzduchu. Na ryby to malo vplyv a po tom, čo doplávali priamo do ohrady s jediným vchodom. Ten následne stačilo zahatať kusom dreva. Šikovní vynález, ktorý vytvorila úplne sama a slávila s ním úspech. Potrebovala pomoc Ziggy, aby doniesla tú obrovskú rybu k ohňu. Narezala, nasolila a upiekla ju ale úplne sama. Vôbec to nebolo zlé a Marinove námietky boli nevýrazné. Nedokázal nimi zaujať. Ak to niekto nejedol, alebo skôr takmer nejedol, tak to bola Larynia. Nikdy nemala mäso vo výraznej obľube, podobne ako potrebu zabíjať kvôli nemu, ale bola nútená si zvyknúť.

V Marinovej hlave sa zjavil nápad. Niečo, čo by mohlo všetko zmeniť, donútiť ostatných vyjednávať s ním. Šanca na nový poriadok, v ktorom on bude pánom a všetci mu budú slúžiť. Pochopil, že by sa nemal vzdávať toho, na čom postavil pevné základy svojho života a svojej moci. Nikým nepozorovaný zobral doslovne do svojich rúk magický džbán, ktorý darovala Ciali. Išiel čo najďalej od všetkých, do hustého lesa. Ukryl ho najlepšie ako vedel a vracal sa. Vedel, že padne vina na neho. Myslel si však, že ak neustúpi, tak ho budú prosiť na kolenách o vodu.

Larynia, zvyknutá na nosenie vody, sa snažila robiť aspoň to málo, čo vedela. Keď sama nepracovala, tak nosila vodu tým, čo pracovali. Vždy nechávala džbán na jednom mieste a dávala pozor na to, aby sa neprevrátil. Teraz však nemohla ten magický zázrak nájsť. Pomáhala Durfovi s prípravou pascí na zvieratá, aj keď sa jej to vôbec nepáčilo a chcela mu doniesť vodu. Po tom, čo džbán nenašla, dostala aj ona sama smäd. Nemala inú možnosť a začala ho hľadať. Išla za sestrou, ktorá pracovala spolu so Ziggy a Ramaelom na bazéne, či nie je džbán u nich. Najdôležitejšia vec na celom tom bazéne je práve voda a tej nieto. Lussii okamžite napadlo, že by v tom mohol mať prsty Marinus. Durf dospel k rovnakému záveru a presvedčiť Ziggy, aby opätovne otestovala pevnosť uší bývalého vodcu. Akékoľvek presvedčanie bolo zbytočné, pretože ju to bavilo.

Marinus sa vracal z prechádzky a všimol si, ako na neho všetci pozerajú. Priemerne negatívne pohľady a tiež Lussia, ktorú museli držať.

„Počuj, náhodou niečo o vode nevieš?“

„Som Boh a voda je moja. Kto je hriešny, ten je bez vody.“

„Boh či neboh, skúsím sa s tebou dohodnúť. Vraj mám na presvedčanie talent, ale skúsím najskôr po dobrom. Stratil sa džbán s vodou. Vieš, kde sa teraz nachádza?“

„Už som povedal, že o vode viem všetko. Ak ju nemáš, tak si hriešna.“

„Existuje veľa hriechov. Vraždenie, kradnutie a neviem čo ešte. Ťahanie za uši tam asi nie je, ale ak mi teraz nepovieš, kde je ten džbán, tak nie len nebudeš počuť, ale zároveň ti spravím masáž srdca harpúnou. Takže?“

„Takže čo? Bez vody podochnete.“

„Si dobrá naivka, ak si myslíš, že si teraz veľmi ublížil. Stačí ten džbán nájsť a celé tvoje úžasné plány skončia. Medailu za statočnosť tak rýchlo nezískaš, no ak by si chcel nosiť na krku náhrdelník z vlastných kostí, tak to by šlo. Zvlášť v ušiach máš také maličké kostičky. Stačí ihla, niť a trochu s tebou zatriasť.“

„Nájst' ten džbán? Nič ťažké,“ pridal sa Durf. „Marinus sa určite nevyzná v stopovaní a tak išiel tam aj späť rovnakou cestou.“ Durf vyrazil a zobral Laryniu so sebou. „Pod' radšej so mnou, tu to nebude vyzerat' pekne pre tvoje očká.“

Existuje niekoľko vecí, ktoré môžu skomplikovať stopovanie. Zlé počasie, ľahké našľapovanie či používanie takého terénu, na ktorom sa len veľmi ťažko objavujú stopy. Ak sa kráča po rieke, tak je nemožné vystopovať presnú cestu. Kto však nemá so stopovaním žiadne skúsenosti, ten ide jednoducho rovno a často ho ani nenapadne robiť niečo na zahladenie stôp. Sledovať Marinove kroky bolo pre Durfa veľmi jednoduché a nájsť džbán bolo ešte ľahšie. Dokonca ho nenašiel on, ale Larynia. Pod jedným z kríkov, neprirodzene zakrytý. Napili sa chladnej vody a dali sa na spiatočnú cestu.

Vyzeralo to tak, že Ziggy našla zmysel života. Poriadne niekoho vytáhať za uši. Za všetky uši, na všetky strany a silou, akú by nikto z ľudí nedokázal vyvinúť. Lussii sa to páčilo, aj keď pre Ramaela to bolo už trochu priveľa.

„Akurát ma to začína baviť!“ Posmešne pozrela Ziggy na Marina, ktorý sa zmietal v bolesti.

„Prestaň! Prestaň!“

„Prestať? Tak dobre,“ pustila ho. Všetkých prekvapila a asi najviac Marina. „Teraz mi skús povedať, čo urobíš ty pre mňa. Ja som ti zachránila uši a možno niečo viac... pred mojimi rukami. Ako pomôžeš ty?“

„Tebe? Takej prašiv... ááááááááú!“

„Čo hovoríš? Slabo? Treba silnejšie?“

„Nedotýkaj sa ma tými hnusnými... ááááááááááááááú! ááááááááú!“

„Akosi nepočujem to, čo chcem počuť. Lussia, ty si niečo počula?“

„Nič, vôbec nič.“

„Mám nápad,“ ozval sa Ramael a všetky oči sa pozreli na neho. „Larynia nevie písať a čítať, mohol by ju to naučiť.“

„Durf je lepší učiteľ. Aj Ziggy, aj ty a aj ja.“

„Ak dokázal prepisovať knihy, tak ju to môže naučiť. Ziggy i Durf majú priveľa práce na to, aby ju učili písať a ty si sa to len začala učiť.“

„Super, spravíme školu a keď bude učiteľ zlý, tak ho žiacka prizabije. Ale ak by sa dve učili, tak to je málo. Takže Larynia, namnož sa s Ramaelom a ty, Lussia, môžeš tiež.“

„Ziggy!“

„Áno, nebezpečný kvietok?“

„Si hrozná!“

„A to je dobre, alebo zle?“

„To neviem, ale už to tak na teba pasuje.“

Smiech sprevádzal zamyslenie. S Marinom museli niečo urobiť a na nič sa pritom nehodil. V predošlom zamestnaní bol kňaz, veštec, veliteľ, kráľ, sudca, učiteľ a ešte niekoľko ďalších vecí v jednom. O nič z toho alebo nebol záujem, alebo bol v tom horší ako ostatní. Predstava, že by sa mala Lussia vzdelávať od Marina, bola priam neuveriteľná. Nenávidela ho, nenávidela jeho štýl učenia a bitka za to, že niektorú jeho prednášku o náboženstve vynechala, to všetko bolo v nej veľmi hlboko. Musela by sa veľmi snažiť, aby to všetko potlačila. Ani to neskušala. Pomyslenie na to, že by sa mala učiť od neho bolo nepríjemné, no ešte nepríjemnejšie bolo pomyslenie na Laryniu, ako sa od neho vzdeláva. *Dúfam, že s tým nebude súhlasiť. Je divná, tá môže všetkému uveriť a môže si ju Marinus omotávať okolo prsta. Ak s tým niečo neurobím. Hltala všetky tie hlúposti, nechávala sa ovládať a nepoužívala hlavu. Kedykoľvek sa to môže zopakovať. To nedopustím. Radšej nech je hlúpa, ako keby mala byť kvôli Marinovi ešte hlúpejšia. Keď nad tým rozmýšľam, tak vlastne chcem, aby Marinus nerobil vôbec nič.*

„Možno mám dobrý nápad.“

„Súvisí to s likvidáciou Marina? Zjeme ho?“

„Počkaj, Ziggy. Teraz vážne. O všetko prišiel a chcel by všetko späť. Čo ak by sme mu to umožnili? Larynia vravela niečo o tom, že náš pôvodný domov je na západ plavbou loďou. Čo ak by sme ho zapriahli do roboty, aby postavil loď? Tá by sa mohla celkom hodiť. Kto by tu nechcel byť a chcel by sa vrátiť, ten by sa jednoducho vrátil.“

„No dobre dievčatko, múdra si, no kto by sa chcel vrátiť? Teda okrem mňa. Tak prosím, zdvihnite ruku, kto by sa chcel vrátiť!“

Zdvihlo sa šesť rúk. Niektoré skôr a iné neskôr. Ziggy okamžite dvíhala svoju dlhú ruku ako keby sa chcela dotknúť neba. Druhá zdvihnutá ruka patrila Marinovi a ostatní sa pridávali často kvôli niekomu inému. Kvôli niekomu, ku komu mali sympatie. Lussia sa prihlásila, aby bola so Ziggy. Durf z rovnakého dôvodu a Larynia sa k nim pridala. Posledná ruka patrila Ramaelovi, ktorý nechcel ostať sám. Určite však v tom boli aj iné dôvody.

„Postaviť pevnú loď je dosť ťažké. Robil to niekto z vás v minulosti?“ Durf pozrel na dve dievčatá z púšte, ktoré nevideli loď ani na obrázku. Ramael rovnako, Marinus viac-menej tiež a on sám nemal najmenšie tušenie, ako ju dať dokopy. Durf nikdy na lodi nebol a zdalo sa mu šialené niečo také začať stavať.

„To nikto z vás loď nestaval? Vy, ľudia, ste divní!“ Ziggy predniesla odhodlane a pozerala sa po vhodnom materiáli na loď. „Keďže nemáme potrebné nástroje, je nás málo, vy o tom nič neviete a tak podobne, budeme to robiť asi dva dni. Plus mínus zvyšok našich životov. Larynia? Aké máš plány na najbližších 50 cyklov?“

„Neviem. Toľko sa asi ani nedožijem.“

„Nebud' tak deprimujúca, aj viac sa dožiješ ak sa budeš snažiť. Môžeme niečo postaviť. Zajtra začíname.“

„Ale... neviem ako. Nikdy som nič také nerobila.“

„Moja pekná, stačí trochu rozmýšľať. Vyskúšam si ťa. Ak je loď na vode a objaví sa diera, čo urobíš?“

„Neviem.“

„Ale ja viem, že nevieš. Tak skús niečo vymyslieť.“

„Asi by som urobila ďalšiu diery, aby tá voda mohla vyteciť.“

„Výborne, výborne! Má to len jednu malú chybu. Voda začne vytekať z mora a začne vtekať do lode. Ale to je nepodstatný detail, však?“

„Áno?“

„Aspoň trochu hraj múdru, takto stratím nervy skôr, ako sa stihnem zblázniť. Chápeš, princezníčka?“

„Nie, nechápem ako...“

„Z toho si nič nerob. Si výnimočná. Takých ako si ty je síce na svete veľa, no ty... síce to je jedno.“ Ziggy neustále skúšala Laryniu. Zdalo sa jej dôležité ukazovať, že je možné si robiť z nej srandu. Prestala s tým a znovu začala.

Čas postupne plynul. Z rybacích pochúťok sa stával nechcený štandard a Marinus sa tiež začal meniť. Bol stále rovnaký, ale konal inak. Nebola to zmena z vnútra, ale z vonkajšej strany. Menila sa pod mohutnými rukami arkánky, ktorá mu menila uši a niekedy iné časti tela vždy, keď to považovala za potrebné. Alebo aspoň zábavné. Lussia slávila ďalšie úspechy a vedomosti od Ziggy, Ramaela a Durfa hltala. Prekvapovala jedným vynálezom za druhým.

Vedela čoraz lepšie písať, nerobili jej problém výpočty a už vôbec nie manuálna práca. Menila sa na druhú Ziggy. Nemala strach a na každý nový deň sa tešila. Verila v to, že zvládne všetko. Teraz či niekedy v blízkej alebo vzdialenejšej budúcnosti. Ukazovali sa jej dobré, ale i zlé stránky. Bola prchká, výrazne ťahaná dopredu úspechmi a tlačaná späť neúspechmi. Nedarilo sa jej plniť všetko, čo splniť chcela. Zvlášť jej iniciatíva v oblasti lovu dopadla príšerne. Do pasce, ktorú až príliš dobre skryla, sa chytil Durf. Zložitý mechanizmus ho zavesil za nohu nad priepasťou. Okamžite sa ho pokúsila zachrániť, no nevedela ako sa k nemu dostať. Nemohlo ju napadnúť vôbec nič a tak sa rozhodla utekať za hocikým, kto by jej mohol pomôcť. Pri behu sa sama zranila a dopadlo to príšerne pre jej povest', ktorú si budovala. Chcela každému ukázať, že je dobrá a múdra. To, že ju musela zachraňovať Ziggy a že skoro niekoho zabila a nedokázala pomôcť znamenalo pre ňu veľa.

„Nemusíš sa trápiť, si dobrá a som na teba veľmi hrdá,“ snažila sa ju nežnými slovami potešiť Larynia. Staršia tešila mladšiu, málo šikovná pomáhala geniálnej.

„Nie je to moja vina, skočil do toho sám. Nevedela som, že si to nevšímne.“

„Kto?“

„No Durf. Nepočula si, čo sa stalo?“

„Spadol a zranil sa,“ odpovedala Larynia najlepšie ako vedela.

„Spadol a zranil? Dostal sa do mojej pasce a skoro som ho zabila.“

Larynia nechápala. *Prečo Lussia hovorí niečo úplne iné ako Ziggy? Ako to vlastne všetko bolo? Mohla som tak skončiť radšej ja. Zamýšľala sa a pozerala sa na sestru zakrútenú v jemnej kožušine. Darovala jej ju a vedela, že ju použije lepšie. Všetky darčeky, ktoré dostala Larynia, sa*

dostali k Lussii. Opakovane jej tvrdila, že tu nie je sama. Pôsobilo to zvláštne, pretože Lussia bola v centre diania a o Laryniu sa takmer nikto nezaujímal. Staršia bola na okraji, ale viac ako jej šťastie ju zaujímal život Lussie.

„Prekvapila si ma,“ otočil sa ku sestrám Durf. Pôsobil trochu slabo, no mal rovnaký rešpekt ako kedykoľvek predtým. „Nečakal som, že dokážeš vytvoriť takú pascu a tak dokonale ju schovať. Ulovila by si na to naozaj čokoľvek a teraz si ulovila mňa.“

„Je jej to určite ľúto, nechcela...“ Larynia sa zastávala sestry, ale tá ju zastavila.

„Je mi to ľúto, to áno, ale ty si prekvapil mňa oveľa viac. Myslela som si, že si to všimneš.“

„Väčšinu života som strávil v púšti. O pasciach zo všetkého, čo si tu našla a dala dohromady, neviem vôbec nič.“

„Prečo sa poriadne neďávaš pod nohy?“ Lussia bola viac a viac nervózna a Larynii sa nedarilo ukládať ju.

„Čo môžem na to odpovedať? Zamaskovala si to veľmi dobre. Týmto ťa chválím. V tomto si lepšia ako ja, rešpektuj to. Tak, ako ja rešpektujem teba.“

„To si povedal pekne, ale mal by si vedieť, že teraz to musím robiť nanovo. Nebolo to na teba stavané.“

„Napriek tomu ma to udržalo. Urobila si to veľmi dobre. Neviem, čo ešte chceš odo mňa počuť?“

„Už ma toľko nechvál, nemám to rada.“

„A máš rada toto?“ Starý vojak si pritiahol dievča bližšie a pobožkal ju. Úplne inak, ako ju kedy kto pobožkal a ani jednému nezáležalo na tom, že sa na nich pozerá Larynia. Zmätená, ako obyčajne, ale rada. Durf bol podľa nej naozajstný muž a Lussia prestala hovoriť o pasciach. Odchádzala, chcela ich nechať osamote.

„Počkaj! Neodchádzaj!“ Povedala Lussia sestre a požiadala Durfa, aby pobožkal aj ju.

„Radšej nie, nechám vás.“

„Nebud' slaboška a pod' sem!“

„Naozaj by som nemala, ja...“

Lussia nemilosrdne chytila sestru za ruku a poriadne ňou drgla, ako keby na strom udrela víchrica. Prvá pusa v jej živote. Nebola z lásky, ale na želanie niekoho iného.

„Hej! Haló! žiješ? Toto mi nerob. Začni dýchať, áno? Ešte pár minút a už to nie si ty.“ Dohodla pusu pre sestru, ktorá vôbec nevedela, čo na všetky tie sestrine nápady povedať.

12. Kapitola - Narodeniny

Lussia sa zobudila na to, že sa z vonku ozýva zvláštny zvuk. Niečo, čo ešte nikdy v živote nepočula. Bála sa, no jej neposlušná a odvážna povaha ju vyhnala zo spánku. So sestrou sa delila o jednu kožušinu. Prikryla ju teraz celou a sama, len s palicou, ktorú si za ten čas obľúbila, vyšla von. Zdroj neznámeho zvuku nebol ďaleko. Uvidela postavu arkánky. Keď sedela, bola len o niečo menšia od stojacej Lussie, ktorá sa sústredila na jej ruky. Bola ešte tma a niektoré hviezdy ešte stále skrášľovali oblohu, no jej ruky bolo vidno v pohybe.

„Čo to robíš?“ zvedavo sa jej opýtala Lussia.

„Meč, kameň, čo by som asi mala robiť?“

„Čistiť rybu?“

„To by som si asi zobrala nožík, nemyslíš?“

„Pri tebe nikto nevie. Ty dokážeš všetko a akýmkoľvek nástrojom.“

„Chcem vidieť ako so železnou guľou preplávam oceán.“

„To by som sa aj ja rada pozrela.“

„Neverím.“

„Neverím, že neveríš!“

„Tomu ver, že... aká bola pôvodná otázka?“

„Čo to robíš?“ Trochu otrávene sa to isté spýtala Lussia ešte raz.

„Ahá... a teraz chceš krátku, presnú odpoveď, ktorá by jasne popisovala moju činnosť a všetky racionálne dôvody, ktoré ma vedú k tomu, aby som to robila presne tu a presne teraz?“ Rozhovorila sa Ziggy.

„Áno.“

„No tak to nepôjde.“

„Prečo to nepôjde?“

„Tak.“

„Prečo tak?“

„No tak.“

„Ziggy!“

„Áno, púštny kvietok?“

„Môžeš mi povedať, čo robíš?“

„Ostrím.“

„Meč?“

„Hmmm, zamyslime sa. Mám v ruke meč a kameň. Môžem kameňom ostrit' meč, ale môžem tiež mečom ostrit' kameň. Ktoré to teda bude?“

„Samozrejme meč.“

„Nesprávne, ostrím kameň. Naostrený kameň je oveľa šikovnejší ako nenaostrený.“

„Mňa neoklameš.“

„Ale ja ťa neklamem.“

„Meč má väčšiu hodnotu a máš jeden. Kameňov je všade dostatok. Okrem toho tupý meč je nanič.“ Sebavedome prehlásila Lussia.

„Výborne, výborne, ale aj tak ťa neklamem. Ostrím naraz aj kameň, aj meč. A to, že naostrený kameň sa môže hodit' viac ako nenaostrený je tiež pravda. Prečo? Pretože okrúhlych či rôzne divne naostrených od prírody je tu veľa.“

„Prečo ale ostríš meč teraz? Je noc, všetci spia. Mohla by si tiež spať.“

„Nemôžem spať.“

„Prečo nie?“

„Mám silný pocit, že sa niečo zomelie. Niečo veľké, nebezpečné a zlé. Mala by som byť pripravená na čokoľvek. A okrem toho nespím v tom našom hrade či čo to je, lebo Marinovi smrdia nohy.“

„Ziggy, ty povieš vždy niečo tak úplne odveci.“

„To berieš ako existenčnú výhodu, umožňujúcu zachovanie druhu, alebo jednoducho fakt?“

„Tým som chcela povedať, že si tak zvláštna. Pochádzaš z veľkej diaľky, cestuješ, spoznávaš svet a šíriš tú svoju kultúru. Všetky tie hlášky, príbehy, názory, to všetko na teba akosi pasuje.“

„Uff, na to by som mala povedať asi niečo pekné, múdre a úprimné, však?“

„Zvládneš to?“

„No neviem, asi radšej zobrať tú guľu a plávať cez oceán.“

„Ziggy?“

„Áno?“

„Čo si chcela povedať?“

„Nič mi nenapadá. Ale ak by si veľmi chcela, tak si môžem kýchnuť.“

„No tak, von s tým.“

„Hanbím sa.“

„Ty, bojovníčka, sa bojíš dievčaťa?“

„Samozrejme, rastú ti zúbky.“

„Ale teraz vážne.“

„No dobre, si fajn.“

„To je všetko?“

„Chceš celú myšlienku? Tak fajn, najskôr som si myslela že nie si fajn, ale si fajn.“

„Si milá, vážim si to.“

„Fajn.“

„Páči sa ti slovo fajn?“

„Je fajn.“

„Prečo?“

„Tak.“

„A teraz sa spýtam, prečo sa ti páči slovo tak, a ty mi povieš tak.“

„Môžem povedať tak tak, fajn tak, tak fajn... to je môj súkromný favorit.“

„Mohla by som tiež skúsiť to ostrenie meča?“

„Ty?“

„No áno, chcem sa to naučiť. Alebo sa bojíš?“

„Ten meč som si celkom obľúbila. Aj ten kameň.“

„Myslela som si, že či sa nebojíš, že si pri tom ublížim.“

„Po pravde sa skôr bojím, že ty ublížiš niečomu. Nebude ťa meč poslúchať, tak ho polámeš na kolene.“

„Si rob srandu. Takú silu určite nemám a nikdy mať nebudem.“

„Nikdy nehovor nikdy.“ Ziggy sa zohla a vytrhla malú, nenápadnú rastlinku. „Každý jeden list ťa spraví na jeden deň neporaziteľnou.“

„To ti mám veriť?“

„Sakra Lussia, už ma hneváš! Prečo sa nedáš nachytať! Bež spať a zavolaj sestru!“

Lussia chytila rastlinu do rúk a dotýkala sa jej lístkov. Vyzeralo to, ako keby jej niečo hovorila. Šepkanie, úplne potichu. Bolo to jej pranie. Byť silná, neporaziteľná, schopná všetkého. Byť tou, ktorá má v svojich rukách celý svet. Robiť rozhodnutia, viesť a ísť príkladom. Želala si, aby tá hlúposť, ktorú Ziggy povedala, bola pravdivá. Neverila tomu, nedokázala si predstaviť takú moc a už vôbec neverila v to, že by práve jej išla nejaká mágia pomáhať. Niektorá jej časť si to však veľmi priala. Ziggy na ňu pozerala. Už dávno ju nevidela tak dlho zamyslenú. Väčšinou prišiel nápad a bol problém jej zatvoriť ústa, no teraz bola ticho a smutná.

„Ten, kto chce byť nesmrteľný, zomrie skôr, ako začne žiť.“

„Čo?“

„To sa tak u nás hovorí. Žijeme dlhšie ako vy. Arkáni sa dožijú tristo cyklov, niekedy aj tristo päťdesiat. Nájdu sa ale aj takí, čo sa chcú za každú cenu dožiť viac. Len tak, dostať čo najväčšie číslo a niekde si ho zapísať. Desiatky cyklov stáť na mieste ako zoschnutý konár a chváliť sa s tým. Ukazovať sa pred mladšími, ktorých to alebo netrápi, alebo poznačí na celý život. Moja rada je jednoduchá. Ži naplno. Je jedno ako to bude dlho, no sedenie na zadku nie je život a staroba bez spomienok je... neviem, ako sa to povie slušne vašim jazykom.“

„Dnes som znovu staršia.“

„Každý deň si staršia. Malé bezvýznamné trdlo, ktoré nie je malé bezvýznamné trdlo. Možno si ním niekedy naozaj bola, ale už si to neviem dobre predstaviť.“

„Myslela som to inak, mám narodeniny. Narodila som sa pred trinástimi cyklami.“

„U vás sa to slávi?“

„No áno, musí sa. Nikdy sa mi to nepáčilo, je to hlúpe. Oslavovať niečo, čo ten človek vôbec neovplyvnil. Prvé obdobia života si ani nepamätám. Sláviť by sa malo niečo, čo je úspešné. Niečo, čo sa dokázalo. Podľa tých Marinových kníh sa to sláviť musí a aj preto to nemám rada a nikdy som to neslávila.“

„Deň, keď si podľa nejakých kalendárov staršia, je u nás sviatok a smútok zároveň. Ak si mladá a s pribúdajúcim časom silnieš, tak sa to oslavuje. Ak si stará a slabneš, je to smútok. Nikto to ale sláviť nemusí, je to na každom. Nieкто chce a nieкто nie. Chceš ďalšiu radu od veľkej starej Ziggy? Nesláv to, čo sláviť nechceš. Urob radšej niečo výnimočné, na čo sa bude spomínať lepšie ako na to, že si vykukla na svet.“

„Ako dlho si na tomto svete ty?“

„A čo to rátam alebo čo?“

„Nerátaš?“

„Nechce sa mi. Ty rátaš, koľko krát si kýchlá, nadýchla sa alebo koľko krát si sa zaľúbila? Teraz tu ostrím meč a vôbec neviem, koľko krát som už použila tento kameň na jeho naostrenie. Môžem si to pamätať. Neviem ale načo by to bolo dobré.“

„Ty nevieš, pred koľkými cyklami si sa narodila?“

„Neviem a ako dlho tu ešte budem, to neviem tiež. No bude to dost' na to, aby som prišla o rozum.“

„V noci som si spomenula na teba a na to, čo sa stalo s tým mužom v tom zvláštnom oblečení. Zabila si ho pred nami. Dobře viem, že si nechcela a nemohla si s tým nič urobiť.“

„Prečo to pripomínaš?“

„Neviem to vysvetliť, ale myslím, že sa to zanedlho zopakuje. Nechcela by som byť ďalšia.“

„Teraz ma chceš presvedčiť, aby som zabila niekoho iného a nechala tvoje pekné očka tam, kde sú?“

„Mala som sen, v ktorom... prepáč, to som nemala hovoriť.“

„Prečo nie? Konečne nejaká akcia.“

„Ty tomu nerozumieš.“

„Uhádla si, bravo. Nerozumiem. Môžem sa zbláznit' a aj tak neporozumiem.“

„Zabiješ ma.“

„To je otázka? Alebo čo to je?“ Spýtala sa prekvapená Ziggy.

„Tak bolo v sne.“

„Výborne, takže veríš v sny. Snívalo sa ti, že z teba urobím niekoľko kúskov a tak sa to určite stane. Jeden sen, to neznamená vôbec nič. Môže to byť iba sen. Alebo nejaký trik na vystrašenie.“

„Bolo to také naozaj. Mám ťa rada, si skvelá a chcem byť s tebou. Ale mám strach.“

„Hovorila si o tom s Laryniou?“

„Ako som mohla? Spí predsa.“

„A ty mi to hovoríš, pretože...“

„Pretože mám nápad, ako tomu zabrániť. Ale nebude sa ti páčiť.“

„Ak chceš zabiť ty mňa, tak ťa budem strašiť noc čo noc a pred všetkými ťa znemožním. Ešte neviem ako, ale zas nie je nás tu až tak moc. To nebude problém.“

„Ziggy!“

„Áno?“

„Bojím sa, naozaj.“

„Tebe neublížim, máš moje slovo.“

„Vieš to zaručiť?“

„Samozrejme. Som už stará a nechce sa mi zohýbať!“

„Je tu ešte jedna možnosť. Rozdelíme sa. Odídem.“

„Nespoznávam ťa. Múdra slečna a príde jeden jediný sen a ide ťa z toho psychicky rozdrapit'. Zabudni na to. Alebo vieš čo? Ráno to preberieme aj s Ramaelom. Možno ťa niekto začaroval. Ak by som sa ťa dotýkala, mohlo by sa to kúzlo neprejavit'. Kedy sa to presne má stat'?“

„Bolo to veľmi jasné, keď som sa vracala do domu. Všetci spali. Odchádzala som od teba a spadla som na zem a všetko ma bolelo.“

„Tak si to vyskúšame.“

„Ziggy! Prestaň s tým! Naozaj s tým prestaň ty...“

„No prosím, dopovedz to!“

Lussia sa chcela ospravedlniť. Cítila, že to nebola ona, ktorá povedala to čo povedala. Stratila hlas i stabilitu. Spadla. Sedela a podopierala sa rukou, no tá ju neudržala.

„Si v poriadku?“ Ziggy ju zdvihla, ako keby zdvíhala pierko.

„Cítim sa, cítim sa slabá, niečo nie je v poriadku. Auu.“

„Kde ťa bolí?“

„Tu,“ ukázala na ľavé plece, ktoré vyzeralo úplne rovnako. ako kedykoľvek predtým. Ziggy hrubou silou roztrhla látku, no nevidela tam vôbec nič.

„Pracovala si celý deň a spala si málo, pod' si zdriemnuť. Doprevádzala ju do domu, keď znovu odpadla. Teraz sa však vôbec nehýbala.“

Arkánka okamžite zobudila všetkých, okrem Marina. Ten sa však zobudil tiež, hluk si nemohol nevšimnúť. Ramael sa staral o Laryniu a robil všetko pre to, aby sa nepozerala na sestru. Ziggy sa snažila nájsť dôvod jej pádu. Znovu prehľadala plece. Nenašla znovu nič. Zahrala sa s jej šatami a tie sa okamžite premenili na niekoľko handier, ktoré už nikto nedá dohromady. Vyzerala však v poriadku, ako keby spala silným spánkom. Tak silným, že ani nedýchala. Durf robil čo vedel, no nič nepomáhalo.

Marinus prejavil svoje umenie. Smial sa tak, že to nikto nepostrehol. Dokonale zakryl obrovskú vnútornú radosť. *Tá malá hnusná potvora skapala. SKAPALA! Výborne, výborne. Všetko začína vychádzať. Nemôžem sa na všetkých vynadávať, vôbec nevedia, čo robia. Hlúpe deti, úplne všetci. Nič nevedia. Ešte si pospím. Dnes bude krásny deň, najlepší v mojom živote.*

Všetka snaha sa ukazovala ako márna. Sestra bola pre druhú sestru tá najbližšia. Larynia sa k nej veľmi chcela dostať. Plakala, kričala, nat'ahovala svoje ruky. Prosila a sľubovala všetko, len aby bola v poriadku. Modlila sa, no viac ako slová bolo počuť plač. V duchu žiadala o pomoc Ciali. Chcela dať svoj život za jej. Aj svoju dušu. Nič sa ale nedialo, nedostávala nijakú odpoveď.

„Hej vy dvaja, vymeňte sa!“ Skríkla Ziggy na dvojicu mužov. Durf nevidel žiadne zranenie, ktoré by mohol ošetriť a Ramaelovi robilo problémy udržať Laryniu. Mala obrovskú silu, ťažiacu z veľkej túžby. Dotknúť sa. Aspoň raz. Naposledy.

„Tu niečo je,“ spomenul Ramael po vymenení. Prezeral oblečenie Lussie a našiel v ňom niečo. Nebolo to celkom driebko, vyzeralo to byť opracované.

„Také malé čudo by predsa nikoho nezabilo.“

„To neviem.“

„Počkaj,“ chytila opatrne do rúk neznámy predmet, „vyzerá to byť niečím napustené.“

„Jed?“

„A čo iné by tam asi malo byť? Zeleninová polievka? Alebo slaná voda?“

„Ak ju niečo zabilo, tak to nebolo kúzlo.“

„Skvelý nápad.“

„Aký nápad?“

„Zase sa vymeňte.“

Larynia bola hrozná, za každú cenu chcela vedieť, čo sa deje. Byť pri sestre, ku ktorej ju nechceli pustiť. Znovu ju od nej držal Ramael a Durf sa pozrel na to, čo mala v rukách bojovníčka.

„Nieкто nás sleduje,“ povedal po chvíli.

„To viem aj ja. Načo by si pichla niečo také sama? A ako by nejaký jed namiešala? Jasně, že nás nieкто sleduje.“

„Možno nieкто z tých maniov či ako sa volajú. Tí čo sú ako tá čarodejnica, len horší.“

„Horší? Uhol pohľadu.“

„Samozrejme, samozrejme, mohol by to byť nieкто z nich?“

„Rozmýšľam. Mocné bytosti prídu a začnú rozhadzovať maličké driebka na všetky strany. Následne z lyžičiek urobia katapulty.“

„Takže nie.“

„Nehovorím, že nie. Len nemôžem povedať áno. To by bolo divné.“

„Ak tu ale nieкто zaútočil na Lussiu, môže zaútočiť na kohokoľvek z nás.“

„A ty ako veľký vojak s tým chceš niečo urobiť. Prenasledovať neznámeho nepriateľa do neznámeho terénu. Nemusím mať v hlave príručky vojenskej taktiky, aby som vedela, že by to dobre nedopadlo. A ak by nieкто zabil mňa, tak by som ho asi na mieste zabila.“

„Základné pravidlo je zabezpečiť terén. Nepoznáme ho a jediný spôsob, ako ho skúmať, je robiť ďalší prieskum.“

„Viac prieskumu, viac mŕtvych. Rozumeno?“

Larynia sa opakovane modlila ku Ciali. Priala si jej pomoc. Vždy mala svoju sestru, Lussiu, rada. Niekedy ju poslúchala na slovo a niekedy si vôbec nerozumeli, no vždy bola pre ňu dôležitá. Tá najdôležitejšia. Človek, ktorý ju dokázal pochopiť a človek, ktorý hľadal u nej pochopenie. Modlitba striedala ďalšiu a ticho, ktoré za ňu dostávala, ju netešilo. Ramael nevidel dôvod ďalej ju zadržiavať a Larynia sa pokúšala sestru zobudiť, ako keby spala. Dúfala, že to bolo len odpadnutie. Ale nebolo. Bola tam a predsa tam nebola.

„Neplač, bude jej lepšie tam, kde je.“

„Jej? Určite nie. Je v pekle a v bolestiach, každý okamih na tom mieste je horší ako to najhoršie, čo zažila tu.“ Marinus začal znovu so svojimi rečami a dostal sa tak do konfliktu s Ramaelom.

„Sklapni ty bezcitný hajzel!“

„Ale, Lussia je mŕtva a ty chceš byť na jej mieste, aby si si získal srdce tej rozplakanej chudáčky.“

Ramael pozrel na rozplakanú Laryniu, ktorá si konflikt medzi ním a Marinom nevšímala. Oveľa viac myslela na Lussiu a na všetko, čo s ňou prežila. „Bude jej lepšie tam, kde je.“

„Opakuješ sa. To fakt nevieš niečo lepšie vymyslieť? Nespíňala nič na to, aby sa dostala do neba. Škvarí sa v pekle, rovnako ako všetci, čo sú ako ona.“

„Sklapni!“

„Aj to sme už počuli. Tá malá beštia zdochla, trochu väčšia beštia pôjde za ňou.“

Malý čarodejník nepoznal žiadne liečivé kúzla, nič na oživovanie. Nedokázal vzkriesiť Lussiu. Bral to ako vlastnú prehru. Zašiel za arkánku, ktorá preberala s Durfom ďalší prieskum.

„Už niečo máte?“

„Ktokoľvek sa rozhodol niečo také urobiť, môže byť teraz hocikde.“

„Určite má v tom prsty Marinus. Len sa na neho pozri, je šťastný. Ako keby sa jeho plán podaril.“

„Radšej dolámem hnáty jemu, ako nejakému návštevníkovi. Kto ale dal dohromady jed?“

„Možno sa v skutočnosti do niečoho takého vyzná. Človek, ktorý má veľa nepriateľov a znalosti tvorby jedu, to môže byť prepojené.“

„Kto pozná jed, môže poznať aj protijed.“

Ziggy zbehla za Marinom a začala mu vravieť niečo o protijede, ťahaní za uši a porcovaní naostreným kamienkom. Rečnila a keď to nepomohlo, prešla k činom.

„Tak ako to ide?“ Pýtal sa Ramael, ktorý sa o najnovšiu udalosť veľmi zaujímal.

„Alebo žiadny protijed nepozná, alebo si ho chce zobrat' do hrobu. Asi ho budem musieť porcovať pekne po kúskoch. O niečom zaujímavom som nedávno počula, na ľudí to zaberá. Postupne odrezávať z nosa. Čím viac sa bude vrtieť, tým viac ho to bude bolieť.“

„Sprav to.“

„Prrr, tebe ide o pomstu? To je moja robota!“

O nejaký čas neskôr sedela Larynia na kameni. Smutná, zamyslená, hladiaca na more. Stále nevedela kde je a brala celý svoj život ako tragédiu. Myslela si, že mala zomrieť radšej ona. *Všetkom bola lepšia. Šikovnejšia, rýchlejšia, úplne samostatná. Dokázala sa postarať o všetko a teraz tu nie je. Kde je? Kde môže byť? Zobrala do rúk jeden z kameňov a hodila ho do diaľky, do vôd neznámeho mora. Dala do toho všetku svoju silu. Napriek tomu kameň neletel ďaleko a čoskoro dopadol. Potápal sa. Tak, ako sa potápala aj jej nádej na to, že bude vôbec niekedy šťastná.*

Mala ju v myšlienkách, spomienkach i v srdci. Tak rada by všetko vrátila. Radšej by do konca života nosila vodu do chrámu. Stále rovnako, bez zmeny, bez ohľadu na náboženstvo a bolesť. Rada by aj donútila Lussiu, aby sa správala presne rovnako. Aby robila presne to, proti čomu bojovala. Len aby žila a bola s ňou. Rada by s ňou zostarla a teraz, keď vie čo je to utrpenie, by sa stále radovala. Z maličkostí, z tých najmenších maličkostí, aj keď by bola znovu v kolektíve tých, čo im nerozumejú. Mala by jedna druhú a vôbec by jej nevadilo, že jej mladšia sestra je krajšia a lepšia aj v tom, čo by nenávidela. Do mysli jej padli jazvy na chrbte Lussie, ktoré kedysi dostala od jedného z Marinových mužov.

Ramael si ju všimol, ako je sama a smutná. Prišiel s kožušinou, ktorú dostala Larynia od čarodejnice a jemne ju zakryl, aby jej nebola zima.

„Stále si smutná?“

„Áno, som. A budem naveky.“

„Pýtal som sa Durfa, čo by ti bolo dobré povedať. Aj mi niečo poradil, no asi bude lepšie, ak poviem niečo iné. Lussia mi otvorila oči. Podľa mňa je skvelá.“

„Bola.“

„Bola a je. Urobila pre nás všetkých veľa a to najlepšie, čo môžeme robiť je pokračovať v tom, čo začala.“

„Prepáč, ja... neviem čo ti na to povedať.“

„Na čo teraz myslíš?“

„Na Lussiu.“

„A konkrétne?“

„Myslím na to, ako mi povedala, že nie som jej matka. To bolo už dávno. Odkedy sme tu, tak som ju považovala za matku. Je to hlúpe, keď je mladšia ako ja a mám ju na starosti. Dnes by sa dožila trinásť.“

AKT XIV: Invázia

13. Kapitola - Noc v strede dňa

Ziggy nervózne odpovedala na otázky, ktoré jej už išli krkom. Veľmi rada by sa ich zbavila. Larynia sa jej stále pýtala na Lussiu. Nedokázala to uniesť. Videla ju mŕtvu. Otrávenú. Chcela zistiť, či sa predsa len dá niečo urobiť. Neustále vymýšľala ďalšie a ďalšie otázky. Neboli to nápady, skôr výsledok beznádeje. Považovala Ziggy za veľmi múdru a tá ju začala považovať nie len za hlúpu a príliš citlivú, ale aj za priveľmi otravnú.

„Tak ešte raz, dievčatko. Nežije, zomrela, koniec. Môžeš robiť čo len chceš, už žiť nebude. Chápeš? Ani keby si sa postavila na hlavu, metala saltá a zároveň sa škrabala za ušami.“

„A ak by predsa...“

„A ak by predsa som sa nechala vyprovokovať a rozbila by som ti ústa, tak by jej to nepomohlo. Už ma nechaj, buď taká dobrá. Nemôžem urobiť pre ňu nič.“

„Myslela som, že ak si sa ty prihovorila u Ciali tak by pomohla.“

„Ja? Žartuješ. Ale dobre, Niečo skúsím. Ciaaaaliiiiii, Ciaaaaliiiiii, počujeeeeeeš maaaaa? Hmmm, nikde nič. Tak ak počuješ, tak túto drobnú oživ. Alebo aspoň Larynii zapchaj ústa. Zaplatím zlatom.“

„Vypočula si ťa?“

„Ako to mám vedieť? Počkaj, asi sem pláva. Za asi 10 cyklov tu bude, potom sa jej spýtaj. Samozrejme, príde len ak to prežije, nič ju cestou nezje a nezablúdi. No a ešte si môže v polovici povedať, že je unavená a vráti sa.“

„Videla si ju v svojej mysli?“

„V ružovom, chodiaca po rukách, predáva sladkosti, hrabličky a bubliny do vodováhy. Je to ona?“

„Prosím, nerob si z nej srandu.“

„A z teba môžem?“

„Môžeš.“

„Asi mi to neuveríš, ale začína mi chýbať to volanie po mene ako to robila Lussia, keď sa jej niečo nepáčilo.“

„Tak by som to nevedela, mám iný hlas.“

„Hlások malého dievčaťa je teda úplne iný ako hlások malého dievčaťa. Hlavne z môjho pohľadu. Mala by si počuť chrápajúcich arkánov. Kvôli hluku museli pílu zavrieť.“

„Veľmi sa mi páči tvoj hlas, je taký odvážny a hrmí ako búrka. Len ma mrzí, že si tak často robíš z niekoho srandu.“

„Ja? Ale kdeže!“

„Prepáč, nechcela som...“

„Nechcela si nenápadne povedať, že som s tými srandičkami až priveľmi nápadná a nehodím sa do kolektívu? To viem už... aj by som povedala koľko cyklov, no do toľko by si nenarátala. Na to by si potrebovala dosť veľa rúk a asi ani do toľko by si nenarátala. Do koľko vlastne narátaš?“

„To neviem, nikdy som nerátala tak, aby som dosiahla čo najväčšie číslo.“

„Inými slovami nevieš čítať, písať, počítať a ak by ti padla na hlavu tehla, tak tiež nevieš čo by si mala robiť.“

„Prečo by mi mala padnúť na hlavu tehla?“ Larynia sa pozrela priamo nad seba a rukou si clonila, aby jej slnko nesvietilo priamo do očí.

„To len tak. Bol taký veľký bojovník. Nikto sa mu nevyrovnal, či už mal v rukách dva meče alebo nohu zo stoličky. Po tom, čo takmer sám vyhubil skoro celý svet, z jednej výrazne rozpadnutej budovy spadla nepálená tehla a zabila ho. A vieš čo bolo potom?“

„Neviem.“

„Potom som tento nezmysel povedala jednej slečinke niekde v strede ničoho a tá mi to uverila. A ten pohľad, no úplne ako ty.“

„Lussiu by si tak rýchlo neoklamala, je veľmi chytrá. Bola.“ Larynia sa pustila do plaču.

„Hovorím o tebe ty trdlo, nie o nej.“

Marinus navrhoval telo Lussie pochovať. Každému sa to páčilo, dobrá myšlienka. Lussia mala rešpekt a rýchlo si získavala nové priateľstvá. Dobre vychádzala s každým, s výnimkou Marina. Pohreb, zložený zo zakopania a poffkania vodou, sa uskutočnil bez neho. Ziggy rozhodla, že by tam nemal byť. Možno preto, že by si to podľa nej Lussia nepriala. Možno však pre niečo celkom iné. Bolo jej za ňou ľúto a nemala problém plakať aj ona, bojovníčka. Pred Marinom nechcela byť ukázaná zraniteľná. Durf bol podľa očakávania smutný, no stále približne rovnaký. Vojak, generál, zvyknutý na víťazstvá i prehry, spojené so stratami aj tých najlepších pod jeho vedením. Ramael plakal ako dieťa a Larynia s ním. Nemala však veľmi čas na plač. Mala povinnosť, riadiť všetko. Detailne poznala všetko ohľadne pohrebov. Presné pokyny tak, ako sú vo vodných knihách, ktoré sa naučila a nikoho iného nezaujímal. Aspoň nie z tých, čo sa pohrebu zúčastnili.

„Teraz nech sa slnko pripraví na obety
stretnú sa pozemské i nebeské svety
duša z vody zrodená, nájde správny smer

utrpenie, zradu, chudobu a smútok si ber.“

„To je tá najstupídnejšia básnička, akú len mohol niekto vymyslieť. Však to je totálna tragédia. To niekto načmáral kdesi na stenu, niekto to zle odpísal, úplne pomiešal a natlačil do tvojej hlavy?“ Ziggy už počula všeličo, ale toto sa jej ani trochu nepáčilo.

„Je to trinásty pohrebný spev pre ženu.“

„Výborne, je tam aj dvesto tridsiaty ôsmy pre ukecané arkánky? Len tak, zisťujem. Zober to ako obyčajný a plne náhodný prieskum.“

„Zatiaľ nie, ale možno niekedy pribudne.“

„Ak to bude podobné, tak to sa radšej dožijem viac. Nejaké také číslo, kde už nikto nevymyslel nejaké podobne veselé básničky.“

„Nemá to byť veselé, je to rozlúčka.“

„Ale ja viem. Ty ma ešte asi dobre nepoznáš. Viem, že je to ťažko pochopiteľné a vôbec sa to odo mňa neočakáva, ale niekedy si robím srandu.“

„Počas rozlúčkových obradov sa nepatrí veseliť sa.“

„Povedal kto? A ty si myslíš, že si Lussia praje, aby si tu plakala more slz? Však môže mať z toho depresie. To by si určite nepriala. Skús sa trochu radovať. Mala ťa vychovať, však?“

„Ja som mala vychovať ju, som staršia a naučila som sa viac o morálnych a náboženských zásadách, ktoré sú nevyhnutné pre dievča jej veku.“

„Zásady akejsi Ziggy z akéhosi severu ú dve: Nerev a nesar ma!“

„Larynia má v niečom pravdu,“ zapojil sa do diskusie Ramael. „Je jej najbližšia príbuzná, mala by mať možnosť rozlúčiť sa s ňou tak, ako si sama praje.“

„Fajn. Kto chce dlhodobo depkovať a tváriť sa ako skysnutá uhorka, nech ide naľavo. Zvyšok veselých napravo.“

Larynia sa presunula doľava. Možno to bol rozum, možno inštinkt a možno úcta k tradíciám. Bolo jej smutno, veľmi smutno. Prišla o sestru, kamarátku zo všetkých najlepšiu a skutočnú oporu, aj napriek všetkým jej vrtochom. Nevidela dôvod na oslavovanie. Plakala a chcela plakať, chápala to ako správnu a potrebnú vec. Ramael sa chcel radšej zabávať ako smútiť, no išiel s ňou. Nechcel, aby bola sama a riadil sa tiež tým, čo mu poradil Durf pri jednom súkromnom rozhovore. Zvyšok skupiny išiel napravo. Veselá Ziggy, čo bolo dosť zvláštne, keďže si celkom s Lussiou sadla, dostatočne veselý Durf a Marinus, ktorý mal veľkú radosť.

„Viem, že ich asi veľmi nerozlišuješ, ale sú skutočne odlišné.“ Prehovoril Ramael.

„Áno, jedna je malá a druhá je malá. Trochu väčšia, ale stále malá.“

„Nemyslel som to tak. Je zraniteľná a jemná.“

„A ty si do nej zamilovaný a nepáči sa ti, že som sa k nej tak zachovala, však? Kludne povedz áno a ja ti na to poviem, že je mi to ľúto. Život i smrť sú slová, no zároveň niečo oveľa viac. Plakať nad niekým sa dá, ale každý raz zomrie. Bez ohľadu na to, či je to niekto veľký alebo maličký. Vaša filozofia môže byť neustále pomáhanie, podpora v ťažkých chvíľach. U nás je smrť niečo, o čom sa hovorí otvorene. Kto zomrie, ten je mŕtvy, nevráti sa, nepríde zázračnými dverami. Bez ohľadu na to, čo si praješ. Môžeš ma za to nenávidieť, môžeš sa mi vysmiať a môžem sa vysmiať aj ja tebe. Som čiastočne ako vy a čiastočne ako arkáni. Nechápu ma ľudia, nechápu ma arkáni a keď konečne narazím na niekoho, kto mi bol blízky, tak neplačem. Radujem sa, že som ju stretla a spoznala. Smutná by som bola, keby vôbec nebola, no to, že vôbec bola, mi prináša úsmev. Ty, Ramael, si čarodejník. Čo by si robil, ak by si vedel vyčarovať šťastie ostatným a sám by si smútil? Rozdával by si úsmev, no tebe by ho nikto nedal? Smrť nie je dobrá, no nie je ani zlá. Život tak isto. Vždy je ale dobré žiť a žiť tak, aby sa to dalo nazvať životom a na konci sa rozlúčiť.“

Ramaelovi vypadol hlas a nevedel, čo na to odpovedať. Pozeral na Ziggy, ktorá mala svoju reč a počúval ju. Počúvali ju všetci a počuli v tom múdrosť. Larynia, prekvapená postojom Ramaela i Ziggy, rozmýšľala. O živote i o smrti. Nevnímala svet okolo seba, ale zacítila cudziu ruku, ako sa jej dotýka. Neobzrela sa na Ramaela, neurobila vôbec nič. Snažila sa pochopiť veľa vecí a po dlhom čase pochopila jedno. Ziggy je dobrý vzor. Nech je už akákoľvek. Aj s chybami, ktoré ju robili minimálne v očiach Lussie bezchybnou. Alebo blízko k tomu.

„Teraz keď sme tu, mali by sme sa pustiť za vrahom,“ ozval sa Durf. „Larynia to nebola, Ramael tiež nemal motív. Ani ja a Ziggy... si podozrivá, vieš o tom?“

„Som nevinná! Som nevinná! Mám právo držať hubu a krok, však?“

„Z právneho hľadiska áno, z vojenského by bolo dobre čím skôr zistiť, kto to bol. Nech sa sa predíde ďalším obetiam.“

„Niekto bude chcieť zabiť mňa, viem to! Možno práve ty,“ pozrela na Marina, „vyzeráš podozri-vo!“

„Pre teba som vždy podozrivý. Som rád, že skapala. Ale nezabil som ju.“

„Uvidíme,“ Ziggy zobrala do rúk drievko a pozerala sa naň z každej strany.“

„Čo si našla?“ Spýtal sa jej Durf.

„Podľa mňa to na ňu niekto vystrelil z fúkačky. Nejaká podivná banda tu môže na maličkých nožičkách pobehovať sem a tam. Uvidia stádo a zamerajú sa na najslabšieho člena.“

„Stádo? My a stádo? To u vás žijete v stádach?“

„Vládne nám stádo bláznov, ale inak nie. Tak podobne ako vy. Muž, sedemnást' žien, taká väčšia rodina.“

„Ale no tak, pravdu skús.“

„A načo? Všet' vieš, sme v tomto podobní. Stále sa dáko párikujeme, keď jesto s kým. Sme divný národ, rodí sa oveľa viac mužov ako žien a ak je málo vojen, tak je mužov naozaj veľa a idú sa o nás pobiť.“

„To ako aj o teba? Všet' si škaredá striga!“

„A ty, Marinus, máš také krásne uši. Môžem sa ich dotýkať? Asi polovicu dňa?“

„Sústred' me sa na úlohu pred nami, áno? Niekto sa tu skrýva. Mohli by sme ho skúsiť chytiť.“

„Aj mne už tá rybina ide krkom.“

„Ale nie zjest'.“

„Prečo nie?“

„Mám nápad,“ spomenul Marinus a oči Ziggy a Durfa sa obrátili k nemu.“

„Tak to som zvedavý.“

„Chytíme jedného, zistíme kde sú ostatní a urobíme z nich našich otrokov.“

„Prečo mám ten divný pocit, že mám v sebe viac tej slávnej ľudskosti ako niektorí ľudia? Kto to vymyslel, také hlúpe slovo? Arkánskosť by mohlo byť zase niečo trochu iné a v niečom rovnaké. Ak nerátame straty na životoch samozrejme.“

„Podľa mňa veľa tárame a málo sme v teréne.“

„Terén, ty si hlava, máme to. Ak ju chce niekto zjest', tak si len počkáme kedy prídu. Dohodneme sa s nimi, nech sa vzájomne nevražďíme a možno sa niečo dozvieme. Napríklad ako zmiznúť z tejto príšernej krajiny.“

Zatiaľ, čo trojica vymýšľala akýsi zvláštny plán, začali sa diať úplne iné veci. Na oblohe sa znovu začali zoskupovať tmavé mraky, no nebol žiadny vietor. Ticho pred búrkou, ktoré nepripomínalo tie ostatné tichá. Znamenie, že ani búrka nebude obyčajná. Celá obloha sa farbila a slnečné lúče strácali svoju moc. Ziggy nastavila svoju dľaň, čakala prvé kvapky, no žiadna nepadala.

„Mám dobrý nápad.“

„Schovať sa pred dažďom napadlo aj mňa,“ odpovedal jej na to Marinus.

„Myslím, že toto nie je dážd'. Mali by sme sa poriadne schovať. Cítim niečo príšerne zlé.“ Arkánka sa začala triasť. Vyzeralo to ako poriadny strach. Niečo, čo na nej nikto nečakal. Durf zozbieral celú skupinu a viedol ich k staršiemu obydlíu, ktoré bolo pod skalou. Nedostali sa ale na dohľad a cestu im zahradili zvláštne bytosti. Pripomínali ľuďí, no neboli to ľudia. Ziggy tasila meč, no nebola to vyhliadka boja, v ktorom by mohla zvíťaziť.

„Ty pôjdeš so mnou,“ povedala zvláštna postava Larynie. Nedalo sa rozoznať, čo je zač. Iba to, že nepatrí do tohto sveta. Neprijemný hlas sa odrážal zo všetkých strán a desil zablúdené hlodavce.

„Nikam nepôjde,“ zastal sa Larynie Ramael a pripravoval najsilnejšie kúzlo, aké poznal. Démonic-ký spánok ho však premohol skôr, ako ho mohol použiť.

„Malá nesympatická otázka, že som taká smelá. Vy, čo vyzeráte ako strašidlá a očividne vám páchne z úst, ste tí, čo myslím?“ Ziggy sa posmešne spýtala a čakala, že sa potvrdí jej nočná mora.

„Uhni z cesty, miešanka. Neprišli sme po teba, no to sa môže zmeniť.“

„Jeden z maniov a ešte aký vyberavý. Ďakujem za pekné pomenovanie, aj keď je pravda, že pekná a múdra mám radšej, ale aj miešanka je celkom fajn. A ty si čo? Vyzeráš ako jeden z maniov, správaš sa ako jeden z maniov a hneď vieš, kto som. To znamená inteligenciu. Takže asi jeden z nich nie si. Síce to je skôr inštinkt ako inteligencia. Tak potom si.“

„Tak dost! Berte ju!“

Veliteľ maniov vydal rozkaz, no nestihol ho dopovedať. Vrhla sa na neho Ziggy s mečom a usmrtila ho dobre miereným seknutím. Nestihla však urobiť viac škody. Ostatných zastavili a znehybnili svojimi kúzlami. Následne uspali všetkých, s výnimkou Larynie. Prekvapené a vystrašené dievča chcelo utiecť, ale nemalo kam. Boli všade okolo.

„Ty pôjdeš so mnou,“ opätovne povedal Larynie. Rovnako ako predtým, s rovnako neprijemným hlasom. Bála sa, ale nemala žiadnu šancu. Prizerala sa, ako ju chytil za ruku. Nebolelo to, ale niečo sa dialo, menilo. Už to zažila. Kúzlo na prekonávanie obrovských vzdialeností. Zažila to, keď z nej chcela Ciali urobiť osobnú služobníčku. Ocitla sa na mieste, kde bola jej sestra pochovaná. Pohľad ju prekvapil, vôbec niečo také nečakala.

Poznala maniov z rozprávania a trochu aj z vlastnej skúsenosti. Videla tiež, ako ostatných uspali, vrátane Ziggy. Trvalo to dlhšie, ale podarilo sa. Neľútostný národ, ovládajúci silné kúzla, ju doviedol k hrobu Lussie. Bol prázdny a Lussia sa na ňu usmievala. Ona aj Ciali.

„Ako ste sa sem dostali?“ Larynia otvárala oči. Toto rozhodne nečakala.

„Ja som tu ležala už dosť dlho,“ odsekla Lussia a bolo jej úplne jedno, že akurát skočila do reči Ciali, ktorá chcela niečo povedať.

„Oživilí ma a ja som oživila ju. Môžeš mi veriť, nič by sa jej nestalo, keby som žila. Prvá vec, ktorú som urobila, bola pomoc tvojej sestry. Poď, už si v bezpečí, odteraz ti nikto neublíži.“

„Nechod!“

Lussia prekvapovala. Mocnú čarodejnicu, staršiu sestru i tmavé postavy čarodejníkov. Každý jeden z nich ju mohol rozmetať, no na priamy príkaz Ciali sa tak nestalo. Odišla od Ciali a postavila sa k sestry. „Tu nie si v bezpečí, nikto z nás nie je.“

„Posaďte sa a vy,“ ukázala na niekoľko maniov, „privedte ostatných.“

„Neviem, ako sa poďakovať. Si veľmi dobrá a...“

„Nehovor nič, nechaj slová na mňa!“ Lussia sa zdala rovnaká, ako predtým. Túžba niečo viesť a inteligencia, ktorá prekonávala myslenie staršej sestry.

„Prečo ten nepriateľský postoj? Ublížila som ti? Pokiaľ viem, práve som ťa oživila. Dala som ti život a nechala celú tvoju osobnosť. O toľko sa ani nepatrí žiadať.“

„Také niečo je na oblbnutie. Veľmi dobre ťa poznám, aj keď len z rozprávania. Niekoľko faktov viem dať dokopy. Pomáhaš, aby si urobila veľkú škodu. Dáš život, aby si mohla naraz zobrať množstvo životov. Pre mňa si úplne priehľadná.“

„Povedz mi, úprimne, prečo si myslíš, že som ťa oživila?“

„Potrebuješ sa ty a tvoji kamoši pustiť do arkánov. Je to ťažká úloha a preto potrebuješ niekoho, kto príde s dobrými nápadi. Taktiež si ma oživila preto, aby si potešila Laryniu, ktorá za to, že si ma oživila, urobí pre teba úplne čokoľvek. Tretí dôvod je Ziggy. Potrebuješ aj jej pomoc a jedna z možností, ako si ju získať, je oživiť ma. Vieš čítať myšlienky, však? Vieš teda aj to, že pre mňa veľa znamená a veľa znamenám aj ja pre ňu.“

„Musím povedať, že si ma prekvapila. Prišla si na veci, na ktoré som neprišla sama. Larynia je pre mňa dôležitá, ale má v sebe smútok a prázdno. Veľmi si jej chýbala, viac ako si myslíš. Má ťa rada viac ako len sestru. Si jej priateľka a opora. Možno o tom pochybuješ, ale ona o tom nepochybuje. Len čo prídu ostatní, vysvetlím celý môj plán.“

„Ale ja tvoj plán dobre viem. Chceš zničiť arkánov a chceš nás k tomu použiť. Sami si s nimi ne poradíte a potrebujete prísť s niečím novým. Zároveň potrebuješ čo najviac obyčajných ľudí, čo

vás budú poslúchať na slovo. Ľudí je síce viac ako arkánov, no v boji jeden na jedného sú slabší, a tak potrebuješ zvýšiť silu. Skúmanie Ziggy ti pomôže a preto si všetko takto vymyslela.“

„Si neuveriteľná. Teraz si vstala z mŕtvych a už máš toľko rozumu, že by si ho mohla rozdávať. Páči sa mi to na tebe. Na nič sa nehráš. Si cenná, veľmi cenná.“

„Ak poviem, že ti nebudem pomáhať, tak ma môžeš rovno zabiť. Ale neurobíš to. Ty vieš, že ti nepomôžem a vieš aj to, že budem presviedčať Laryniu, aby nebola na tvojej strane.“

„Nečakám, že mi budeš pomáhať a nechám ťa plne rozhodovať svojou hlavou. Možno som pre teba nepriateľ, no ja ťa za nepriateľa nepovažujem. Počkáme na ostatných.“

Po krátkom okamžiku sa vrátil jeden z troch démonov. Pôsobil vystrašeným dojmom. Bol celý čierny a na prvý pohľad mocný, ale utekal pred niečím a obzeral sa. Nešiel k Ciali, ale k inému maniovi, ktorý doteraz neprehovoril.

„Niečo nás napadlo z lesa a nevieme čo. Je to rýchle. Používa to toto.“ Podriadený ukázal kúsok drievka s jedom, ktorý pre neho nepríjemne zapáchal. Ciali sa priblížila k rozhovoru, aby zistila, čo sa deje.

„Ten jed... Pred chvíľou som sa s ním stretla, bol v tom ľudskom dievčati.“

„Ty si vzkriesila otrávenú? Si normálna? Vôbec nerozmýšľaš alebo čo?“

„Je dôležitá. Potrebujeme ju.“

„Pche!“ Udrel Ciali do tváre plnou silou, až jej rozbil nos. „My nepotrebujeme nikoho a ak si taká slabá, že nedokážeš nič urobiť sama a potrebuješ takých úbohých pomocníkov, tak za nič nestojíš. Prac sa mi z očí!“

Veliteľ nariadil vybraným členom svojej osobnej stráže, aby Ciali odvedli preč. Následne si nechal predviesť Lussiu. Vyčaroval ohnivú guľu a spálil dievča na popol. Neostalo z nej vôbec nič.

„Ty, hlupaňa, čo si stále ticho. Povedz mi, máš strach?“

„A... áno,“ postupne z jej vyšlo. Nikdy v živote sa Larynia, prinútená pozerat' na krutú popravu, viac nebála. Triasla sa od strachu a lúčila sa so životom.

„Duša tej druhej je moja. Tvoja biedna dušička bude tiež slúžiť mne. Niečo pre teba vymyslím, niečo špeciálne. Odved'te ju.“

Prešla chvíľa a už bola vláčená po zemi na miesto, kde boli ostatní. Nikto sa nehýbal, spánková moc nad všetkými jasne zvíťazila. Larynia sa ocitla hneď vedľa Ciali. Teraz nebola krásna, nemala na sebe kúzlo, ktoré ju robilo neodolateľnou. Starena, krvácajúca z nosa. Úbohá a bez vnútornej sily.

„Čo teraz s nami bude?“

„Teraz? Teraz nič. Akonáhle padne niekto z maniov do nepriazne iného, je s ním zle. A teba zabijú alebo donútia slúžiť.“

„Prečo? Nikomu som neublížila. Nechápem ani teba. Hovorila, že si zlá, ale podľa mňa nie si až tak zlá. Niekedy si dobrá. Nebojím sa ťa, aj keď by som mala.“

„Mňa sa báť nemusíš. Naozaj ti nechcem ublížiť. Som z maniov, chcem vládnuť, potrebujem to. Chcem sa aj zbaviť arkánov, ale už dávno viem, že to nebude také jednoduché. Teraz je však šanca, že to neprežijem. Chcela som byť iná ako ostatní, tak veľmi som si to priała a snažila sa. Tým, že som chcela, aby si žila a aby žila tvoja sestra, som sa ukázala ako slabá. Maniovia nenávidia slabosť. Kto je slabý, ten je zbytočný. Sme zvláštny národ.“

„Pamätám si príbeh o vás, ktorý rozprávala Ziggy.“

„Niečo pravdy na ňom určite je, no nie všetko. Je veľa vecí o manioch, ktoré nevieš a je toho tiež veľa o arkánoch. Boli vytvorení, aby nás zničili.“

„Bola by som veľmi rada, keby neboli vojny a keby sa všetci dohodli. Verím, že sa to dá.“

„Si naivná, ak v niečo také naozaj veríš.“

„Som a bolo by to tak správne.“

„Všetci by sa nezmestili na jeden svet a ak áno, zanedlho by vznikli ďalšie vojny.“

„Určite by sa niečo našlo.“

„Myslím, že nie. Táto invázia je niečo, čomu som sa veľmi chcela vyhnúť. Teraz som tu a zanedlho sa pominiem.“

„Postarám sa o teba, aby ti neublížili.“

„Ty ma chceš ochrániť? Na to si slabá a vždy aj budeš.“

„Napriek tomu by som to rada aspoň skúsila,“ odpovedala jej Larynia a pridala k tomu úsmev plný slz. Pre každého hrozný deň, no predovšetkým pre ňu.

14. Kapitola - Dobrodruh

Durf otvoril oči a preskúmal okolie. Bol v cele, akú doteraz nevidel. Nebol medzi tyčami, nebola to žiadna budova, no nebolo cesty von. Ležal v malom priestore, ohradenom zelenými svetlami. Postavil sa a skúsil odísť. Dotkol sa svetelných stien. Boli priehľadné, ale pevné. Nikdy nič také nevidel. Skúsil silno udrieť, ale bolo to rovnaké, ako keby udieral do pevnej steny.

V miestnosti nebol sám. Vedľa neho ležal Marinus, ešte nezobudený z magického spánku. Vojak by dal prednosť spoločnosti niekoho iného, no nemal na výber. Zamýšľal sa nad skutočnou silou maniov a arkánov a na konflikte medzi nimi. O arkánoch vedel málo, o manioch ešte menej. Vedel však dosť na to, aby si bol úplne istý, že to pekné nebude.

Na prvý pohľad je všetko jasné. Prišli cudzinci, ktorí chcú ovládnuť svet a jedna časť starších osadníkov sa im postaví na odpor. Nieкто z nich vyhrá, svet sa zmení a nieкто to prežije. Logicky by bolo dobre pridať sa na stranu arkánov. Zatiaľ vždy vyhrali a s ľuďmi majú mier. Zatiaľ. Kto vie, čo sa stane s tými divochmi, keď uvidia hordy démonov. Na druhej strane pôjdu všetci ľudia proti nim. Možno nie z vlastnej vôle, takmer určite bez nej, ale je ich viac. Určite by arkánov sami nezničili, no tí čarodejníci s ľuďmi určite niečo urobia. Nevie, čo všetko môžu maniovia vyčarovať a proti čomu všetkému sú arkáni imúnni. Mohli by ale využiť Ziggy. Živá arkánka, takmer nezraniteľná kúzлами. Môžu prísť s niečím, čo by mohlo budúcu bitku výrazne zmeniť v ich prospech. Ak by vytvorili chorobu, ktorá by postihovala iba arkánov, alebo nejaké ničivé kúzlo. Mohli by tiež nájsť spôsob, ako zvýšiť prirodzenú vojenskú silu ľudí, alebo preniesť na nich jej vojenské skúsenosti.

Zapozeral sa cez svetlá do diaľky, chcel vidieť čo najviac. Jediné, čo uvidel, bolo čierne prázdno. Možno ilúzia a možno je niekde, kde by sa človek nikdy nedostal. Naposledy, keď sa ocitol vo väzení, tak tam bol naozaj dlho. Uväznený práve tým, s ktorým bol teraz zamknutý. Zachránila ho naposledy Ciali, no či sa to zopakuje, to nevedel a ani to vedieť nemohol.

„Vstávaj,“ zobudil Marina zvolaním. Najradšej by do neho z celej sily kopol, ale ovládol sa.

„Kde som?“

„Si náboženský vodca, ty by si mal vedieť. Možno peklo.“

„Bol si hriešny.“

„Samozrejme. Ty nie?“

„Ale vážne, kde sme?“

„Som hore o chvíľu dlhšie ako ty. Prečo si myslíš, že toho viem viac? Podľa mňa väzenie. Čo si pamätáš ako posledné?“

„Čierne postavy. Ramaela ako zaspal a potom som zaspal asi aj ja.“

„Výborne, nevieme kde sme, nevieme presne kto to urobil a ani ako sa odtiaľto dostať. Povedz mi niečo o tých čiernych. Kto sú zač?“

„Ako to mám vedieť?“

„V твоjich slávnych knižkách je predsa všetko, či nie?“

„Nikde nie je všetko. Určite sú to démoni, ktorí prišli preto, že sa ľudia ako ty odvážili podniknúť kroky proti jedinej pravde.“

„Dobrá rozprávka, ale poznám lepšiu. Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden Marinus, ktorému z vlastného presvedčenia úplne preskočilo a tak začal tvrdiť, že všetko je zlé preto, že ho nikto nemá rád.“

„Prestaň!“

„Nech sa páči, prinúť ma. Ak máš na to odvahu.“

„Čo máš stále s tým nútením? Dávno si nespomínaj nejaké taktické možnosti, niečo ako sa dostať odtiaľto. Predved' sa!“ Marinus si nenechal ľúbiť Durfove srandičky.

„Je to väzenie. Celý princíp je v tom, aby sa ten, čo je dnu, nedostal von. Akákoľvek snaha je zbytočná, ak myslíš ako väzeň alebo väzniteľ.“

„Takže nemáš vôbec nič.“

„Niečo predsa len mám. Tí, čo nás uspali a dali sem, mohli byť menej krutí ako ty.“

„Tým chceš povedať zase čo!“

„No... ty dáš niekoho do väzenia preto, aby pomaly zomrel od smädu, hladu, horúčavy a zimy. Možno tí démoni majú v sebe viac ľudskosti ako ty a niečo od nás chcú. Hodia nás sem a až budú mať čas a rozmyslené, čo povedať, tak sa vrátia. Navyše určite vedia o tom, že ľudia potrebujú jedlo a pitie.“

„Teraz ich obhajuješ? Možno ťa zabijú keď sa vrátia.“

„Ty ich zas hneď odsudzuješ. Kto z nás je bližšie k skutočnosti, to sa uvidí časom.“

Úplne iná atmosféra bola v cele, kam sa dostala dvojica magicky nadaných. Ramael, asi najnadanejší ľudský kúzelník súčasnosti a nateraz veľmi slabá Ciali. Napriek tomu, že mali niečo

spoločné, dosť sa líšili. Mladý muž s drobnou magickou mocou a minimálnymi skúsenosťami, hneď vedľa jednej z najnadanejších čarodejníc všetkých čias.

„Vyzeráš inak,“ povedal Ramael neprirodzene skrútenej Ciali, očividne v bolestiach.

„Vyzerám rovnako, no to, ako ma ľudia vidia sa mení.“

„Čo to má znamenať?“

„Moje vlasy, krásna pleť, to všetko je len kúzlo. Som už stará a slabá, potrebujem si trochu dopomôcť. Ktorá žena to ale nerobí?“

„Málokto dokáže tak opekniť. Si veľmi pekná, keď...“

„Keď to nie som ja? Ďakujem teda. Sám by si mohol opekniť, ak by si vedel ako na to.“ Ciali sa jemne rozosmiala, no spôsobilo jej to problémy s dýchaním a tak sa smiať prestala.

„Rád by som poznal tvoje kúzla a vedel, ako ich použiť. Myslím užitočné kúzla. Je pekné opekniť, no odtiaľto by nás niečo také nedostalo.“

„Nás?“

„No áno, nás. Sme tu dvaja.“

„Ale ja nie som človek. V podstate som tvoj nepriateľ. Čarodejnica, kvôli ktorej si tu ty. Aj tvoje dievča a ostatní.“

„Ty ale... moje dievča?“

„Máš ju rád a ona teba. Nie je to tak?“

„Samozrejme, ale nie je moje dievča.“

„Podľa mňa je a ty môžeš byť šťastný, že nie si sám. Vlastne ti závidím. Tisíc cyklov ma nikto nemal rád a keď ma znovu niekto začal chápať a milovať, tak som skončila tu. Tesne predtým ešte s odseknutou hlavou. Nie je moja vina, že som sa narodila ako jedna z maniov. Ani to, že som chcela s arkánmi dohodnúť mier. Výsledok však bol taký, že sa jednému z tých hlúpych arkánov chcelo až priveľmi odpojiť mi hlavu od tela. Aj za cenu zničenia sveta privolaním maniov. A to sa teraz stane a vôbec nikto s tým nemôže nič urobiť. Arkáni chcú zničiť maniov, maniovia chcú zabiť arkánov a nikto sa nemôže postaviť proti nim.“

„To ale nechápem tak úplne. Arkáni sú bojovníci a bojujú proti démonom, mali by byť teda sami dobrí. Či nie?“

„Stretol si niekoho z nich? Sú úplne iní, ako si myslíš. Bojovníci, to áno, ale nie sú to ochrancovia. Skôr by sa dalo povedať, že banditi. Všetky vojny medzi arkánmi a ľuďmi začali ľudia, no preto, že ich arkáni stále okrádali. Vieš koľko toho zje jeden arkán? Sú bojovníci, nie hospodári a keď im

niečo chýba, tak si to ukradnú. Jeden arkán toho zje veľa a koľko ich je vo všetkých tých dierach, to nikto nevie.“

„Na ktorej strane mám byť?“

„To neviem, ale ja nie som ani na jednej a tak majú obidva tábory dôvod na to, aby ma znovu zabil.“

„Tá Ziggy je arkánka, no nebýva tam na severe. Radšej chodí po svete.“

„Je miešanka. Čiastočne človek. Takých nemajú radi ľudia a arkáni tiež nie. Narodila sa viac ako arkánka než ako človek a napriek tomu má bližšie k ľuďom. Narodila sa ako niečo, no jej skúsenosti z nej urobili niečo iné. Ak by si ju zachránil, urobil by si veľkú vec. Len neviem, či dobrú.“

„Zachránil? Ako?“

„Si vo väzení, ktoré vytvorila rasa tergasov. Mimoriadne múdry národ, no patrí už dávno minulosti. Boli Zaťažení na techniku. Všetko, čo tu je, je pekné. No silným kúzlom by si sa cez tieto steny dostal a mohol by si aj stráže odstaviť.“

„Ale ja nepoznám také kúzla. To, čo viem, za veľa nestojí. Nemám v mysli a v rukách nič, čo by sa dalo takto použiť.“

„Tak pod' bližšie.“

Slabá, aj keď stále pri zmysloch, naučila Ramaela niečo zo svojej zásoby kúziel. Dvojica zaklínadiel, ktoré mu mohli zmeniť život už od prvého okamihu. Kúzlo, ktoré dokázalo vyvinúť ničiacu silu, dosť silnú na ničenie múrov a niečo proti živým protivníkom. Ciali spomenula podrobnosti o smrti maniov. Naučila ho kúzlo na omráčenie, nie na zabitie. Zabiť jedného z maniov znamená privolať všetkých bližšie. Ubezpečila ho, že bude v poriadku a mal by sa do toho pustiť čo najskôr.

Ramael sa sústredil a vyvolal ohnivú kúzlo so silou zničiť takmer všetko, čo bolo v ceste. Jeho skutočná magická moc však bola nižšia, ako si Ciali myslela. Steny zo zelených svetiel sa zachveli, ale to bolo všetko. Žiadna želaná diera v stene a žiadny prach zo steny, ktorá sa mala naň obrátiť.

Najbližší strážca si všimol, že sa niečo deje. Otvoril celu, aby mohol preskúmať príčinu tohto javu a skontrolovať väzňov. Len čo vkročil, zastavilo a omráčilo ho kúzlo. Od človeka, od ktorého to neočakával. Ramael vybehol zo svojej cely. Mal veľké šťastie, na blízku nebol vôbec

nikto s nepriateľov. Vyzbrojený vedomosťou a jedným funkčným kúzlom sa vydal na objavovanie a skúmanie.

Tma, prázdno a prach. Všade prach. Nebolo možné stupiť mimo neho. Nevidel takmer nič, len niekoľko krokov dopredu. Tmavá chodba, úplne tichá. Žiadne svetlo a cela, z ktorej vyšiel, bola čoraz ďalej. Potichu prechádzal stredom chodby a hľadal niečo. Čokoľvek. Najradšej by našiel všetkých ostatných a vyslobodil ich. Prvýkrát v živote bol pripravený na boj. Postupoval znovu ďalej.

Po chvíli začul hlas. Neprijemný hlas, akí mali maniovia. Rozumel im. Nevedel sa ale rozhodnúť, či by mal ísť preč, alebo radšej bližšie. Báł sa. Zároveň sa chcel dozvedieť viac informácií. Počul niečo o ľuďoch a tiež o niekom inom. Napriek tomu, že sa to slovo často opakovalo, nevedel ho dobre zachytiť. Niečo zvláštne, o čom aj oni sami rozprávali so strachom. Ramael sa dostal k veľkej miestnosti, v ktorej bol až priveľmi živý rozhovor. Hádka, nepochopenie, chaos. Začul jednu skupinu, ako chválila sama seba. Podarilo sa im niekoho chytiť. Nevedeli si však vybrať, čo s nim urobia. Diskusia bola čoraz hlasnejšia, no Ramael počul iba štyri hlasy. Mohlo ich byť oveľa viac, no len štyri sa stále zapájali do hovoru.

Možno je ich tam naozaj veľa, ale len štyria hovoria. Alebo majú niektorí tak podobné hlasy, že je to možné len veľmi ťažko rozlíšiť. Alebo sú tam iba štyria. Aj to je veľa. Som sám a určite vedia niečo, čo ja neviem, zamýšľal sa Ramael. Pomyslel na Ciali. Obzrel sa, či ho náhodou nenasleduje. Nebola tam. Myslel si, že ostala v svojej cele. Rozhodol sa počkať a pri čakaní počúvať. Vypočul si rôzne pre neho zbytočné detaily, ale aj dôležitú informáciu o novom väzňovi. Každá cela je rovnakú vzdialenosť od tej miestnosti. Okamžite ho napadlo, že ak sa podarí zneškodniť tých, čo sú tam, bude mať prístup všade. Ak sú tam štyria, tak jeden alebo dvaja pôjdu s väzňom a tak ich ostane v tej miestnosti menej. Musím už len počkať. Ramael celý život čakal na šancu. Teraz ju dostával. Napriek tomu musel čakať. Najdlhšie čakanie v jeho živote.

Čoraz viac sa mu páčilo miesto, kde sa postavil. Na odporné hlasy si zvykal a počul čoraz lepšie. Dozvedel sa, že dvaja pôjdu robiť doprovod a dvaja ostanú. Potešilo ho to. Pripravil sa na to, čo ho naučila Ciali a len čo sa dvaja vzdialili, vtrhol dovnútra. Rýchlym pohybom sa mu podarilo zneškodniť obidvoch démonov. Pri druhom to bolo viac o šťastí ako o rýchlosti a bolo mu

jasné, že nabudúce už toľké šťastie mať nebude. Teraz ho ale mal. Obidvoch presunul na kraj miestnosti, aby neboli tak nápadní, až sa budú ďalší vracat'.

Mal čas. Nevedel však koľko. Nepoznal skutočnú silu svojho kúzla, ktoré vlastne nebolo jeho kúzlom. Napadlo ho ísť za nimi a zistiť, čo je to za ďalšiu obeť. Zatrhol to. Rozhodol sa ostať. Nemohol utiecť, musel byť na stráži. Alebo na akcii, ktorá bola nebezpečnejšia ako tento útok.

Prezrel výbavu miestnosti. Čokoľvek, čo by mohol použiť. Našiel zbrane, patriace Ziggy a Durfovi. Taktiež mnohé nástroje, ktoré nepoznal. Dlhé palice zvláštnych tvarov, ktoré sa nehodili ani ako zbraň, ani ako opora pri chôdzi. Okamžite si ich prestal prezerať, keď začul zvuk. Kričanie od bolesti. Hlas patril jednému z maniov. Rozbehol sa tým smerom, pripravený na všetko.

15. Kapitola - Domorodec

Ďňďu sa všetkému čudoval. Nebolo to tak dávno, čo bol sám. V posledných dňoch sa však udialo hneď niekoľko zmien. Nevedel, ako to začalo a nevedel, ako to všetko skončí. Neznáme bytosť ho ťahala po jednej z temných chodieb. Obzeral sa, otváral svoje oči, ako keby chcel vidieť aj tie najmenšie detaily tmy. Niečo, čoho by sa mohol chytiť.

Les, to bolo jeho. Rýchlo sa naučil, kde je aký strom a kadiaľ sa dostane kam. Stromy miloval, každý jeden bol pre neho iný a jedinečný. Tu však žiadne stromy nevidel. Ani nič iné. Žiadne pláže, žiadne more a žiadne hlodavce.

„Tu ostaň a buď ticho!“ Skríkol na neho odporným hlasom čarodejník. Chytil ho a hodil do stredu miestnosti. Na oplátku po ňom vystrelil z fúkačky jedovatú šípku. Jediná vec, na ktorú bolo podľa neho spoľahnutie. Trafil sa.

Prekvapovali ho tieto tmavé postavy. Ak trafi zviera, tak je ticho. Ak ale trafi tie pre neho neznáme postavy, tak kričia. Dvere, podobne ako steny, boli vytvorené zo zelených svetiel. Len čo vystrelil, nedávno zatvorené dvere sa začali znovu otvárať. Nečakal a konal, začal plniť fúkačku ďalšou šípkou. Poslednou, ktorú mal so sebou. Použil ju. Pribehol niekto ďalší, so svetlou pleťou. Malý Ďňďu ho už videl predtým. V lese, blízko pri tom novom zvierati. Považoval všetkých za zvieratá. Nepočul reč, ktorej by rozumel.

Nevedel vôbec nič o kúzlach a nevidel príčinu, prečo jeho väznitelia tak rýchlo odpadávajú. Chcel zasiahnuť aj Ramaela. Mal strach a bol ďaleko od domova. Chcel všetko vyriešiť agresívne a vrátiť sa domov. Nemal však šípku. Všetky sa minuli. Jednou zasiahol tú bledú bytosť, dvomi dve temné postavy v lese a ďalšie dve sa použili práve teraz. Inštinktívne sa tlačil čo najďalej od otvorených dverí, no priamo zelených svetiel sa dotknúť neodvážil.

„Hej! Nechcem ti ublížiť. Rozumieš mi?“ Ramael sa opatrne prihovoril, ale po chvíli zistil, že mu nerozumie ani slovo.

„Mňaga spela vaha lyha!“ Odpovedal Ďňďu v jedinom jazyku, aký poznal.

„Nerozumiem ti. Ty mne asi tiež nie, však?“

„Mňaga pi! Mňaga pi!“

„Mňaga mňaga, hádam som nepovedal niečo nevhodné.“

„Mňaga pi ma, vaha lyha pi ma! Mňaga!“

„Tak teraz ti vôbec ale fakt vôbec nerozumiem. Videl si ostatných? Mňaga... ostatní...“ Ramael skúsil vysvetliť, čo tým chcel povedať. Žiadny účinok. Napadlo ho, že by Ziggy mohla vedieť jazyk tohto cudzinca. Aj keď v krajine, kam sa dostali, boli cudzinci vlastne oni a on tam bol doma.

„Mňaga? Va lyha spela pi!“

„Ziggy, tak vysoká,“ ukázal rukou výšku arkánky a potom naznačil, že má vlasy prehodené dopredu cez ľavé plece.

„Mňaga sila.“

„Silu má a poriadnu. Mňaga sem a mňaga tam a videl si ju? Vidieť... oči! Jasné, oči, že ma to ne- napadlo. Mňaga sila Ziggy,“ povedal mladý muž a snažil sa naznačiť, že chce niečo s videním. Ukazoval na oči a rukami znovu ukazoval výšku arkánky.

„Mňaga Ďňďu sigy.“

„Dobre maličký, pod' so mnou, hádam nájdeme ostatných.“

„Muňa mňaga sila pi!“

„Pod',“ Ramael mu podal ruku, no ten na ňu len nechápavo pozeral. Očividne nezvyknutý na prítomnosť ďalších ľudí. „No tak, chyt' sa.“

Neporozumenie. Nepoznal jeden druhého a dôveru obmedzovala hlavne možnosť komunikácie. Nech sa Ramael snažil akokoľvek, vôbec mu to nešlo. Najskôr išiel pomôcť, no postupne do neho prišla zlosť. Uvidel fúkačku a došlo mu, že tie malé drievka vystreľoval práve on. *To je zlý sen. Najhlúpejšie možné stvorenie, tento mňaga chlapík. Ak je to vôbec muž. Zabije Lussiu a zabije tiež týchto démonov. Ak niekto z nich skutočne zomrie, tak potom bude problém, naozaj veľký problém. Musím sa odtiaľto rýchlo dostať a zachrániť ostatných. Neviem ale kde sú. Tento drobec to asi tiež nebude vedieť.*

Neodolal a znovu sa spýtal sa na ostatných. Očakával odpoveď, z ktorej nebude rozumieť ani slovo a dočkal sa jej. Len ďalšie mňaga reči. Napadlo ho, že by mohla Ciali robiť preklad. Tá však bola ďaleko. Malý čarodejník chytil Ďňďu za ruku a vláčil ho za sebou. Veľmi hlúpy nápad, ktorý dobre nepremyslel. Nečakal, že začne tak kričať. Nečakaný poplach pri úteku z väzenia. Pustil ruku a nechal ukričané dieťa tam, kde bolo.

Ďňďu ostal znovu sám. Obzeral sa okolo seba. Pripomínalo mu to čiernu noc bez hviezd, strávenú v jaskyni. Nevidel takmer nič. Nevedel kde je a nevedel cestu von. Nikto mu neukázal rukou, ako by sa mohol dostať medzi stromy. Do prírody, ktorá bola jeho domovom. Bojazlivo zobral fúkačku do ruky a pichol s ňou do jedného z maniov. Necítil život. Bol hrdý na to, že obidvoch trafil. Chcel aj toho tretieho so svetlou tvárou, ale už nemal čím. Rýchlo pozbieral šípky a vydal sa opačnou cestou. Popri stene sa pohyboval pomaly a obozretne, ako keď sa pred mesiacom vydal do zatiaľ nepreskúmanej časti lesa, kam sa predtým neodvážil. Toto bolo ale horšie. Všetko bolo rovnaké, bez rozdielov. Zastavoval sa a počúval zvuky. Z jednej strany i z druhej, stále bolo ticho. Strach z nepoznaného a odvaha to preskúmať.

Narazil na ďalšiu miestnosť, veľmi podobnú tej, ktorá sa na chvíľu mala stať jeho novým domovom. Zelené svetlá a za nimi dve postavy. Jedna veľká a na pohľad silná, druhá výrazne menšia a vystrašená. Počul niečo z rozhovoru, ale nepoznal tie slová, nevedel ich význam. Pripravil do fúkačky šípku a zamieril na tú vyššiu a silnejšiu. Zaumienil si, že to menšie zviera by mu mohlo ublížiť menej. Zamieril a chcel vystreliť, keď sa tá menšia pohla, priamo pred väčšiu. Vyčkával. Bol malý a celý život strávil v divočine, vedel sa skrývať. Napriek tomu ho Ziggy zbadala.

„Počuj slečna, náhodou nevieš rozprávať jazykom divochov?“ Ziggy sa opýtala Larynie.

„Nie, neviem.“

„Tak to je dost' blbé.“

„Prečo?“

„Jeden na teba akurát mieri.“

„Čože? Kde? Čo mám...“

„Prrr, len pokoj. Teraz sa pomaly obráť a nahod' úsmev, áno?“

„Bojím sa.“

„Ak to nespravíš, tak nás zabije obidve. A asi aj upečie a zje. Takže úsmev a ideš.“ Ziggy začala Laryniu postupne otáčať. Brala to pokojne, ale o Larynii sa to nedalo povedať. Jej nervozita a strach by sa dali krájať.

Ďňďu mal pred sebou nečakané divadlo. Pomyslel si, že sú to skutočne zvláštne zvieratá. Vystrelil na tú bližšiu a menšiu, no tá obrovská ňou tak rýchlo trhla, že šípka narazila do steny.

„Hej ty, áno ty, na teba sa pozerám, buď tak dobrý a už po nás nestrieľaj, áno?“

„Mňaga pi? Mňaga pi muňa?“

„Áno, samozrejme, súhlasím. Čo keby si našiel niečo na otvorenie dverí?“

„Spela vaha pi veri.“

„Áno, dverí. Skús to trochu omrknúť, áno?“

Pre neho to bola zaujímavá novinka. Aj tieto zvieratá hovoria. Nikdy predtým nič také nevidel a teraz má každé zviera hlas. Slová, ktoré ho naučili rodičia, nefungujú. Snažil sa zistiť, čo po ňom chcú tie zvieratá v klietke zo žiarivých svetiel. Viac ako na zistenie odpovede sa sústredil na to mladšie. Už raz vystrelil na jednu podobnú, ale keď ju chcel pozrieť zblízka, tak tam bolo oveľa viac tých zvierat. Teraz boli uväznené dve a mal len jednu šípku. Primálo na to, aby mohol účinne zlikvidovať obidve. Napadlo ho, že sa asi chcú odtiaľ dostať.

„Ja Ziggy, Ziggy,“ ukázala na seba. „Ty? Meno?“

„Mňaga sigy. Malen navi ta kiri! Mňaga pi Ďňd'u.“

„Ziggy,“ ukázala na seba a potom ukázala na Laryniu a povedala jej meno.

„Sigy Laryna mňaga pi.“

„Teraz by sa hodil nejaký slovník. Náhodou nemáš nápad, ako povedať tomuto drobcovi, aby našiel niečo na otvorenie dverí, však? Skús mu niečo povedať. To je jedno čo, len úprimne.“

„Nemusíš sa nás báť.“

„Ale my sa môžeme báť jeho. Niečo ma napadlo, mohli by sme zistiť, ako sa ten krpec dostal zo svojej cely. Hej Mňaga či ako sa to voláš, ako-ty-odísť-cela?“

„Mňaga cela pi vala.“

„Ideme na to zle. Niekde musia byť dvere. Nájdeme ich a zariadenie pre otváranie bude niekde neďaleko. A ak sa nemýlim, dvere sú priamo tu. Počuj ty, čo nás chceš uloviť alebo čo, lepšie sa ti to podarí, keď nájdeš niečo zaujímavé niekde tu.“

Ziggy usmernila Ďňd'uhu a dúfala, že ho napadne dotknúť sa niečoho netypického, iného ako inde. Zdalo sa jej však, že chlapca ani nenapadlo niečo ako otvárač dvier hľadať.

„Existuje jediný dôvod, prečo si z nervozity netrhám vlasy,“ povedala Ziggy Larynii.

„Vy si vlasy netrháte.“

„Ale trháme, až tak odlišní nie sme.“

„Tak potom si ich veľmi vážiš a nechceš o ne prísť.“

„Sú krásne, pevné a môže mi ich každý závidieť, to je pravda. No hlavný dôvod je ten, že sa mi to ani trochu nechce.“

„Nedostaneme sa odtiaľto,“ spomenula Larynia a začala plakať.

„Láskavo neblbni, nerob paniku a nezvyšuj vlhkosť vzduchu.“

„Čo?“

„Ale nič, skrátka neplač. Ale niečo ma napadlo. Koľko môže mať cyklov ten chlapec? Desat?“

„Neviem.“

„Sakra ani ja neviem, ale chcem počuť tvoj tip. Čo by mohol chcieť taký chlapec, aby prišiel bližšie?“

„Nepravého človeka sa pýtaš, ja som dievča.“

„Ale prestaň a ak nechceš spolupracovať na mojom geniálnom pláne, ktorý môže zachrániť svet a minimálne nás dve, tak láskavo drž hubu, kým ti pekne vravím.“ Pozrela na Laryniu, ktorá sa tvárila skysnuto. „Ak čakáš, že ťa teraz budem utešovať, čakáš zbytočne. Skús namiesto toho nariekania niečo vymyslieť.“

Arkánka sa zapozerala na tie svetlá. Boli zelené a zdali sa pevné, aj keď boli priehľadné. Vytiahla nôž, ktorým vždy tak rada hádzala, a hodila ho z plnej sily do jednej zo stien. Na jej prekvapenie sa nôž zabodol, ako keby ho niekto hodil do trstinového terča alebo do dosky. Vytiahla ho a hodila znovu, ešte silnejšie. Zasekol sa o trochu hlbšie. Zobrala nôž a znovu ho schovala. Do ruky chytila hviezdu a slabo, ľavou rukou a bez prípravy ju hodila. Takmer celá sa zaryla. Ako nôž maslom prešla hviezda cez materiál, ktorý obkolesoval väzenie. Niečo priehľadné a napriek tomu pevné.

Hodila hviezdu ešte niekoľko krát a potom sa rozbehla proti múru. Poriadne ponadávala na bolesť, ale už mimo cely. Pokynula rukou Larynii, aby ju nasledovala a tá neveriacky pozerala na hrdinský výkon. Ďňďu sa díval na dievča viac, ako na arkánku, ktorá sa úspešne pustila do súboja so stenou.

„Ty,“ pozrela sa na Laryniu, „nezabudni pripomenúť, že ti mám potom niekedy niečo pekné povedať. Na to zabúdam dosť často a niekedy aj neúmyselne. A ty,“ pozrela na Ďňďuho, „skús nás odtiaľto dostať.“

„Mňaga vum pi, mňaga pi.“

„Áno, samozrejme, určite, isto, prirodzene, geniálne, z toho nechápem iba mňaga, vum a pi. Ale inak dobre.“

„Muga mňaga vala pi. Vala pi.“

„Prrr, pomaličky. Ja Ziggy, Ziggy. Toto vystrašené čudo bez nápadov, čo tu plače a narieka ako keby týždeň cibul'u krájalo, je Larynia. Larynia, zapamätaj si. Nie, že by to bolo dôležité, ale tak patrí sa. A ty? Ja Ziggy, ona Larynia, ty sa ako voláš?“

„Lem? Mňaga vlaš?“

„Áno, lem. Nevieť čo je to ten tvoj lem, ale to.“

„Masu? Masu pi vala. Mňaga.“

„Mám nápad,“ prispela Larynia do veľmi plodnej diskusie. „Ako sa povie meno v tom jazyku?“

„V tvojom sa meno povie meno a v tom jeho, tak to nemám ani tušenie. Možno niečo začínajúce na M a končiacie na ňaga.“

„Myslela som ten iný jazyk, ktorým si hovorila. Arkánčina.“

„Tam sa meno povie vaares.“

„Vaares Larynia, vaares Ziggy. A ty? Vaares ty?“ Larynia prebrala štafetu otázok, aj keď tomu sama veľmi neverila.

„Vares. Mňaga vares. Vala pi.“

„Volá sa Mňaga. Alebo Lem. Alebo nejako inak.“

„Alebo Vala, alebo Pi. To mňaga musí znamenať niečo iné. A už asi viem čo. Podľa mňa to jeho mňaga znamená, že sa chce na niečo spýtať. Asi lebo niečo nerozumie. Skrátka nechápe našu ženskú logiku. Nie je prvý. A posledný síce je, no len kým nestretne ďalšieho muža. Alebo ďalšieho drobca, ktorý bude jedného dňa mužom. Ak ma nenas... nenahnevá.“

„Ziggy, on je vystrašený. Bojí sa nás.“

„Môžem hádať, koho viac? Čo vyhrám, až niečo vyhrám?“

„Mňaga vala pi. Mňaga vala pi.“

„Ak ho dobre rozumiem, tak sa nás pýta, čo sa deje. Kde je, prečo tu je a tak. Máš odpovede v jeho jazyku, maličká, alebo nie?“

„Nemám. Ani keby som sa v prach obrátila.“

„Prach! Larynia, ty si geniálna. Najgeniálnejšia svojho druhu v... no jednoducho tu!“ Ziggy sa zohla a začala niečo kresliť do piesku. Postavy. Jednoduché, s rukami, nohami a hlavou. Ďňďu to pochopil. Ukázal smer, odkiaľ prišiel a odpovedal niečo, čo sa síce nepodobalo na áno v žiadnom známom jazyku, ale znelo to tak. Trojica sa vydala smerom, ktorý ukázal domorodý chlapec. Po-medzi tmu do ďalšej tmy.

Obrovský komplex, tmavý a veľmi prázdny, postupne križovali postavy. Dňďu sa neustále čudoval obrovským miestnostiam. *Načo to niekto postavil? Je to veľké a všetko je také čierne. Prečo by tu niekto chcel byť? Nie je tu výhľad, nič na jedenie a na hranie. Dlhá noc.* Dňďu sa bál a rozmýšľal nad tým, kde sa ocitol. Nevedel kde je, nevedel prečo tu je a tiež si nevedel správne predstaviť, kadiaľ by mal ísť. Chcel ísť domov.

Pri púti narazili na jedného z maniov. Skôr, ako stihol zoslať nejaké kúzlo, zneškodnila ho Ziggy niekoľkými údermi. Pre ňu maličkosť, no Larynia sa na to nemohla ani pozerat'. Pre Dňďu-ho to bolo zvláštne, tak ako všetko ostatné. Už v mladom veku lovil, ale nikdy nevidel takýto boj päst'ami. Arkánka veľmi dobre vedela, čo by to znamenalo, ak by niekto z nich zomrel. Omráčila ho tak silno, aby sa nezobudil čo najdlhšie.

„Nepozeraj sa na mňa tak. Keby som nezasiahla, tak by si sa na mňa asi takými preľaknutými očkami nepozerala.“

„Musela si...?“

„Či som musela skriviť mu tú škaredú držku tak, aby vyzeral úplne inak? Síce je stále škaredý, ale aspoň nechce zmeniť teba na niečo... iné... menej sympatické a menej pohyblivé.“

„Prečo sú takí?“ Larynia sa pýtala svojim tichým, nechápavým hláskom.

„No vieš, najskôr boli všetci takí milí a veselí. Potom im niekto neprečítal rozprávku na dobrú noc a nedal pusu na čelo, a tak začali svoje divné výpravy na ničenie sveta. Ale zabránime im v tom. Ty a ja. Hlavne ja, ak sa nenaučíš dobre s mečom pracovať. Alebo ak nejako nezlikviduješ to ich otravné kúzlenie, Larynia.“

„Mňaga Laryna.“

„Asi si uvedomil, čo z tých nezmyslov čo tu hovoríme je tvoje meno. Výborne,“ pochválila Dňďu-ho Ziggy. „Ja Ziggy, toto mlád'at'ko Larynia a ty?“

„Mňaga pi Dňďu.“

„Tak drobec, pre mňa budeš Dňďu. Neprotestuj proti tomu, alebo aspoň nie moc nahlas.“

„Mňaga vala ňuňga viela pi.“

„Nerozumie ti.“

„Ani ja ti niekedy nerozumiem. Ale to je prakticky jedno. Teraz by sme mohli zmiznúť. Nájdeme ostatných a uvidíme, čo sa stane. Či sa to podarí, to neviem. Ak tuto Dňďu niekoho zabil tými svo-

jimi lietajúcimi drobnosťami, tak už o nás bude vedieť asi každý. Češ' nejaká zaspata nevýrazná výnimka, ktorá sa to dozvie až za chvíľu.“

16. Kapitola - Útek

Durf, kedysi veľký stratég, mal veľkú trpezlivosť. Všetko však má svoje hranice. Nikdy si prostredie väzníc neoblúbil a vždy sa z neho dostal len nejakou náhodou. Nikdy si neoblúbil ani zatváranie iných do väzenia. Zdalo sa mu to hlúpe a nesprávne. Maniov generál s rovnakým názorom, ako majú najrôznejšie barbarské národy.

„Láskavo, naozaj láskavo, mohol by si byť chvíľu ticho? Nedá sa mi rozmýšľať.“ Jemne drsná odpoveď na oveľa drsnejšie Marinove frflanie.

„Rozmýšľať? A to ako o čom?“

„Tým chceš povedať čo? Bez svojich ľudí nedokážeš nič.“

„Ty si jedným z nich, vieš o tom, však?“

„Ja som bol jedným z nich, minulosť, vieš o tom, však? Skús ma nechať premýšľať.“

Durf sa pokúšal vymyslieť plán z neutešenej situácie, do ktorej sa dostal. Zdalo sa mu potrebné a zároveň absurdné, zmiznúť z cely. Ťažko povedať, čo bolo skôr. *Tie steny, nech už sú akékoľvek a z čohokoľvek, sú zelené. Prečo? Čo presne znamená tá zelená? Možno je to nejaká ilúzia. Alebo niečo na ešte väčšie pomýlenie. Zamyslenie za zamyslením. Nenapadlo ho však nič, čo by mohlo byť užitočné.*

„Čo máš so sebou?“ Durf sa z ničoho nič spýtal svojho spoluväzňa.

„Čo ťa do toho? Keď si taký hrdina, tak otvor a dostaň ma von.“

„Hrdina? Marinus, ty sa fakt nezmeniš. Sám máš od niečoho takého naozaj ďaleko. Teraz vážne, čo máš so sebou?“

„Ako čo?“

„Niečo, čo môžeme použiť. Nôž, dýku, čokoľvek.“

„Čo nás chceš odtiaľto vyhrabať? Ani nevieš kde si.“

„Arogantný, ako vždy. Možno by to ale mohlo byť riešenie. Cez steny sa nedá dostať, riešenie by mohlo byť smerom nadol. Alebo nahor.“

„Na čo čakáš? Keď si taký génius, tak si hrab.“ Marinus bol očividne bez nálady. Ešte menej, ako obyčajne. Vlastne bol bez nálady od vtedy, čo sa dozvedel o tej víle.

„Vylož všetko z vreciek.“

„Nemám nič.“

„Ukáž to tvoje nič.“

„Dobre, tak sleduj,“ zahlásil bývalý náboženský vodca a ukázal, že v žiadnom vrecku naozaj nič nemá.

„Ty si myslíš, že keby som mal nôž alebo čokoľvek, tak by som to nepoužil už skôr? Napríklad na stiahnutie tej drobnej úchyláčky z kože.“

„Úchyláčky? Ty, čo si mal množstvo žien, aj takých v jej veku? Žiadna z tých tvojich pipiek nemala toľko rozumu.“

„Žena nemá mať rozum.“

„To sú mi veci. A ty ho máš mať, ale nemáš. Rozmysli si, čo mi povieš, pretože nemáš ani inteligenciu, ani silu, aby si mi ublížil. Sila, to je ono. Máš niečo, čím by som mohol zabiť niekoho z tých strážcov, až sem príde?“

„Nikto nepríde. Nechajú nás zhnúť.“

„Sú to démoni, nie ľudia ako ty. Určite nebudú konať tak úboho.“

„Začínaš?“

„Skús na mňa tak nepozerať a vylov čokoľvek, čo by sa dalo použiť ako zbraň.“

„Koľko krát ti mám povedať, že nemám nič? Okrem toho, si naozaj nenápadný. Poznám taktiku vás, bojovníkov. Niekde sa schovať a keď príde ten správny čas, bodnúť do chrbta. Tu sa nemáš kde schovať.“

„Taktika bojovníkov? Bojovník bojuje s mečom, nie s dýkou. Máš všetko pomýlené. V hlave máš absolútny chaos, ak nerozlíliš čestného bojovníka a nejakého vraha.“ Durfovi sa vôbec nepáčili ľudia, čo o vojne nevedeli vôbec nič, aj keď sa tvárili, že vedia všetko.

„Ty a bojovník? Alebo tá tvoja divožienka?“

„A nie? Ozaj, žiarlivosť je geniálna zbraň, no má jednu chybu. Ničí len toho, koho používa.“

Zrazu sa začali otvárať dvere. Zjavila sa postava krásnej ženy. Ciali v jej ľudskej podobe, aj keď viac vyzerala ako víla. Prekrásna bytosť, ktorá by sa viac hodila do sviežich lesov ako do starobylého väzenia, postaveného vymretým národom. Neprichádzala ako bohyňa a pri otváraní sa pozerala naľavo i napravo, ako keby očakávala nebezpečenstvo.

„Zase ty?“ Opýtali sa jej obidvaja muži súčasne. Marinus ju nechcel ani vidieť, no Durfovi sa ulávalo a videl v nej záchrancu.

„Potichu poď za mnou.“

„Ja?“ Okamžite sa jej spýtal Marinus.

„Je mi jedno, kam pôjdeš, kým budeš ticho. Ale ty,“ pozrela na Durfa, „pod'. Vyvediem t'a odtiaľto.“

„Prečo to robíš?“

„Na vysvetľovanie nie je čas, ale ver mi. Zober si toto,“ Ciali podala Durfovi dýku. Vyzerala ako obyčajná ľudská dýka, bez žiadnych špeciálnych schopností.

„Je ti jasné, že to môžem teraz použiť proti tebe, však?“

„Ak mi nepomôžeš, tak som mŕtva aj tak a nikto by ma už neoživoval. Musíme rýchlo odísť.“

Durf utekal, čo mu sily stačili, za Ciali. Nestačil s dychom, nikdy veľmi nebol na dlhé behanie a pociťoval svoj vek v nohách, kým ruky mu stále dobre slúžili. Zastala a zastal aj on, pred ďalšou celou. Tiež bola obkolesená zelenými svetlami, ale vyzerala byť iná, menšia. Úplne maličká. Pre jednu osobu.

„Nechaj ma hádať, chceš odtiaľ niekoho dostať.“

„Nie celkom. Tadiaľ vedie cesta von.“

„Určite máš niečo v pláne.“

„Uisťujem t'a, som na tvojej strane. Odtiaľ sa dá dostať preč z tohto väzenia, je to jediná cesta.“

„Prečo nás neodčaruješ odtiaľto preč?“

„To chcem, no niečo na to potrebujem. To niečo je vo vnútri.“

Durf neochotne vliezol dnu cez otvorené dvere, ale nevidel vôbec nič. Okamžite sa dvere za ním zatvorili. Bol uväznený. Nechápal, na čo bolo dobré dostať sa z jednej cely do druhej a tiež nevedel, na čo mu bude dýka. *Krutá hra tej... tej... Chce, aby som sa zabil sám. Na čo by mi inak dávala dýku? Myslí si, že poľavím a siahnem si na život. Mýli sa,* pomyslel si Durf.

„Prečo si ho tam zatvorila?“ Pýtal sa Marinus. Namiesto odpovede ale dostal úder, ktorý ho zbavil vedomia.

Moc čarodejnice bola obnovená. Po tom, čo Ramael zneškodnil jedného z maniov, ona ho dorazila a pohltila jeho dušu. Stala sa znovu mocnou a kde je moc, tam je aj zvláštny úmysel. Svojimi kúzлами sa rýchlo dostala k Ziggy a ostatným a vyslobodila Laryniu, ktorá mala samostatnú celu. Všetkých premiestnila na jednu hromadu.

„Kde sú Durf a Marinus?“ Ramael sa spýtal a namiesto krátkej odpovede si vypočul prvú časť jej plánu.

„Marinus nie je dôležitý, zato Durf áno. Je v cele pre mimoriadne dôležitých väzňov. Keď sa tam niekto dostane, zistí to ten, kto doviedol maniov do tohto sveta.“

„Ty?“

„Ale nie ja. Ja som tu ostatných nikdy nechcela.“

„Ale doviedla si ich.“

„Ostatných doviedla moja smrť.“

„Čo sa vlastne stalo? A čo je to za plán?“

„Počúvajte dobre, je to dôležité. Ak sa niekto dostane do tej cely, dozvie sa to ten, čo riadi túto in-váziu. Ak on padne, zvyšní maniovia nebudú organizovaní tak, ako sú teraz. Príde tam, domnieva-júc sa, že sme chytili niekoho z arkánov, niektorého ich vodcu. Len čo sa priblíži, postavím sa mu. A vy sa postavíte proti jeho ochranke.“

„Mňaga pi, vala mňaga pi!“ Ďňďu niečo povedal svojou rečou a nikto nevedel čo.

„Ramael jedného, ja druhého, drobec tretieho a o zvyšok sa postará tu slečna nebezpečná. Nejaké otázky? Aký veľký má sprievod? Aby som nezabudla, chcem jedlo, poriadnu zbraň a nech sa mi niekto netlačí do cesty.“ Ziggy začala vyjednávať a objavila sa v nej ochota dohodnúť sa s kým-koľvek, ak to bude skutočne potrebné.

„Máš to mať.“ Ciali zatvorila oči a vyčarovala obrovský meč, z ktorého išla hrôza. „O jedlo sa tiež postarám, ale teraz naň nie je čas. Rýchlo, poďte za mnou.“

„Mala by som...“ Potichu niečo povedala Larynia, ale s výnimkou posledných slov jej nebolo rozumieť vôbec nič, hovorila príliš potichu.

„Áno?“ Spýtala sa jej Ciali.

„Hej! To som sa chcela spýtať ja! No tak, Larynia, čo pekné chceš povedať? Čo by si mala?“

„Mala by som byť v tej cele namiesto Durfa. Nie som dôležitá a neviem bojovať.“

„Je to nebezpečné.“

„Je to nebezpečné viac dnu alebo von? Budem radšej sekať do tvojich bývalých kamarátov, keď budem po boku s Durfom. Nič v zlom maličká. Vieš, že si ťa niekedy aj trochu vážim, ale do boja by som ťa nedávala. Zlomíš si necht a potom čo? Alebo ešte môžeš prísť o končatiny, tie pekné ušká a...“

„Nestraš ju, je jemné dievča, nie terč pre tvoje nemiestne vtipy.“

„Keby som mala povedať nemiestny vtip, tak by to bolo asi takéto: Idú dve mäsožravé palmy po púšti a...“

„Stačilo!“

„Nerád sa vám do toho miešam, ale Larynia má pravdu. Mali by sme to vymeniť. Ak má prísť k boju, mala by byť vo vnútri radšej ona. Tam bude v relatívnom bezpečí.“

„Nikto z Maniov by neveril, že by mohla byť tá dievčina dôležitá. Okrem toho nemôžeme len tak meniť väzňov, to by vzbudilo podozrenie.“

„Ak by sme dali do toho väzenia Marina, Durf by mohol bojovať. Marinus nie je žiadna slečinka. Ktokoľvek sa mu pozdrie do hlavy, zistí, že chce ovládnuť svet. Takých sa maniovia radi zbavia, ak by išlo niečo zle. Nevie, aká bude ochrana, no ja s Durfom by sme to mohli zvládnuť. „

„Mňaga. Mňaga vala Ďňď'u lema sala.“

„A ty a Ramael. To bude stačiť. Len s týmto drobcom keby sa dalo nejako dohovoriť.“

„Ja to dokážem.“ Ciali sa dotkla Ďňď'uhu hlavy a ten sa začal tváriť spokojne. „Teraz bude rozumieť. Je to zvláštne mláďa. On je výnimočný.“

„V počte slov mňaga za deň? To áno, toho tak rýchlo neprekonám. Ale ak by som sa veľmi snažila.“

„Myslela som to inak. Je ako ty. Volá sa Ďňď'u a je synom miešancov ľudí a arkánov. Zaujímavé.“

„Ďňď'u je brat Ziggy?“ Larynia sa spýtala otázku, ktorá sa síce každému zdala hlúpa, ale Ziggy jej na to odpovedala pre ňu úplne typicky.

„Nie, nie je môj brat. Ani bratanec alebo iná rodina. To ale znamená, že bolo v histórii viac miešancov, ako som si myslela. Toľko vtipných inteligentov musí chodiť po svete, no aspoň dvaja okrem mňa.“

„Sú mŕtvi. Ich kosti sú rozhodené neďaleko od pláže.“

„Už zahovárame. Kedy to má prísť ten pán urodzený?“

„To nemám ako zistiť bez toho, aby zistil, že som na vašej strane.“

„A si? Dáš mi to písomne?“

„Naozaj som. Nikdy som nechcela, aby sa sem dostali maniovia. Teraz, keď sú tu, skúsím pomôcť v boji proti nim.“

„Neverím ti. Si, čo si. To nezmeniš.“

„Ja som ochotná veriť tebe.“ Ciali otvorene povedala niečo, čím chcela arkánke vyraziť dych. Neodarilo sa.

„Lenže ty ma potrebuješ a ja teba nie. Pre mňa si len a len jedna obyčajná starena, ktorá chce, aby ju všetci uctievali. A aby nemala reumatické bolesti, až bude ešte staršia.“

„Nebola si prekliata na tisíc cyklov, nemôžeš porozumieť môjmu cieľu, ale predsa rozumieš. Som jedna z maniov, chcem vládnuť svetu, ale najskôr chcem ten svet zachrániť.“

„Zachrániť, samozrejme. Pozabíjať svojich, aby si urobila radosť niekomu. Komu vlastne? Na kom ti tak veľmi záleží? Jáj, samozrejme, na sebe. Chceš panovať všetkému živému, mať pod sebou nemysliace ovečky a máš také malé veselé pranie: vygumovať všetkých, ktorí by mohli povedať pravdu.“

„Prečo by som sa mala pravdy báť? Viem pomôcť a tak pomôžem. Viem vládnuť a tak budem vládnuť otvorene a pomáhať tak všetkým. Nieкто to robiť musí a ak to bude nieкто, komu bude naozaj záležať na ostatných, tak bude všetko v poriadku. Vieš, ako vládol Marinus. Klamstvo za klamstvom a jeho moc sa rozpadla. Prikazoval, zakazoval, staral sa o seba. Chcem zmenu, naozajstnú zmenu.“

„Asi by si mohla vedieť, že každé nahradenie blbca blbcom spôsobí len to, že namiesto blbca jeden je blbec číslo dva.“

„Prečo si stále myslíš, že by som bola vo všetkom horšia alebo rovnako zlá? Zober si Laryniu, tej sa oveľa viac páčilo moje krátke vládnutie a ľuďom tiež. Ak by si ty chcela zhodiť tyrana a vládnuť namiesto neho a postarať sa o ľudí lepšie, ako by si na to išla?“

„Ja by som na nič také nešla. Tváriť sa ako vládca, to nie je pre mňa. Nikto by nemal byť nad nikým a nikdy by nemal byť hlúpy nad múdrymi.“

„Nie som hlúpa, ale ľudia sú. Nevedia často ani čítať a písať. Musí sa urobiť zmena. Nechcem hlúpe ovce. Žiadny vládca by nechcel množstvo inteligentných ľudí, za tisíc cyklov tu nebol ešte nikto taký. Viac sa oplatí klamať a dávať si výhodu za výhodou. Chcem ísť inou cestou.“

„Ale nechceš, aby nieкто vládol spolu s tebou. Suverénna vládkyňa, nad všetkými ostatnými. To zo seba nezmyješ a o opaku ma nepresvedčíš.“

„Prečo by som ťa ale mala o opaku presvedčať? Súhlasím s tebou a nechcem ťa mať za nepriateľku. Ty si zavolala arkánov a zomrela som rukou arkána, ktorý zabil aj tú z rodu Daniov. Taká je pravda. Uctievať jedných, nenávidíte druhých a aby ste zabili, koho nenávidíte, tak bez problémov zabijete aj toho, koho milujete.“

„Nemôžeš odsudzovať celý národ za skutok jednotlivca.“

„A ty, Ziggy, nemôžeš odsudzovať mňa ako jednotlivca, za skutky národa. Svoje narodenie som nemohla ovplyvniť a aj keď mám úplne iný život ako ktokoľvek z maniov, pre teba som stále nepriateľ. Prečo?“

„Prečo? Tak schválne, túžiš po moci, túžiš po smrti maniov, túžiš po smrti arkánov, ale ty si dobrá, však? Lebo ľudí zabíjať nechceš. Iba ich prinútiť, aby ti slúžili. Nádherná predstava. Zobudiť sa, niekomu slúžiť a tešiť sa na nejaké nebíčko, ktoré aj tak nepríde. Verí ti Larynia, ju obľbnúť dokážeš, aj keby si sa nesnažila. Možno obľbneš aj Ramaela, keď ho naučíš niekoľko kúziel. Zbierka

lacných trikov pouličného kúzelníka, ktorý čarovať nevie, ale nikto nevie o tom, že naozaj nevie. Nikto z hlúpych. Ako je to s drobcom, tak to neviem. Mňa ale neoblbnješ. Možno som nebola na tisíc cyklov zakliata, no už som uvidela asi všetky črty ľudí, arkánov i maniov. Pre mňa si priehľadná. Spráchnivená kráska, vodcovská husička a záchrankyňa sveta. Zástupkyňa tých zlých sa tvári byť na strane dobrých, ale čo je dobro a čo nie, nedokážeš odlíšiť. Ty že chceš vládnuť? Najskôr sa zobuď.“

Ciali použila jedno zo svojich kúziel a popálila Ziggy na tvári. Chcela ju hlboko uraziť. Tá ju v návale zúrivosti rozsekala darovaným mečom. Všetci na to prekvapivo pozerali. Zvlášť Larynia. Nikdy nemala rada zabíjanie a teraz bolo pred jej očami. Už zas. Vážila si aj Ziggy, aj Ciali. Priala si, aby boli priateľky, tak veľmi si to priala. Netušila, že by to mohlo dopadnúť práve takto. Mala z toho hrôzu a Ramael ju držal, aby neodpadla.

„Mňaga pi? Mňaga pi vesta lava minte šava?“

„Má niekto aspoň približnú predstavu o tom, čo chcel povedať?“

„Nemusela si ju zabiť, pomáhala nám. keby jej nebolo, boli by sme všetci zamknutý. Ona ma naučila kúzla a tak som zachránil Ďňd'uh.“

„Dostala som sa von bez nej. Nájdime Durfa a okamžite odtiaľto vypadnime, skôr než... hej! Prestaň, áno?“ Ziggy skríkla na Laryniu, ktorá začala plakať. „Poriadne si poplač niekde v bezpečí, nie tu. Ešte ty ma nasieraj. Pod'me! Tadiaľto!“

„Určite?“ Spýtal sa Ramael.

„Samozrejme, že nie. Vidíš tu šípky? Máš mapu? Ak nie, tak láskavo dôveruj svojmu nosu. Alebo môjmu.“

Arkánka sa dostala k cele, v ktorej bol Durf. Postupne sa blížila, keď zastala. Obrátila sa a vyzvala ostatných, aby sa obrátili tiež. Bolo na nej jasne vidno znepokojenie. Musela zmeniť svoj plán.

„Prečo si zmeni...“

„Pssst!“ Upozornila Ramaela, aby bol ticho. Čo najtichšie. Viedla tempo a kráčala tak nehučne, ako len vedela. Nebolo to veľmi rýchlo, no nenápadnosť bola pre ňu dôležitejšia, ako čo najrýchlejší útek. Išla do temných chodieb, kde nebolo vôbec nič. Bála sa. Mocná bojovníčka mala strach a nechcela prezradiť prečo.

„Sú tam?“

„Sú.“

„Veľa?“

„Veľa.“

„Zvládneme ich, áno?“

„Nie.“

„Tak veľa?“

„Psssst!“

K cele, v ktorej sa nachádzal Durf, prichádzali démoni. Bolo ich niekoľko desiatok. Množstvo temných postáv, v mágii silných a ostražitých. Vedeli, že sa niečo deje. Zacítili smrť ostatných. Zhromaždili sa pri cele a začali prehľadávať blízke okolie. V priveľkých skupinách na to, aby sa dali premôcť. Z cely sa ozval krik.

„Čo teraz s nami bude?“ Spýtala sa vysokej, no práve teraz zhrbenej arkánky Larynia.

„Záleží na tom, ako budeš potichu.“

„Ciali by nám pomohla.“

„Pripravila pascu, nechápeš to? Fakt to nechápeš? Všetkých by nás pochytili a ona by mala veľkú odmenu za to, že urobila pre nich veľkú službu. Utekali sme a ona by spôsobila, že by nás pochytili. Odmenili by ju asi tak, že by ju nechali žiť.“

„Nemusela si ju zabiť, bola dobrá a...“

„Láskavo ma neštví, ak ju nechceš nasledovať. Práve ťa skoro zabila, obetovala pre svoje ciele. Ty ju teraz ideš ešte chrániť, alebo už konečne začneš používať tú chlpatú guľu na krku? Dost' bolo kecov, teraz buďte ticho. Úplne.“ Ziggy všetkých utíšila a začala načúvať. Do rúk si zobrala meč. Robila to, čo je podľa nej potrebné a správne. A to sa väčšinou nepáči úplne všetkým na svete.

AKT XV: Rozuzlenie

17. Kapitola - Naozajstný priateľ

Zástupy maniov chodili dookola. Striehli na cieľ. Na niekoho, na kom by mohli ukázať svoju silu. Sústrediť svoju nenávisť. Roztrhať telo na kusy a pohltiť duše tých, ktorí ju ešte stále mali a snažili sa ju chrániť.

Podobne ako Larynia, aj Ramael bol smutný zo smrti Ciali. Maličký kúzelník vo veľkom svete. Najlepší ľudský kúzelník v časech, keď ľudia neznamenajú vôbec nič. Hračka v rukách mocných. Cítil svoje hrdinstvo, ku ktorému pomohla Ciali. Povzbudila ho, naučila ho niečo naozaj mocné. Obrovské nadšenie z boja však opadlo. Nemá sa kde naučiť niečo nové. Mal prvý krát v živote vzor. Niekoho, kto ovláda tajomstvá pokročilej mágie, ktorá je mu skrytá. Všetka tá múdrosť zomrela spolu s čarodejnicou. Nádej stať sa legendou zmizla. Nepriznával sa, prečo sa dal na mágiu. Nikdy nikomu nevrazil, prečo ho zaujímajú staré kúzla, ktorých zvládnutie vyžaduje obrovskú trpezlivosť. Nechával si všetko pre seba. Teraz o to prišiel.

Bol celkom potichu, sústredený na najnovšiu udalosť. V duchu si porovnával Ciali a Ziggy. Nie podľa povahy, ale podľa toho, odkiaľ pochádzali. Ziggy bola vyhnaná z domova za niečo, za čo nemohla. Ciali bola prekliata na mäsožravú palmu za niečo naozaj zlé, ale bola prekliata naozaj dlho. Očami sa pozeral okolo seba, do smutnej, zaprášenej tmy. Niečo sa ho dotklo. Silné, ale ohybné. Nebezpečné. Chcel sa uhnúť, ale zistil, čo to je. Vlasy. Pevné a v porovnaní s ľudskými boli drsnejšie. Dlhé a doráňané. Dotýkal sa ich po tom, čo si Ziggy rozviazala vrkoč a rozhádzala si ich na všetky strany. Bolo ich veľa a kým niektoré sa zdali zdravé, iné boli ohorené.

„Si v poriadku?“ Spýtal sa Ramael arkánskej bojovníčky, ktorá sa snažila byť čo najtichšie.

„Ale hej, kým som črevá nevyplula, tak je všetko fajn.“

„Ako môžeš žartovať?“

„Ako sa môžeš niekoho, čo dostane ohňom do ksichtu pýtať, či je v poriadku?“

„Myslel som to tak, či nie si zranená.“

„Pár ohorených vlasov, vyžehlené vrásky, bolí ma zub a trochu sa zo mňa dymí. Vlastne už nie, ale dymelo. Prežijem to. Ak nie, nasadiš kvietky a život ide ďalej.“

Larynia mala lepší pohľad do očí Ziggy. Jemne svietili v tme a všimla si aj niečo iné, čo si priala bojovníčka z ďalekého severu zakryť. Spálené vlasy neboli ničím, v porovnaní s tvárou. Vy-

zerala inak. Možno to bolo tmou a prachom, ale oheň sa jej dotkol a premenil jej pokožku z hebkej na zničenú. Začala plakať.

„Nerev, áno? Bud' ticho ak chceš, aby sme žili. Alebo zmĺkni sama, alebo ti pomôžem.“

„Ale... ale si...“

„Hnusná? Díky. A teraz bud' tíško, dobre?“

„Ale...“

„Žiadne ale, maličká. Tak ma popálila, nič sa nedeje. Nie je to prvý krát. Bud' tak dobrá a bud' ticho, aj ty a... kde zmizol drobec? Nech ťa ani nenapadne volať na neho menom. Ostaň tu.“

„Prosím, neopúšťaj ma, prosím. Prosím, ja...“

„Daj na ňu pozor a kludne jej niečím zatvor ústa,“ povedala Ramaelovi a vydala sa do tmy.

Larynia, ktorá si na rôzne väzenia už začínala zvykať, sa pozerala za odchádzajúcou Ziggy. Nech už bola z jej pohľadu akákoľvek, vedela ju ochrániť, držať v bezpečí. Teraz odchádzala preč. Najradšej by bežala za ňou. Zbabelosť i to, čo ostalo z lásky a priateľstva. Bála sa rozhodovania a teraz sa musela rozhodovať medzi Ziggy a Ciali. Aj napriek tomu, že Ciali nežila, vážila si ju. Pri hádke ju presvedčili obidve, ale neskúsila z nich urobiť niečo viac ako nepriateľky. Teraz to môže ľutovať.

Od čias, čo bola maličká pre každého, nie len pre Ziggy, si vytrpela dosť. Nikto ju nechápal, nikto nerešpektoval jej priania. Mohla túžiť, snívať a dúfať, že sa aj na ňu niekedy pozrie šťastie. Krajšia tvár života. Nič také sa však nekonalo. Chvíľu ju trápila i tešila zároveň Lussia, boli podobné, no po niekoľkých cykloch ju začala predbiehať. Mladšia získavala náskok pred staršou. Lussia sa dokázala so všetkým vyrovnáť a ak jej niekto ublížil, vrátila to. Možno iným spôsobom, ale vždy vrátila. *Šikovná zomrela a hlúpa žije. Prekliatie od narodenia, vždy musí byť všetko naopak a vždy musím byť celá naopak aj ja. Mohla som vyrastať tak, ako všetci ostatní, ale namiesto toho som sa len trápila a trápim sa aj teraz.* V zamyslení sa dotýkala chladných stien, ako keby z nich chcela vyčítať odpovede. Boli hladké, bez akýchkoľvek nápisov. Keby tam aj boli a keby tam bolo aj to, čo si praje, nepomohlo by to. Nevedela čítať. Jej mladšia sestra sa to naučila. Všetci to vedia, len ona nie.

„Na čo myslíš?“

„Na nič, nemyslím na nič.“

„Nemusíš mi klamať. Je ti smutno, však? Stekajú ti slzy po líčku.“

Neodpovedala. *Tak mi naposledy hovorievala mama. Po líčku. Ako je to dávno. Prečo to robí? Je to tak zvláštne. Vôbec nechápem, prečo to robí.*

„Lepšie?“ Spýtal sa Ramael po tom, čo zmyl slzy suchou vreckovou.

„Ja... neviem. Všetko je tak...“

„Tragické? Komplikované?“

„Nesprávne.“ Znovu sa dala do plaču.

„Keď som bol chlapec, mal som troch kamarátov. Boli sme ďaleko od chrámu. Jedného dňa Marinus všetkých troch odviekol, vraj kvôli práci. Nikdy som ich už nevidel, ale viem, že jeden prežil a možno ho ešte niekedy uvidím.“

„Bojím sa o teba. Asi sa tomu budeš smiať, ale naozaj sa bojím.“

„Viem, máš ma rada a nechceš ma stratiť.“

„Čo?“

„Ty ma nemáš rada? Prečo?“

„Nehodí sa to, prepáč.“

„Prečo si myslíš, že sa k sebe nehodíme? Som starší, ty si často smutná ale aj tak celkom fajn. Prečo ma odmietaš?“

Neodpovedala. Už zas. Nevedela čo povedať a ako to povedať. Musela by mať desať hláv, aby sa tam zmestilo všetko, čo mala v hlave teraz. Začala si priať, aby sa Ziggy vrátila čo najskôr. Ramaelove otázky ju pálili, narúšali už aj tak tenkú hranicu medzi bežným bytím a totálnym psychickým vyčerpaním.

„Prečo sa o mňa bojíš?“

„Pretože každý, koho mám rada, umiera!“

„Hej, pssst, potichšie. Nekrič.“

„Prepáč.“

„Ako si to myslela so zomieraním? Ciali bola zradkyňa, aj keď pomáhala. Možno ale nebola zradkyňa, len sa všetko stalo inak ako plánovala.“

„Chýba mi.“

„Aj mne, bola veľmi pekná, zvlášť mala pekné vlasy a prsia a nohy a...“

„Bola celá pekná, ale mala som ju rada pre niečo iné.“

„Mňa naučila niečo z kúziel, teba čo?“

„Asi nič, ale bolo s ňou tak inak.“

„Nechaj ma hádať, páčilo sa ti, že bola lepšia od Marina.“

„Aj to, ale hlavne sa mi veľmi páčilo, ako ma brala za niekoho. Pomáhala mi a ja som sa snažila pomáhať jej. Zomrela. Všetci zomierajú.“

„Kto všetci?“ Ramaelova otázka nepriniesla odpoveď od Larynie, len ďalšie slzy. „Mohlo ma napadnúť, že myslíš Durfa a Lussiu a všetkých ostatných. Aj Marina. Nie si sama, nezabúdaj na to.“

„Budem sama.“

„Naučím ťa niečo z kúziel. Budeš sa môcť ubrániť a pomôcť ostatným. Chceš?“

„Nezvládla by som to.“

„Neviem ako ťa to naučiť, ale niečo by si určite zvládla. Ak by si sa snažila.“

„Nemožné. Neviem ani čítať. Neviem bojovať, neviem všetko to, čo Ziggy dokáže. Nikdy nebudem vedieť, lebo som hlúpa a ani snažiť sa neviem.“

„Kto ti niečo také povedal?“

„Lussia a Marinus.“

„Marina neber vážne, rád povie niečo, aby bol nad tebou. Už je s ním asi koniec, ale ty žiješ. Ak ti povedala niečo také Lussia, tak na to určite mala nejaký dobrý dôvod. Možno ťa chcela prinútiť, aby si sa zamyslela nad sebou.“

Ramael viedol tichú diskusiu s Laryniou. Niečo vhodné, niečo úplne nevhodné a všetko tiché. V okolí nebolo počuť nič. Nieкто z maniov len niekedy povedal zvuk, ktorý sa dal ľudskými ušami zaznamenať. Po Ziggy ale nebolo ani chýru. Nevedeli, kde je. Len to, že odišla hľadať Durfa a Ďňd'uhu. Ramael nechcel ostávať na jednom mieste. Mal už pokrč temnoty. Rád by bol s Laryniou celkom sám, ale na inom mieste. Vystrel sa, zobral do jednej ruky prútik a do druhej Laryniu.

„Poď za mnou, drž sa dole a buď potichu.“

Nevidel svetlo, iba tmú. Žiadny svieži vzduch, žiadne slnko, žiadne hviezdy, iba prach. Ideálne miesto pre démonov, ale nie pre ľudí. Vyvolal jednoduché kúzlo, ktoré slúžilo ako malá lampa. Z prútika vyžarovalo malé svetielko. Vhodné do menšej tmy, oveľa menšej. Hladké steny boli miestami dopraskané. Zub času sa zahryzol poriadne. Nachádzali sa v obrovskej sieni, ktorá pre-

konávala najväčšie miestnosti v chráme. Nebolo tu ale nič. Žiadny nábytok, žiadne koberce, nič. Ani len okno. Prach, zvláštny zápach a história. Ako keby boli všetky tie múry preplnené jednotlivými spomienkami.

„Ak sa nemýlim, východ je niekde tu.“ Ramael natiahol ruku, aby otvoril niečo, čo v drobnom svetle pripomínalo dvere. Nedotkol sa kľučky, ale akejsi zvláštnej látky. Pripomínalo to pavučinu. Obrovská, no nelepivá. Zoschnutá časom a očividne dávno opustená.

„Vráťme sa,“ naliehala Larynia. Mala strach a zlý pocit, že sa niečo stane.

„Nemôžeme sa vrátiť. Musíme sa odtiaľto dostať.“

„Ako? Nevieme ani kde sme.“

„Ustúp, chcem niečo vyskúšať.“

Ramael skúsil kúzlo, ktoré predtým nefungovalo tak, ako malo. Mocné kúzlo, vyčarované Ramaelovými rukami, nemalo proti najbližšej stene vôbec žiadny účinok. Stena ostala stenou a nádej sa menila na beznádej. Mal šťastie, nebolo to počuť takmer vôbec. Tupý náraz s malou silou.

„Asi sa odtiaľto nedostaneme.“

„Mohol by nám pomôcť niekto, kto to tu dobre pozná.“

„Niekto z tých tmavých? Určite nie. Tí by ti určite nepomohli. Zvlášť, keď majú určite úlohu pochytať nás. Predsa nemôžeš byť tak naivná, že by si uverila v ich akúsi neexistujúcu dobrotu.“

„Ciali bola tiež jedna z nich a aká bola dobrá.“

„Dobrá? Na prvý pohľad áno. Všetko, čo sa urobí, má svoje následky. Ona bola hlavne prešibaná, schopná všetkého.“

„Ale nebola tak zlá, ako si myslíte vy všetci. Vy...“ Obdobie bez plaču znovu striedal plač.

„Neviem, aká bola. Nepoznal som ju skoro vôbec. Využívala ťa. Bola si pre ňu dôležitá.“

„Už pre nikoho dôležitá nebudem.“

„Tak by si nemala hovoriť.“

„Prečo nie? Prečo nie? Nepatrí sa to, ale nepatrí sa ani hovoriť lži na niekoho, koho dobre nepoznáš.“ Larynia sa začala hnevať, alebo prestala svoj hnev skrývať.

Hovor prestriedalo mlčanie. Nemali si čo povedať. Spoločná túžba uniknúť, no nikto z nich nepoznal cestu. Ohmatávanie stien, ktoré stáli pevne už priveľmi dlho, neprinášalo žiadne riešenie. Žiadne čarovné dvere, len tma.

„Svetlo! To je ono! Potrebujeme svetlo.“ Malý čarodejník prišiel s nápadom.

„Radšej by som bola na svetle, ale potom by nás mohli vidieť.“

„O to práve ide. Oni nepotrebujú svetlo na to, aby nás videli. Určite sú na tmu lepšie privyknutí, ako my. Ak by sa v tejto večnej noci objavilo slnko, úplne by ich to zmiatlo a my by sme mohli ujsť.“

„Slnko? Tu?“

„Nie priamo slnko. Vieš, že môžem založiť oheň. Čo ak by som založil taký ohnisko, že by bolo všade vidno?“

„Bojím sa.“

„Neboj sa.“

„Mali by sme počkať na Ziggy.“

„Arkánka je niekde a nevieme kde.“

„Ja som tu.“

„Ako? Ako si sa sem dostala?“ Larynia sa pozerala na zahalenú postavu, ktorá stála len malý kúsok od nej.

„Ale no tak, to sú otázky. Ako som sa mala dostať? Normálne, po nohách, krokom. Ak si ma až teraz zbadala, tak potom viem byť asi aj dosť nenápadná. Možno mám talent!“

„Talent? Keby si sa neozvala, tak by sme vôbec nevedeli, kde si.“ Ramael bol očividne rovnako prekvapený, ako Larynia.

„Takže kúzlo funguje. Na niečo zaujímavé som prišla. Snažila som sa nájsť Dňďuho. Našla som ho, ale bol to dosť nepekňý pohľad. Určite nevhodný pre slabšie povahy,“ pozrela na Laryniu a pokračovala v rozprávaní. „Napadlo ma zamaskovať sa, dať na seba jeden z tých tmavých plášťov. Išla som za vami a zaujalo ma teraz rozprávanie o ohni. To by sa dalo výborne využiť. Nahnať sem čo najviac maniov a potom bum. Odpáliť to.“

„Ako to myslíš, odpáliť?“

„Máš tu nejaké výbušniny?“

„Výbušniny?“

„Odpoveď je teda nie. Určite je tu dôvod, prečo je tu toľko maniov. Podľa mňa tu nie sú len kvôli nám, ale kvôli niečomu dôležitejšiemu. Možno tu majú velenie, nejaké zásoby alebo také niečo. Ak by sa sem dostala hromada arkánov, bola by to krátka vojna. Tu ľudia nie sú. Až teda na vás, ale vy ste len maličká reprezentatívna vzorka. Ľudia by nebojovali za démonov, ktorí sa práve na nich spoliehajú. Nula ľudí, nula sily a nulová šanca, že by to niekto z nich prežil.“

„Ty chceš, aby sa tu odohrala bitka?“

„Ak sa dostaneme z tohto bludiska, mohli by sme to celé zničiť, aj so všetkými, čo sú vo vnútri. Možnosti sú tak dve. Alebo nejako spôsobiť, aby im to tu všetko popadalo na hlavu, keď tu budú, alebo priamo sem dostať čo najviac arkánov.“

„Myslel som, že vy, arkáni, dáte prednosť skôr čestnému boju.“

„Vieš mi povedať, čo je to čestný boj? A ako toto súvisí? O tom môžeme hodiť reč, no teraz vy dvaja pekne za mnou. Našla som cestu von.“

Trojica sa vydávala po temných chodbách. Nenápadne a potichu prechádzali popri strážach, ktorých bolo oveľa menej, ako čakali. Cestou narazili na niekoľko zbraní. Každému sa ušiel meč. Žiadny z nich nebol dost silný na to, aby urobil na Ziggy aspoň trochu dojem a zároveň žiadny nebol tak ľahký, aby s ním mohla bojovať Larynia. Tá nevedela o boji vôbec nič a Ramael ju veľmi neprekonával.

„Tak banda, teraz šup šup tadiaľto,“ s úsmevom ukazovala Ziggy na východ, ktorý nebol pre ňu problém. Pre ostatných však bolo šplhanie po rozdrobených skalách nepredstaviteľné.

„Tadiaľ neprejdem, neviem šplhať.“ Larynia s úzkosťou znovu priznala svoju zjavnú nedokonalosť.

„Ale no tak, naučíš sa. Máš na to... no, mala by si s tým učením začať. Vlastne už aj končiť. Pohni sa!“

„Ani ja sa tam hore nedostanem. Je to vysoko.“

„Super, detská škôlka a ja mám byť tá múdra teta, ktorá všetko vie a všetko naučí a ešte k tomu sa aj tak príjemne usmieva. Vojna je mier, sloboda je otroctvo a nevedomosť je sila.“

„Čo? O čom hovoríš?“

„Nekomentuj a lez!“

„Ale ja tam nevyleziem, je to priveľmi vysoko. Teda my, my tam nevylezieme,“ odpovedala Larynia.

„Anjeličkovia bez krídel. Čas na dobrú myšlienku. Máme tu prach, skalky, niečo z oblečenia a to je asi tak všetko. Kto z toho dokáže vyrobiť trampolínu?“

„Tram... trampo čo?“

„Trampolína. Na tom skáčeš, až ti preskočí. Ale z vás dvoch mi preskočí aj bez nej. Fajn, má niekto iný nápad? Čo takto šplhať po lane?“

„To tiež nedokážem,“ smutne poznamenala mladá žena.

„Po lane liezť viem, ale uvedomuješ si taký malý problém, že nemáme lano, však?“ Ramael vyjadril svoj názor a všimol si pri tom Laryniu, ktorá znovu osmutnela. Už ju poznal a vedel, čo to znamená. Znovu niečo, čo dokážu všetci, úplne všetci, okrem nej.

„Tak, kúzelník, chceme lano. Daj sa do tých tvojich zaklínadiel.“

„Ale ja neviem vykúzliť žiadny poriadny povraz, neviem ani niť!“

„Aspoň to skús.“

„Nemám to ako skúsiť, neviem ani kde začať. Jednoducho neviem vyčarovať lano.“

„Ani jablko, keď už sme pri tom.“

„Nezačínaj!“

„Na nepriateľskom území, v otvorenom priestore a dva kroky od jedinej ústupovej cesty, ktorá je pre väčšinu neschodná. Perfektné miesto pre hádku. Tak ma napadá, ste väčšina len počtom hláv.“

„Čo to malo znamenať?“

„Viem asi,“ smutne sa znovu zapojila Larynia, „hovorí, že som blbá a ani sa nepočítam.“

„Žiadne také, ty nie si blbá. Teda trochu si, ale to je teraz nepodstatné. Vážim a zjem viac ako vy dokopy. O tom ale inokedy. Neviete lietieť, neviete šplhať. Nápady?“

„Teraz by sa tu hodila Lussia, vymyslela by niečo veľmi šikovné.“

„Šikovné, hovoríš. Ja sa tam dostanem, vy nie. Takže pôjdem hore a nájdem spôsob, ako vás zdvihnúť. Alebo by som mohla nejako vás hore vyhodiť. Nie je to až tak vysoko. Larynia, už si niekedy bola projektilom?“ Ziggy sa potichu smiala, ako to mala vo zvyku, keď povedala niečo pre ňu typické.

Larynia s Ramaelom sa len prizerali, ako sa Ziggy obratne dostáva vyššie a vyššie. Netrvalo dlho a po zvetraných kamienkoch sa dostala úplne hore.

„Teraz pod' ty,“ nahováral Laryniu mladý čarodejník.

„Spadnem.“

„Aj ja spadnem, ale ak sa má odtiaľto niekto dostať, nech si to ty.“

„Prečo tak hovoríš? Ty to zvládneš ale ja nie.“

„No tak, skús to. Ak budeš padať, tak ťa chytím.“

„Radšej nie, by som ti ublížila.“

„Až tak moc nevážiš.“

„Určite spadnem.“

„Určite ťa chytím, alebo sa o to aspoň pokúsím. Pod'.“

Larynia sa z očividným desom pozrela na skalú. Bála sa, neverila a ani si nedokázala predstaviť, že by to mohla dokázať. Pomaly pristúpila a skúsila sa začať dvíhať, no nevedela správne používať ruky a nohy. Kamienky sa uvoľňovali a množstvo z nich padalo priamo do tváre. Zošmykla sa a padla na podlahu. Ramael nečakal, že bude v problémoch tak rýchlo. Nebol pripravený chytiť ju. Spadla však z tak malej výšky, že sa jej nič stať ani nemohlo.

18. Kapitola - Putovanie

Arkánka sa tvárila zarmútene. Vyšplhala sa hore, no niektoré úseky boli aj pre ňu náročné. Rada by sa dostala von, no tadiaľto cesta nevedla. Jediná možnosť bola vrátiť sa, znovu prekonávať stenu a dúfať, že sa pod ňou nerozsype. Nechcela sa len tak vzdať. Niekam sa dostala a v povahe mala jasne zapísané, že vzdať sa môže každý. Je len rozdiel, kto sa vzdá na začiatku, kto na konci a kto sa nevzdá nikdy. Nevidela žiadne dvere, okná, jednoducho nič. Videla len malú plošinku, na ktorú každý zabudol už dávno, ak o nej vôbec niekto vedel. Malá súčasť veľkej jaskyne. Opakovane ju prezerala pohľadom, keď si všimla niečo, čo sem nepatrilo. Zohla sa a zdvihla malý kúsok kovu. Zliezla dolu. Nemala strach o seba, aj keď sa jej terén vôbec nepáčil. Larynia sa ale o ňu bála. Aj keď nevidela skoro nič, nechcela sa na to pozeráť.

„Tak a máme odpoveď.“

„Odpoveď? Na čo?“ Spýtal sa arkánky Ramael.

„Našla som niečo, čo som nečakala. Pozri sa na toto. Čo si o tom myslíš?“

„Je tu tma, nevidím takmer nič.“

„Ach, vy ľudia. Našla som kúsok kovu. Ale nie hocijakého. Toto sa nachádza len na jednom mieste na svete.“

„Už vieš kde sme? Nechcem ti kaziť radosť, ale obchodom sa to mohlo dostať kdekoľvek. nech už je to čokoľvek.“

„Láskavo neprerušuj moje pozitívne myslenie! Samozrejme, mohlo sa to sem dostať obchodom, ale ak sme tam, kde myslím, tak túto krajinu poznám. Už sa len dostať na povrch.“

„Môžeš nám povedať, čo si to vlastne našla?“

„Hovorí sa tomu smaragdové oko. Veľmi vzácne a užitočné.“

„Má to nejakú magickú moc?“

„Samozrejme! A ešte akú! Ak toto dostaneš do nejakej krčmy, tak ti za to dajú nejakú špecialitu a oveľa viac ako len jednu misku!“

„To je pekné, že to má dobrú cenu, ale na čo iné sa to dá použiť?“

„Na čo všetko? Na zaplnenie brucha, zlepšenie nálady, likvidáciu depresii, zabitie času jedením. Fantázii sa medze nekladú. Alebo u vás áno? To by ma poriadne nas... znepokojilo!“

„Myslel som nejaký iný spôsob ako predanie.“

„Možno áno, ako to mám vedieť? Čo si myslíš, že som všetky múdre knižky prečítala? Neviem všetko, nebola som všade. Minimálne v triezvom stave nie.“

„Rád si niekedy vypočujem všetky tvoje príhody, no mohli by sme sa odtiaľto nejako dostať?“

„Väzenie. Hmmmm. Rozmýšľaj. Ak toto postavili tergasovia, čo som si asi istá, načo by im bolo väzenie? Technologická rasa, ktorá hádže niekoho zo svojich do cely. Mne sa to moc nezdá. Určite by mali nejaké lepšie riešenie. Niečo technickejšie.“

„Asi ťa nechápem, Ziggy. Ty tvrdíš, že toto väzenie nie je väzenie?“

„Tvrdiť môžem čo chcem, no dáva to logiku. Keď sa nad tým tak zamýšľam. Cely by mohli byť na ľudí či niečo im podobné, ale aj na niečo úplne iné. Možno to ani nie sú cely. Kočka, čo si myslíš?“

„Ja neviem, naozaj neviem.“

„Ale no tak, nikto nevie. Skús niečo tipnúť. Prvé, čo ťa napadne.“

„Bludisko.“

„No prosím! Budú sa nudiť, tak naskáču do bludiska a pohľadajú cestu von. Pravidelne, denne, medzi raňajkami a obedom.“

Trojica prechádzala úplne tichými chodbami. Ani zmienky o manioch. Ziggy premýšľala nad cestou von i nad poslaním tohto miesta. *Ak to nie je bludisko, mohol by to byť sklad. Veru, to by aj išlo. Uskladniť sa tu dá čokoľvek, je to dosť rozsiahle. Na niečo cenné by mohli byť tie cely. Ešte by to mohlo byť nejaké obrovské laboratórium. Niečo sa zavrie a môžu z bezpečia pozorovať. Niečo s tými dlhými chodbami to bude, nejako to musí súvisieť.*

„Mohli by to byť vojenské kasárne. Dlhé chodby by simulovali bojisko v podzemí,“ prerušil krátke ticho Ramael.

„Napadlo ma tiež niečo, ale to je hlúpe a budete sa mi smiať,“ prišla s vlastným názorom Larynia. Hlas sa jej trochu triasol, nebola zvyknutá prichádzať často s vlastnými myšlienkami.

„Áno?“

„Mohli by to byť miesta pre vieru.“

„Temné priestory a mreže, to sa mi nezdá ako pravdepodobné.“

„Tiež tomu neverím, modliť sa k niektorej sprostosti priamo pod zemou. Aj keď nahnatie ovečiek do niektorej cely by mohlo byť efektívne. Nikto by nemohol zmlátiť toho, čo by tlačil do hláv tie nezmysly.“

„Myslela som to tak, že by mali súkromie. Nemuseli by sa hádať tí, ktorí majú inú vieru.“

„Alebo všetkých, čo neveria v tie oficiálne tvrdenia. Zhrňme si to. Nieкто bol dosť múdry na to, aby to postavil, no zároveň dosť divný na to, aby to používal. Ten nieкто mal k tomu rád tmú,

prach a zelené svetielka. Aby som nezabudla, asi nepotrebuje veľa čerstvého vzduchu. Napadá vás niekto?“

Ozvalo sa dvojité nie. Čakala to. Bola v svete, o ktorom nevedela nič. Spolu s mladým čarodejníkom a s preľaknutým, uslzeným dievčaťom. Ak to už slúžilo komukoľvek alebo čomukoľvek, mali by tu byť niekde dvere, ktorými sa dá dostať von. Jediné mizerné dvere z tejto tmy. Počkať, čo je toto? Ziggy sa opätovne zohla a zodvihla niečo malé a jemne zelené.

„Ďalšie smaragdové oko. Neuveriteľné. Mám ale šťastie.“

„Musím sa priznať. Stále ma udivuje, ako môžeš vidieť v takejto tme.“

„Počkaj, ja niekoho udivujem? To fakt? Nevšimla som si zatiaľ.“

„Naozaj.“

„No dobre teda. Díky. Môžeme tu preberať moje oči, ak ťa to tak zaujíma. Skutočná záhada ale s očami naozaj súvisí. Priamo s mojimi.“

„Ako to teraz myslíš?“

„Moje oči sú trochu zelené, tento kamienok je jemne zelený. Už začínaš chápať?“

„Nie,“ odpovedala svojim dievčenským hlasom a sklopila hlavu.

„Počúvajte, všetci! Áno, všetci dvaja. Niečo vám poviem. Pamätáte si, keď sa Lussia hádala s Marinom?“

„Ako to s týmto súvisí?“ Ramael na arkánku pozeral s pohľadom čerstvo zobudeného mladíka.

„Presne!“

„Ale čo presne? Vôbec sa nechytáme!“

Vysoká bojovníčka sa posadila. Po pravici si k nej prisadol Ramael, ktorého zaujalo spomenutie Lussie. Larynii prišlo smutno. Prepadli ju uslzené spomienky. Mala rada svoju mladšiu sestru a teraz je bez nej. Natrvalo. Plakala a nikto ju od toho neodrádzal.

„Vedela som, ako zareaguješ. Ty aj ty. Povieš si, že odhad. Je to tak, už vás poznám, obidvoch. Rozmýšľali ste ale prečo? Začala som s niečím, o čom som vedela, že sa chytíte. Ty, „pozrela na Laryniu, „sa zachováš presne ako ty. Budeš nariekať a zdravému rozumu zamávaš. Vysadíš ho. Zato ty, čarodejník, máš inú hlavu. Niečo ťa prekvapí a chceš o tom vedieť viac. Ako keď sa učíš. Kúzlenie, varenie, prihováranie k dievčine, ktorá sa ti páči. Čokoľvek. Chcela som vzbudiť tvoju pozornosť, preto som spomenula Lussiu. Niekto chcel vytvoriť bojovníkov, silných a čestných.

Nieko, kto vedel o plánovanom konflikte. Ako vytvoriť úplne nový život? Zoberie sa iný a pustí sa do úprav. Silnejšie ruky, lepší zrak. Už ma chápete?“

„Nie.“

„Arkáni. Vznikli tu. Tí dobrí kúzelníci, daniovia, nám vdýchli život tu, na tomto mieste.“

„V podzemí?“

„Utajenie. Armáda, ktorá dokáže efektívne bojovať cez deň aj v noci a s veľkou silou sa ženie vpred! Už chápete?“

„Ty si sa tu narodila?“

„Ja nie, ale moji predkovia sa mohli narodiť práve tu. Alebo sa tu trénovali. Prví arkáni dokázali bojovať v úplnej tme s ťažkými sekerami v oboch rukách. Tie jedinečné bojové schopnosti získali práve tu. Armáda, ktorá cez deň udrží línie a v noci rozseká všetko, čo príde do cesty.“

„To je všetko zaujímavé, ale vieš cestu odtiaľto?“

„Samozrejme. Doľava doprava hore, doľava doprava dole a sme tam.“

„Isto?“

„Isto? Čo to znamená?“

Ramael mal svoje pochybnosti. Nikdy mu celkom neladili staré príbehy. Podľa jeho názoru mali často len veľmi málo spoločného s realitou. Temnota mu ničila celú osobnosť. Záujem skúmať dejiny už dávno ustúpil pred túžbou dostať sa odtiaľto preč. Čo najďalej, ideálne na púštne slnko, ktoré mu čoraz viac chýbalo. Cítil sa v prostriedku. Medzistupeň medzi Ziggy a Laryniou. Chýbala mu výnimočnosť a to, čo vedel lepšie ako ostatní ľudia, stále nebolo dosť dobré.

„Myslím, že sú tu kvôli tomu, aby mohli zistiť niečo o arkánoch a použiť to v boji. Napríklad nájsť kúzla, ktorými bol váš rod vytvorený a urobiť niečo, čo by vás oslabilo.“

„Keby len to, tak to by bolo ešte dobre. Mňa napadli čiernejšie predstavy.“

„Aké?“

„Ty si riadny čarodejník, to veru áno. Rozmýšľaj. Nieko niečo vytvorí. Tak by mohol nieko ďalší niečo podobné vytvoriť a použiť to proti prvému výtvoru.“

„Myslíš nejaké kúzlo?“

„Načo kúzlo? Nieko mi bol fakt dlžný takúto spoločnosť. Použi hlavu, Ramael! Nieko vyrobí vojakov, zjednodušene povedané. Jednoduchý postup, ako zničiť armádu, je poslať proti nej inú armádu. Ideálne lepšie vyzbrojenú, početnejšiu a tak ďalej.“

„Maniovia chcú urobiť nových arkánov a tých použiť v boji proti arkánom, svojim nepriateľom?“

„No konečne. Spomeniem v svojej záveti, že som stretla čarodejníka, ktorému to začalo trochu myslieť. Výborne!“

„Niekde v týchto dierach sa tvorí armáda?“

„Tak po prvé, dať dohromady niečo také zaberie čas. Po druhé, tieto diery nie sú diery. Vlastne sú, ale niekedy to mohlo vyzerat' naozaj úplne inak. Po tretie, poďme preč a po štvrté, niečo sa mi fakt nepáči.“

„Áno?“

„Ticho!“

„Nič nepočujem,“ znovu sa pridala Larynia a obzerala sa. Načúvala, no jej uši nezachytili vôbec nič.

„To, že nič nepočuješ, pravdepodobne súvisí s tým, že je tu ticho. Až moc ticho. To môže znamenať iba jediné.“

„Pasca? Sú ďaleko? Niečo pohlcuje hlasy? Neznáma časť tohto bludiska?“ Ramael sa s veľkým množstvom kúziel nestretol a nemohol ani odhadnúť, čo sa chystá. Jeho vnútorný hlas mu jasne hovoril, že sa niečo stane.

„Bojím sa. Čo s nami urobia?“ Spýtala sa Larynia Ramaela.

„Neviem, naozaj neviem, ale asi by sme vôbec nemali utekať. Čo ak sa tu deje niečo, čomu môže-
me zabrániť?“

„Možno preto je tu ticho.“

„Teda, ťa nepoznávam, chlapče. Si nejaké povzbudivé dobroty pojedol? Toto ma nenapadlo. Samozrejme, je tu možnosť otočiť sa a vyplieskať niekoho po ušiach, no ty vieš niečo málo zakúzliť a ja rada pomôžem s porcovaním. Koľko je tam niekde démonov po hromade, to sa nedá uhádnuť. Ty do toľko nenapočítaš a tuto mladuche keby si povedal presné číslo, tak si to ani predstaviť asi nevie.“

„Ziggy, musíme niečo urobiť!“

„Zhrňme si to. Alebo budeme zisťovať, čo sa deje a popri tom nás zabijú, alebo pôjdeme preč a zabijú nás až potom. Kto z vás bol tak velikánsky špecialista na rýchle rozhodovanie? Larynia?“ Ziggy sa smiala a pohľadom si premeriavala dievča, ktoré vyzeralo v porovnaní s ňou úplne inak. Larynia pripomínala stratené dievča v tmavom labyrinte, od ktorého chce niekto ťažké rozhodnutie.

19. Kapitola - Ohnivá reč

Zobúdzanie sa po nepokojnom spánku. Nevedela, ako dlho ležala. Larynia mala niečo, čo bolo pre ňu viac ako sen. Pred očami videla dlhý rad nemých tvárí. Bola v loďke a mohla niekoho zachrániť. Len jedného. Pomaly veslovala popri dlhom rade. Neznámi ľudia vedľa známych. Niekoho videla raz v živote a s niekým sa priatelila. Považovala to za priateľstvá, aj keď predpokladala, že tí ostatní to brali trochu inak. Larynia nemala priateľov, ktorí by si ju naozaj vážili. Jedna z vecí, ktoré ju robili úplne inú. Formovali mladé dievča k depresiám zo samoty, nie ku krásnemu detstvu plnému hier s ostatnými. Veslovala a narazila na Garnysa, dobrého starčeka z jej dediny pri rieke. Oslovila ho, ale mlčal. Čakala na odpoveď, ale nevyšla z neho ani hláska. Uvidela Brennana a jeho priateľov z hradu. Hneď vedľa nich stál Marinus, ktorý mal ich smrť na svedomí. Narazila na Lussiu. Podávala jej ruku, ale skôr ako sa dotkli sa rozpadla sa na prach. Larynia začala plakať. Znovu o ňu prišla. Uvidela Ciali a len čo sa priblížila k nej a podala ruku, aj tá sa zmenila z nehybnej postavy na hrbku prachu. Durf, Ziggy a ďalší nasledovali. Začala sa cítiť smutne a naozaj sama. Všetci tí, ktorých poznala, sa menili na prach. Ostávali neznáme tváre. Ľudia, ktorých si vôbec nepamätala a ktorí si nepamätali ju.

„Zoschneš sama utrpením, slzy hlúpe, zbytočné, nemysli si, že ťa odbremením, zažiješ muky skutočné...“

„Kto je tam?“ Larynia sa pozerala okolo seba. Počula hlas, ale nevedela, odkiaľ prichádza. Mrazilo ju v kostiach. Rada by sa kryla, no nevedela ako a pred kým. Zvolania sa opakovali a boli čoraz hlasnejšie. Zdalo sa jej, že sa dostávajú do celého tela.

„Zoschneš sama utrpením, slzy hlúpe, zbytočné, nemysli si, že ťa odbremením, zažiješ muky skutočné...“

„Nechaj ma, prosím.“ Larynia prosila o to, aby si ju hlas nevšímal, ale ten stále naberal na sile. Čím viac slabla, tým bol mučivý hlas silnejší. Niečo do nej drglo a vyhodilo ju z loďky. Nespadla do vody, ale do niečoho iného. Nevedela, čo to je, no veľmi rýchlo padala na dno. Na rozdiel od Lussie nevedela plávať. Aj to by jej teraz pomohlo iba minimálne.

Medzitým si jeden z maniov vychutnával trápenie každého z trojice. Ziggy bola pre neho potrebná, s jej nedobrovoľnou pomocou mohol vytvoriť niečo skutočne efektívne proti arkánom. Dvojicu mladých ľudí trápil len tak, pre svoju zábavu. Pre myseľ Larynie vymyslel niečo naozaj

silné. Ju samotnú v zvláštnom svete plnom tváří. Dal jej vedomie, že môže zachrániť iba jednu dušu. Zahrával sa s ňou a tešil sa z obrovskej beznádeje, akú v krehkom dievčati ešte vystupňoval.

Pre Ramaela vymyslel niečo iné a skúmal jeho reakcie. Démon si všimol spojenie medzi Ramaelom a Laryniou a vykreslil ju v jeho mysli. Živú a veselú. Len čo sa k nej priblížil, zomrela. Jeden šialenejší spôsob ako druhý. Brutálne mučiace vynálezy, rany najrôznorodjšími zbraňami, urýchlené smrtiace choroby a jej hlas prosiaci o holý život. Nočná mora, proti ktorej sa brániť nemohol. Bojoval, no bol to boj, ktorý nemohol vyhrať. Chytený v svete vlastných myšlienok, kde bol len bábkou ovládanou cudzími rukami.

Veliteľ maniov podišiel k Ziggy. Chytil ju za vlasy a ťahal po zemi. Bez slova si vychutnával pocit vlastnej dôležitosti. Mohol niekoho zo svojich nepriateľov poriadne ponížiť a preto neváhal. Ostatní, oblečení v čiernych plášťoch, pozorne sledovali divadlo. Vysoká a mocná žena je ťahaná starodávnou bytosťou bez zľutovania.

„Skapeš ty i celá tvoja rasa! Ty mi k tomu pomôžeš!“

„Ak je prvým krokom nakrájanie tvojho rozkladajúceho sa ksichtu na podkovičky, tak idem na to.“ Odpovedala mu so smiechom Ziggy, ktorú vláčenie po zemi ničilo, ale aj tak chcela ostať sama sebou za každú cenu. Nezlomiť sa pred trýznením.

„Myslíš si, že tým jazykom niečo dosiahneš? Si obyčajná zdochlina. Nájdem niečo, čo vyhubí tvoj aj tak zbytočný rod.“

„Mám lepší nápad. Daj mi do ruky meč a môžeš skúsiť to hubenie sám. Vlastne nemôžeš, bojíš sa. Máš strach. Desí ťa, že by som ti mohla dať na zadok.“

„Dost'! Priprav sa na smrť!“

„Tvoju? Pripravená. Treba niekde podpísť?“

Mocný démon natiahol svoje ruky k arkánskej bojovníčke, ale skôr, ako mohol niečo urobiť, ustúpila. Nikdy nevidel, že by niekto z tej bojovnej rasy ustupoval. Prekvapilo ho to. Pripravil ruku na zoslanie kliatby, ale skôr, ako sa mu to podarilo, prekvapila ho Ziggy ešte raz. Chytila mu ruku a začala ju vykrúcať. Pozrela na Ramaela a ten pochopil jej zámer. V mieste preplnenom temnou mágiou sa podarilo aj jemu niečo zakúzliť. Uvidel meč zavesený nad dverami a silou mysli ho dostal až do rúk arkánky. Skôr, ako si všetci uvedomili, čo sa deje, mala Ziggy situáciu pevne v rukách. Rovnako ako jedného z maniov a meč pod jeho krkom.

„Kto tu hovoril niečo o skapaní?“

„Všetci na ňu!“

„Hej! Ani krok!“ Zvolala na všetkých naokolo. „Môžem tu upraviť vášho... kamaráta? Kolegu? To je fuk. Túto kreatúru. Viem o niečom, čo by vás možno mohlo zaujímať. Byť vami, tak si vypočujem, čo chcem povedať!“

Všetky oči sa zapozerali na ňu. Larynia, Ramael a asi dva tucty démonov. Zhodila démona na zem. Nechala ho ísť. Stála vzpriamená, neukázala žiadny strach. Mala v rukách meč, no nepripravila sa na vlastnú obranu. Nemala v pláne boj. Zahrávala sa s mečom, ako keby to bolo pierko.

„Teraz ma počúvajte, zhnité ksichty. Viete kúzliť, ale neviete vyhrať vojnu, ktorú ste prišli riešiť. Nemáte vodcu. Chýba vám niekto, kto pozná nepriateľa. Všetky jeho schopnosti. Pokapete jeden za druhým. Rukou arkánov, ľudí i maniov. Dobre viem, čo ste zač. Chcete vládnuť. Urobíte pre moc čokoľvek. Práve teraz si iná skupina vás, údajne veľkých čarodejníkov, preberá plány na vaše zničenie. Načo by aj s vami počítali? Radšej budú vládnuť oni. Menej vládcov, viac podriadených pre každého. Môžete prísť bojovať, kúzliť od rána do večera, ale niekto sa nahrabe na vašej námahe. Ale to iste viete.“

„Klamstvá! Nezmysly!“

„Áno? Ciali išla z cesty a určite nie je jediná. Koľko vás prišlo a koľko je už mŕtvych? Skôr, ako sa vojna začala?“

„Vojna sa začala. To my vieme a ty očividne nie! Máš prázdne reči, nemáš vôbec čo ponúknuť. Zabite ju!“

„To som si mohla myslieť. Už viem, prečo vám hovoria zlodeji duší. Kradnete ich a dúfate, že nenarazíte na niekoho aspoň trochu inteligentného. To vám fakt nemyslí? Poznám váš rod a viem, čo môžem očakávať. Vy tu ale budete hrať géniov. Ak každý z vašich protivníkov bude poznať vaše slabosti, tak pokapete. A ty budeš prvý,“ arkánka pozrela na najbližšieho démona, ktorý s ňou viedol rozhovor a ktorého pred chvíľou ohrozovala mečom.

„Nevieš o nás vôbec nič. Vy, arkáni, ste banda špinavcov. Hlúpi vojaci. To vy neviete vôbec nič o živote a o smrti!“

„O živote a smrti? To sa dá ľahko ukázať. Teraz žiješ a teraz nie,“ sekla mečom, no démon bol na to pripravený. Vyčaroval niečo, čo pripomínalo štít, ale pôsobilo hrozivo.

„Tvoja snaha je zbytočná, si slabá. Ja žijem a tvoju smrť si vychutnám. Zbytočne si si myslela, že ma môžeš poraziť.“

„Vieš čítať myšlienky? Očividne nie.“ Ziggy chytila vyčarovaný štít a odhodila ho rukou, ako keby nevážil vôbec nič. Zároveň druhou rukou sekla a trafila presne tam, kde si priala.

Nastalo ticho. Opakovala sa situácia, ktorá tu už nedávno bola. Panovník zomrie, no nikto jeho smrť nečakal. Množstvo kandidátov, no nikto, kto by sa na to dal. Démoni v záhadnom šoku a Ziggy len žiarila. Prezrela si všetkých v miestnosti.

„O jedného menej. Každý z vás má viac možností na vládnutie. Blahoželám vám.“

Maniovia prekvapene pozreli na Ziggy. Vysoká žena rodu arkánskeho i ľudského zároveň im blahoželá. Zvláštne a nečakané. Keby to bol niekto z arkánov, tak by im určite neblahoželal. Radšej by začal kosiť jedného za druhým. Ona ale bola iná.

„Teraz zomrieš!“ Vyštekol na ňu jeden z maniov, ktorý však našiel podporu len u niektorých.

„A čo by sa stalo, keby si ma zabil? Vôbec nič. Pomriete rukou niekoho iného. Ver mi, nemám čo stratiť. Môžem ale veľa získať. Určite viete, že arkáni vznikli kvôli vám a vďaka vám. Nie sme až tak odlišní. Nie som ale celkom arkánka a nie som ani človek. Nepatrím nikde. V každom tábore sú blázni, ktorí nedokážu pochopiť moje schopnosti. Preto som sa dala na vlastnú cestu. Ani jedno, ani druhé. Niečo tretie. To ponúkam aj ja vám. Slobodu, silu, nezávislosť od ostatných. Každý z vás môže získať oveľa viac moci. Pod mojím vedením.“

„Ty si bláznivá. Nikdy nebude nikto od nás poslúchať na slovo niekoho ako si ty!“

„Nie? Mýliš sa. Teraz tu velím ja. Ak ma chceš vyzvať na súboj o velenie, tak vstaň a priprav sa, alebo drž hubu a prac sa mi z cesty!“

Ďalší z démonov bol vyprovokovaný arkánkou a po krátkom boji padol mŕtvy na zem. Nikto ďalší sa neozval. Malá skupina maniov mala veliteľku. Niekoho, kto bol pre nich mocný a múdry zároveň. Prestalo im vadiť, že by mali byť pod ženou či nejakým krížencom, omylom prírody. Úspech Ziggy sa však zdal úplný až priveľmi rýchlo.

Určení maniovia sa postarali o Laryniu a Ramaela. Vyzerali otrasne, no na pokyn od Ziggy svoje podoby zmenili. Urazení chlapi namiesto tmavých postáv, ktorým by sa každý rád vyhol a

ženy, na ktoré bol radosť pozrieť. Žiadna z nich nevyzerala tak pekne, ako Ciali. Každá však svojou krásou jednoznačne prekonala Laryniu. Všimla si to ona a všimol si to tiež Ramael, ktorý sa oveľa viac pozeral na bývalé škaredé stareny, ako na mladú ženu, ktorá sedela pri ňom. Bola pre neho nezaujímavá. Bolelo ju to a začala plakať. Nikto si však jej plač nevšímal.

20. Kapitola – V nesprávnom čase

Svetlo. Na nádherne rozkvitnutej lúke sú dve zvláštne skupiny. Na jednej strane niekoľko arkánov, vyzbrojených ich najlepšimi zbraňami, na druhej strane niekoľko maniov, medzi ktorými boli tri odlišné postavy. Arkáni sa nenechali zmiast' kúzлами vytvorenými tvármi. Videli Laryniu, Ziggy, Ramaela a mocných démonov. Arkánom sa nepáčil pohľad na maniov a im sa taktiež nepáčil pohľad na armádu, ktorá bola vytvorená k ich záhube.

„Toto je tvoja chvíľa, ideš! Povedz niečo. Ešte ťa trochu postrčím. Tak, teraz môžeš. A pekne zreteľne.“

„Čo to má znamenať?“ Ozvalo sa z tábora arkánov. Nevedeli, čo sa deje, alebo čo by sa malo oficiálne diať.“

„Len pokojne, chce vám niečo povedať. Tak,“ pozrela na Laryniu, „hlboký nádych a ideš.“

„Neviem, čo by som mala... už si to nepamätám,“ povedala takmer nehlasne.

„Hádám nechceš, aby som začala niečo múdre trepať ja? By som všetkých unudila na smrť. Chce sa ti masový hrob kopat'? Mne veru nie...“

„Nezvládnem to.“

„Otvor pekne papuľku, pekne pozdrav jedných aj druhých, poďakuj za stretnutie, povedz niečo o mieri a ďalej improvizuj.“

„Nenúť ju k tomu, radšej to skúsím ja,“ ponúkol sa Ramael a dostal za to láskyplný pohľad od Larynie.

„Takže, vážení, pekne sa usad'te, bude prejav.“ Ziggy sa usadila a všetci ju nasledovali. Niektorí skôr, iní neskôr, no všetci sa pridávali. Ramael stojí presne v prostriedku a začína svoje rečenie. Nikdy nebol rečníkom, nikdy nebol dobrým čarodejníkom a nikdy nebol vlastne níkým, ale snaží sa. Má priestor a zvlášť Larynia si praje, aby všetko dobre dopadlo.

„Sme tu, aby sme sa dohodli. Všetci vieme, čo sa stalo, keď zomrela Ciali prvý krát. Vďaka nej sme tu pohromade, v dobrom i zlom. Zo svojho pohľadu si ju veľmi vážim a ctím si jej pamiatku. Nebola ani dobrá, ani zlá. Bola obidvoje. Čo je to ale dobro? Čo je to zlo? Neviem. Naozaj neviem. Videla v sebe vládkyňu. Mala moc a chcela jej viac. Je to ale zlé? Každý chce vládnuť ľuďom i ostatným. Väčšina ale nemá možnosť reálne sa k tomu dostať. Ciali sa ukázala ako ľudskejšia v porovnaní s človekom, démonickejšia v porovnaní s démonmi i inteligentnejšia, ako mnohí z nás. Jej smrť bola začiatkom konfliktu. Vieme, že niekoľko maniov i arkánov už padlo a

zomierali ľudia v plnej zbroji i bez zbrane. Sme tri národy a myslím, že môžeme žiť v mieri. Najskôr by...“

„To je tá najväčšia hlúposť, aká len môže byť povedaná. Na to si prišiel sám? Ciali si zaslúžila smrť. Hlúpa falošná potvora. Dobre je bez nej. Nezaslúži si vôbec žiadnu úctu.“

„Čo máš proti nej?“ Ramael nepoznal dôvod toľkej zlosti u jedného z arkánov a bol naň zvedavý. Zaujímalo ho to nie len preto, že mu skočil ten vysoký tvor do prejavu.

„Jediné, čo chcela dosiahnuť, bolo zjednotiť ľudí, vyvraždiť arkánov a užívať si do konca života. Si slepý človek a hlupák, poriadny.“

„Teraz sa pokúšame o mier, nie o vojnu.“

„Mier s vrahmi? Nič také nebude. Nechcem mier s démonmi a hlúpymi ľuďmi, ktorých ovládajú.“

„Trochu do toho vstúpim, ak nevádí. Môžem však?“ Ziggy sa postavila na Ramaelovo miesto a nenápadne ho rukou zatlačila dozadu.

„Môžeš.“

„Vážení prítomní, bojovníci a čarodejníci i sem tam niekto do počtu. Ciali skapala. To som rada, ale... jediné, čo to spôsobilo, bol príchod ďalších maniov. Vaše rody sa neznášajú. Vlastne nie celkom vaše, keďže sama som arkánka. Nie možno plnohodnotne, ale som. Nikto mi nie je bližší ako arkáni, aj keď ste ma vyhostili, fešáci. Pamätám si teba konkrétne. Veliteľ tábora, ďaleko v púšti. Za tebou som išla so žiadosťou o pomoc. Čo som dostala? Prakticky nič. Nechtiac som prispela k vojne aj ja. Poznám ale svet trochu lepšie, ako vy. Svet je obrovský a toto je len jedna časť. Jedna planéta medzi mnohými. Jedna z veľmi mála, na ktorej je voda. Je mi jedno, či ju niekto uctieva, alebo nie. Je mi totálne jedno, kto na tom bohatne a kto ledva prežíva. Je tu a keď je tu, tak nech je pre všetkých. Pre ľudí a pre arkánov. Máme hostí, tak nech poslúži aj im. Alebo sa ich chcete zbaviť, pretože sa oni chcú zbaviť vás? To je to najmenej, dvaja susedia sa nenávidia a tak sa pobijú. Budú sa ale biť stále, donekonečna, až kým nedostanú rozum. Čo by sa stalo? Môžete sa mlátiť do nekonečna, bez ohľadu na všetko ostatné a na všetkých ostatných. Boli ste vytvorení na to, aby ste bojovali medzi sebou? No a čo? Som arkánka a nie som arkánka. Ak byť arkánom znamená bojovať, tak arkánka som. Ak to ale znamená bojovať za každú cenu a vždy proti tomu istému nepriateľovi, ktorý je možno lepší ako sme my, tak potom nie som arkánka a ani nechcem byť. Viem narábať s mečom, ale radšej narábam so slovami. Som za to, aby bol mier. Každý má túžby. Potrebu niečo dosiahnuť. Už konečne skúsme všetci obmedziť inštinkt a začnime používať rozum! Čo vy na to?“

Ziggy počuje potlesk. Slabý, ale dost' silný na to, aby si ho každý všimol. Všíma si Laryniu, a presviedča ju, že potlesk už nie je potrebný. Zisťuje náladu na obidvoch stranách. Arkáni nemajú rovnaký názor ako ona a maniovia rovnako. *Snaha bola. Asi by som mohla trochu pritvrdiť. Je však naivné myslieť si, že sa všetko zmení rýchlo. Ak budú zmeny, tak pomalé a postupné. Možno sa ale nezmení vôbec nič a zbytočne míňam čas. Ako by som ho ale mohla lepšie stráviť? Niečo by som mohla zjesť.*

„My sa nebudeme prispôsobovať maniom. Sú naši nepriatelia a musia byť zničení.“

„Poznáš príbeh o stvorení? Povedz nám ho.“

„Načo? Pozná to každý a je to zbytočné omieľať nanovo.“

„Niečo som sa naučila od Lussie. Tú nepoznáš, ale je to menšia sestra tej malej, čo tak pekne hádže očká. Povedz mi ten príbeh a potom ho povie niekto z maniov. Porovnáme, posúdime a uvidíme, k čomu dospejeme.“

„To je zbytočné. Určite budú klamať. Naučia sa klamstvo a budú ho vštepovať všetkým, bez rozdielu. Nikdy im neuverím a nikdy nebudem ich priateľom!“

„Už prestaň trepať hlúposti a začni. Alebo mám vybrať niekoho iného, pretože si neschopný? Vlastne odpoveď viem. Vyberám teda teba,“ Ziggy pozrela na neznámu arkánku hneď za veliteľom. „Predstav sa nám a povedz ten príbeh tak, ako ho vieš ty.“

„Ako sa opovažuješ!“ Arkán zúrili. Nie len, že ho niekto považuje za neschopného, ale ešte sa chce od niekoho aby hovoril namiesto neho. A od dievčat'a. To bolo na neho moc. „Nadržiavaš démonom, zlodejom duší! Kúpili si ťa? Čo ti nasľubovali, há? Alebo si sa nechala inšpirovať slaboškými ľuďmi? Nepatríš nikam a nemáš právo ani žiť! Priprav sa na smrť!“

„Ak sú ľudia vždy slabí, ty si vždy dobrý a ostatní sú zlí, potrebuješ pomoc s hlavou. Tak veľmi o ňu chceš prísť? Ako si teda želaš. Nechajte nám miesto, tu slová nepostačia.“

Larynia priskočila k Ziggy, ktorá sa pripravovala na boj. Nevedela nič o boji. Nepoznala silu zbraní, skúseností a bojového výcviku. Nepoznala skutočnú silu odhodlania. Mala strach. Držala ju za kus odevu. Chcela ju dotiahnuť preč. Do bezpečia, ďaleko od mečov a smrti. Ziggy ju ale veľmi ľahko odstrčila z cesty. Tešila sa na boj a nerobila z toho vedu. Namierila meč na svojho protivníka a on na ňu.

Bojovali bez prestávky, až kým obaja neprišli o dych. Oddialili sa a prebodávali sa pohľadmi. Ziggy, podľa všetkých písaných pravidiel slabšia, bola bez jediného škrabanca. Veliteľ arkánov

ich niekoľko mal, ale vyzeral mať stále omnoho viac sily. Mal iný štýl boja. S neuveriteľne dlhou rukou mohol ohroziť z dlhšej vzdialenosti a takou silou, že to každého otrasie. Získal tak možnosť dať ďalší a ďalší úder. Ziggy mala kratšie ruky a jej boj mal bližšie k tomu, ako používajú meč ľudia. Zbraň na útok i na obranu. Nie predĺženie ruky, ale meč i štít zároveň a potom rýchle výpady. Sila jej rýchlo ubúdala. Rýchlejšie, ako súperovi, ktorého zúrivosť stále vzrastala. Spadla na zem a už sa jej nedarilo vzdorovať. Vypadol jej meč z rúk. Snažila sa ho znovu dostať, ale nedotiahla. Mala dlhú ruku, v porovnaní s ľuďmi, no aj tak kúsok chýbal. Keď to uvidel Ramael, použil jedno zo svojich kúziel a postrčil meč smerom ku Ziggy.

„Ty! Ty sa opovažuješ zasahovať do čestného súboja?“

„Čestný súboj sa skončil. Vyhral si. Teraz ju nechaj žiť!“

„Žiť?“ Arkán svojim mečom prebodol Ramaela a pridal ešte jedno bodnutie do padajúceho tela. Obrátil sa znovu k Ziggy, ktorej sa nepodarilo postaviť a prebodol aj ju.

Rozprúdila sa debata. Dve odlišné strany prišli kvôli mieru. Dohodnúť sa, urobiť ústupky. Tá, ktorá si priala mier, zomierala a ten, čo si prial vojnu, bol nažive. Maniovia, démonické bytosti z ďalekých svetov, si priali vojnu. Ziggy ich skrotila, prinútila ich zamyslieť. Tá je teraz na zemi v kaluži krvi a arkán, ktorý ju len tak prebodne, si z toho nič nerobí. Bez problémov zabije niekoho zo svojich, kto sa postaví proti nemu. Ramael sa taktiež nehýbal a Larynia, bezbranná a dvojnásobne zlomená, nevedela čo robiť.

Arkáni zdvihli svoje zbrane, známe i neznáme. Pripravili sa na útok. Maniovia mali strach, ale neukazovali ho. Nemali veľkú šancu proti nim. Ich kúzla by proti arkánom nepôsobili. Nemali okolo seba ľudí, ktorých na víťazstvo nutne potrebovali. Jediný človek bola Larynia, ktorá nevedela o boji nič a keby žil Ramael, tiež by v boji nebol podstatný. Pozreli, ako Larynia necháva čarodejníka ležať a ponáhl'a sa k Ziggy. Dýchala, ale nedokázala sa pohnúť. Zomierala. Znovu sa dotýkala jej ruky, ako kedysi na hrade. Nevedela jej pomôcť. Podľa jej názoru už nemôže pomôcť vôbec nikto.

„Ale, pozrime sa. Dievčatko so strapatými vláskami. Na koho stranu sa pridáš? Komu budeš na obtiaž?“

„Maniovia zabili moju sestru, Durfa a marina. Vy, arkáni, ste práve teraz zabili Ziggy a Ramaela. Okrem toho ty osobne si zabil Lilien, aby si mohol zabiť aj Ciali. Tak si spôsobil všetko zlo práve ty. Preto by som nikdy nešla na tvoju stranu. Nezaslúžiš si moju pomoc!“

„Tvoju pomoc? HA HA HA, si ma rozosmiala. Si nikto, nie si vôbec nik. Pristúpím ťa ako hmyz!“

„Nepristupíš.“ Ozvalo sa s tábora maniov.

„Nepristupíš, už neurobíš vôbec nič,“ vyjadril sa niekto aj z druhého tábora a pridávali sa ďalší.

Pozícia sa rýchlo menila. Ziggy svojim postojom prehrala boj, ale získala si na svoju stranu takmer každého. Zastali sa Larynie.

„Podme konat' spoločne!“

„Áno, podme!“ Doliehali hlasy z obidvoch táborov a Larynia bola šťastná, že sa objavila zhoda. Jej šťastie však zanedlho nahradil smútok. Ziggy zomrela, srdce jej prestalo biť.

K dvojici žien dobehol niekto s maniov a začal sa starať o zranenia miešanky. Znovu jej bol vdýchnutý život. Pokúsili sa postarať aj o Ramaela, ale jeho telo bolo priveľmi zničené. Arkáni sa zatiaľ postarali o bývalého veliteľa. Desiati z nich sa pohli vpred a ľahko si poradili s jednotlivcom.

„Bude v poriadku?“ Pýtala sa Larynia liečiteľky. Bola to krásna dievčina. Jeden z tmavých tieňov s maskou. Kúзло na skrášlenie.

„Možno áno, možno nie. O arkánoch toho viem málo, donedávna som ani nevedela, že niekto taký existuje. Má ale silnú vôľu. Prežije to.“

„Ďakujem ti, neviem, ako sa môžem odvd'ačiť.“

„Mojou odmenou je môj život. Vy dve ste ho práve zachránili.“

K Ziggy, ktorá dýchala, ale nerozprávala, sa priblížili aj arkáni. Nenávideli maniov po generácii, ale teraz stáli vedľa nich. Nebolo to naozajstné priateľstvo a pozerali sa na seba ostražito. Arkáni pozerali na tú, ktorú od seba odvrhli pred dávnymi vekmi a bytosti, ktoré vyzerali ako ľudia, no neboli nimi, pozerali na miešanku. Štvrtinový človek, z troch štvrtín arkán a odvaha taká, akú môže čistokrvný hocikto v sebe hľadať celý život a aj tak nenájde.

Prešlo niekoľko dní. Larynia sa znovu nevedela rozhodnúť, či sa má tešiť zo života, alebo nie. Prišla o priateľov, rodinu i lásku, no celé to prežila Ziggy. Osoba, ktorá sa správala niekedy ako jej matka, ako najlepší a ťažko pochopiteľný priateľ a ktorá ju teraz učila milovať. Všetko, všetkých i samu seba.

„Povedz mi, malička, spravíš mi láskavosť?“

„Čokoľvek.“

„Nájdeš mi niečo pod zub?“

„Si hladná?“

„Nie, vôbec nie. Len si tu bez poriadneho jedla vylihujem, v bruchu mi vyhráva orchester a som tak hladná, že od smädu neviem, čo by som mala fajčiť. Okrem toho som nervózna, keď som hladná že mám naozajstné nervy, to by som ti teraz radšej nechcela ukazovať.“

„Keď som nervózna, tak som...“

„Nervózna.“

„Áno.“

„Tak donesieš mi niečo?“

„Idem na to. Čo konkrétne by si si priala?“

„Dve ťavy, päť vozíkov zeleniny a môžeš aj nejaký dezert, nenahnevám sa.“

„Ťavu?“

„Vieš, že ten zvedavý výraz tváre som už v tvojej rodine kdesi videla?“

„Idem po to jedlo, aby si nehladovala.“

„Vieš ty čo? Ostaň chvíľu. jedlo počká. Áno, je to trochu netypické, ale mala by som ti niečo dôležité povedať.“

„Počúvam ťa.“

„Vieš, čo o tebe povedala Lussia?“

„Neviem. Čo povedala?“

„Podľa nej... teraz som to zabudla. Niečo múdre som chcela povedať. Veľmi múdre a myšlienkovito usporiadané. Raz si spomeniem. Pre ňu si ale niečo znamenala. Viem, že ťa celý čas mala veľmi rada.“

„Sme sestry.“

„To ja viem, ale aj tak.“

„Vyrastali sme spolu.“

„Áno, áno, ale niečo iné v tom. Nevieam, ako by som to vysvetlila tvojej hlavičke. Je to trochu komplikované, ale často chcela byť ako ty, aj keď to nehovorila nahlas. Bola múdra, ukecaná, drzá a neviem čo všetko. Niekedy ale naozaj chcela byť ako ty.“

„Prečo by chcela byť hlúpa?“

„Ale nie hlúpa. Niekedy chcela tak ako ty túžiť po romantike. Veriť v niečo. Poznať svet aj z takého uhla pohľadu, z akého ho poznáš práve ty. Jej vzorom si bola ty, ja i tá podivná démonka. To, že som sa jej páčila viac, je prirodzené. Niečo nové, čerstvé, originálne. To ale neznamená, že zabudla na teba. Mala ťa rada a uznávala ťa. Možno nie tak, ako ty ju alebo ona mňa, ale uznávala. A za to, že si práve ty dostala všetko od divných tradícií po konečný mier, si zaslúžiš moje uznanie. Ak chceš, tak aj pusu na čelo. Ale to robím radšej s plným žalúdkom.“

„Si skvelá, ďakujem.“

„Aj ty. Si na zahryznutie. Tým chcem nenápadne povedať, že by si si mala s tým jedlom radšej trochu švihnúť.“

Po večeri, ktorá mizla v niektorých jedincoch nepopísateľnou rýchlosťou, sa Larynia, celkom sama, vybrala k Ramaelovi. Nenávidela smrť. Už zomrelo tak veľa tých, čo pre ňu veľa znamenali. Z rodiny, zo starých priateľov i z tých, ktorých poznala iba krátko. Znovu sa jej prisnil sen. Sedela v loďke a naťahovala ruku za ľuďmi na brehu. Sen bol tentokrát iný. Donútil ju rozmýšľať. Podávala ruky nie rôznym ľuďom, ale sama sebe. Larynia mohla do loďky prijať Laryniu, ďalšiu a ďalšiu. Len čo tak urobila, odrazu sa nemohla pohnúť. Bola jedna medzi hromadou úplne rovnakých. Pozerala sa dopredu a priala si, aby ju niekto vytiahol odtiaľ preč. Prechádzal čas. Nemohla ani odhadnúť, koľko času tu strávila. Konečne sa niečo začalo diať. Prišla loďka. Známa, malá a riadená ňou samou. Scenár sa opakoval. Tá druhá Larynia nevedela, čo robiť. Skúsila vystúpiť na breh a loďku zobral prúd so sebou. Chcela sa pozrieť na tú najnovšiu z rovnakých, ale nemohla pohnúť s očami. Prišla ďalšia večnosť a za ňou ďalšia a ďalšia. Prichádzali rovnaké loďky a stále si priala dostať sa odtiaľ. Alebo aspoň vidieť inú tvár, akúkoľvek inú.

Ramaelov hrob bol čerstvý a zem plne pokrývala telo princa. Prichádzala noc a s ňou aj chlad. Ostávala na mieste. Ziggy si ju všimla a doniesla jej deku. Zahalila do nej krehkú dievčinu.

„Musel zomrieť?“ Spýtala sa jej, namiesto poďakovania za prikrytie.

„Nuž, všetci raz musíme. Niekto sa otrávi alkoholom, inému padne na hlavu škridla alebo zomrie úplne neoriginálne, napríklad mečom. Život je už raz taký. Nemusel zomrieť ani on, ani nikto iný.“

Ale stalo sa. Niečo sa dá zmeniť, niečo nie. Je to zmena. Alebo si praješ, aby bolo všetko ako predtým?“

„Samozrejme. Aby všetci žili.“

„A čo takto nosiť donekonečna vodu do chrámu a nútiť Lussiu, aby to robila tiež? Chcela by si jej neustále diktovať, čo je správne? Podľa pravidiel?“

„Ak by žila, tak áno. Bola by som veľmi rada, aby bolo všetko ako predtým.“

„Práve pre toto si ťa vážila.“

„Pre toto? Ako to myslíš?“

„Nedokázala myslieť ako ty. Nedokázala sa viesť pravidlami. Nepoznala a nechcela poznať svet, kde by boli samé poučky. Vedela len jeden spôsob života. Ten tvoj je pre ňu vzdialený a uznávala ťa za to, že ty tomu svetu rozumieš. Ako jediná z celého sveta.“

„Neviem, či teraz potrebujem povzbudenie. Cítim sa tak sama.“

„Po pravde ja tiež, ale asi iba 50 cyklov. Vidíš, vyhrávam!“

„Vyhrávaš?“

„Som sama dlhšie. Na to sa napijeme.“

„Vôbec ti nerozumiem.“

„A ty si myslíš, že ja tebe áno?“ Dopovedala, hodila jeden pohľad na hrob a ťahala Laryniu preč od chladnej noci. Na miesto, kde je dosť jedla, pitia a dobrej nálady.

„Čo s nami bude?“

„Ako to mám vedieť? Môžeš bojovať, polievať kvietky či písať naivné príbehy pre malé deti, ktoré si potom prečítam, keď budem mať ťažké sebadeštrukčné sklony. Všetko je na tebe. Rob to, čo robiť vieš. Alebo môžeš všetkých prekvapiť. A teraz sa už trochu pohni. Na druhú stranu.“

„Nie, prosím nie, nechcem ísť na druhú stranu a stáť tam bezbranná, čakať na záchranu.“

„O čom to hovoríš? Myslela som na druhú stranu jazera.“

„Nevidím žiadne jazero, iba jamu.“

„Raz tu bude. Len čo nájdú niekoho, kto bude natoľko hlúpy, že sem bude nosiť vodu.“

„Alebo natoľko múdry, že postaví potrubie.“

„Výborne, Larynia, výborne! Myslím, že si sa niečo naučila. Neviem teraz od koho, ale to je jedno. Si skvelá.“

Dvojica zašla medzi ostatných a ďalej sa rozprávali. Hrdinka vedľa hrdinky, v kolektíve doteraz nezmieriteľných nepriateľov. Jedna menšia ako druhá po asi všetkých stránkach. Ziggy dosť nápadne zívala, až tým rušila všetkých ostatných.

„Vyzeráš unavená,“ prihovorila sa jej mladá dievčina z najvyššej vrstvy

„Môj večný spánok trval len minútu, čo očakávaš? Za normálnych okolností by som zívala ešte viac, ale to by ma prehlásili za zárobkovo činnú hudobníčku a tou už nechcem byť.“

„Ty si spevávajúca?“

„Bola som už hocičo. Okrem tých vecí, o ktorých vieš, napríklad obuvníčka, astrologička či dokonca šička odevov pre zvieratá. Spievať je fajn, ak na to máš. Nie je to tak úplne o hudbe. Je to o ľuďoch. Musíš vedieť zaujať, byť drzá a dobre vyzerat'. Lussia by sa na to celkom hodila.“

„Som veľmi rada, že ju spomínaš tak často. Bola veľmi šikovná.“

„Povedz to na rovinu, chýba ti. Teraz povieš niečo ako áno, samozrejme mi chýba a ja ti na to poviem niečo premyslené, vytiahnuté z múdrych kníh a odprezentované s dobrým účinkom. Ešte neviem celkom čo, ale improvizovať improvizáciu, to mi celkom išlo.“

„Už ju nevidím.“ Pustila sa znovu do plaču.

„Počkaj, porozmýšľam. Zošrotovaná na milión kúskov kúzlami, ktoré si už asi nikto ani len nepamätá. No, nechcem byť hnusná, ale asi jej všetky žilky v tele roztrhalo na kúsky, aj ten jej drzý mozoček.“

„Ziggy!“

„No vida, znovu si jej trochu viac podobná. Áno? Nechaj ma hádať, teraz chceš nenápadne povedať, že som k tebe hnusná. Poviem to krajšie. Asi je rozbitá len na pol milióna kúskov. Lepšie?“

„Už ju nevidím.“

„Aha, ty to chceš jednoducho povedať. Áno, už ju nevidíš, sviečka jej života pohasla. Nič jej činov bola prestrihnutá. Je z nej skladačka. Možno z toho niečo vyrastie, keď sa popolieva. Hej! netvár sa tak... tak ako... no tak ako ty. Znervózňuješ ma!“

„K čomu som dobrá, k čomu? Neschopná čohokoľvek.“

„Prrr, nepreháňaj to toľko. Nemáš rada zmeny, no zmenila si viac, ako si si myslela. Dokonca viac, ako sa od teba očakávalo, neber to v zlom. Spoznala si svet. Nie celý, iba jeho kúsok. Sem tam púšť, potom ďalšia púšť, mäsožravé palmy, opustené oblasti pri mori, najrôznejšie väzenia. Aj lásku si si našla, tak čo?“

„Každý kvôli mne zomiera. Láska tiež. Nie som vhodná na to, aby ma mal niekto rád.“

„Ja ťa mám rada.“

„Neviem prečo.“

„No... tak. Akosi sa to hodí povedať. Aj v múdrych knižkách je to tak. Ak niekto povie, že ho nikto nemá rád, tak povedz niečo o láske k tomu človeku. Mám ťa rada.“

„Máš ma rada, lebo sa to patrí povedať?“

„Samozrejme. Patrí sa to povedať hlavne vtedy, keď je to pravda. Je trochu zvláštne, že zomiera pri tebe asi každý. Brennan, Ramael, Durf, Marinus, Ďňď'u, Lussia, Lilien, Ciali, ešte aj ja. Ale len na chvíľu. Chce sa mi z toho zívajúť. A aj ty si už párkrát zomrela.“

„Viem, že mi chceš povedať, že všetko dobre dopadlo, ale podľa mňa je všetko zlé a smutné.“ Larynia plakala, nevidela nič pozitívne na jej zvláštnej ceste.

„Myslíš, že je koniec? To pochybujem. A vieš ty čo? Niekoho ti predstavím.“

Arkánka chytila Laryniu za ruku a ťahala ju k skupine arkánov. Poznala len málokoho z nich, aj keď ju poznal každý. Niektorí aj pred súčasnými udalosťami. Ziggy bola známa oveľa viac pôvodom, ako skutočnými vlastnosťami. Len málo miešancov bolo na svete. Ľuďom i arkánom sa to väčšinou hnusilo. Títo jedinci potom mali nešťastný život. Nikde nevítaní, stále osočovaní a bez priateľov. Ziggy nebola výnimkou a skúsila si počas svojho života svoje. Zbytočná nenávisť od ľudí, arkánov i maniov.

„Ahoj kočka, máš pre mňa chvíľu?“ Ziggy oslovila jednu mladú arkánku. Nevyzerala veľmi pekne a jej telo pokrývali nové i staré zranenia.

„Samozrejme, čo by si rada?“

„Hľadám niekoho, kto by maličkú zaviedol do púšte.“

„Do púšte? Čo za to?“

„Však dohodneme sa. Dostaneme ju domov.“

„Nemám domov,“ spomenula Larynia.

„Ale netáraj. Máš domov, žiješ niekde. Alebo nie?“

„To nie je môj domov. Nepatrím tam.“

„Kam patríš? Tými krpatými nôžkami chceš kráčať svetom? Oblasťami, kde ti nemá kto pomôcť a stratíš sa skôr, ako nadýchneš? To fakt nie je pre teba.“

„Mala by som ísť niekam preč a celkom sama.“

„Zaujímavé. Prečo? Čo ťa k tomu vedie?“

„Všetci umierajú. Každý, koho mám rada, zomrie. Skôr alebo neskôr. Nemôžem s tým nič urobiť.“

„Môžeš sa naučiť čarovať. Liečiť a oživovať. Taká pomoc by sa určite hodila každému,“ povedala jej druhá, mladšia arkánka.

„Neviem čarovať. Ani čítať a písať a v liečení sa tiež nevyznám.“

„Ale môžeš sa vyznať. Zo päťdesiat cyklov a zvládneš to.“

„Toľko sa asi nedožijem.“

„Tak štyridsať, ak budeš šikovná.“

„Toľko sa ani nedožijem.“

„Nestraš ju. Ľudia sa dožívajú menej,“ pridala sa Ziggy. „Na magické veci sa asi nehodí, ale aspoň základy čítania by zvládla. Keď už pozná všetky náboženské knihy naspamäť z tej jej zvláštnej viery.“

„Ona sa dokáže učiť naspamäť? Ako sa voláš? Naučíš ma to?“

„Larynia. Neviem, či by som sa to vedela naučiť.“

„Rada ťa poznávam. Počula som, že máte vy, ľudia, trochu problém s menami. Skrátene som Navia. Teší ma.“

„Máš veľmi pekné meno. Určite je to pekná skratka.“

„Ak sa ti Navia-Atole-Vuninem-Iar-Astelainame páči, tak som rada.“

„To Navia je skratka, alebo prvé meno?“

„Obidvoje. Dobre sa to pamätá. Navia znamená tmavá hviezda. Čo znamená Larynia?“

„Neviem. Možno ani nemá význam. Mame sa to páčilo.“

„U vás vyberajú mená rodičia? Zaujímavé.“

Ziggy sa usmievala. Zoznámila Naviu a Laryniu. Dve veľmi podobné osoby, podľa jej uváženia. Ani jedna nemala bojový výcvik alebo všeobecnú obľubu.

„Kam pôjdeš ty?“ Dievčina sa spýtala Ziggy.

„Domov.“

„Kde to je?“

„Môj domov? Fíha. Ľahšiu otázku nemáš?“

„Ty nevieš, kde bývaš?“

„Nejde až tak o bývanie. Domov je domov. Miesto, kde môžeš prespať, nikto ti netresne po hlave kusom nábytku a kde ťa má niekto rád, alebo aspoň sa tak tvári nejaký ten čas. Domov je tiež to, čo vyhľadáš, keď ti je smutno a potrebuješ oddych, oporu a niekedy aj prefackať.“

„Môžeš byť u arkánov. Si hrdinka. Radi ťa privítajú medzi sebou.“

„Samozrejme. Tú, ktorá sa zastala démonov, žije vďaka ich čarom, zabila niekoľko arkánov počas vlastného života. To začína dobre. Od arkánov ma vykopli zatiaľ šesť krát a na šťastné sedmičky neverím. Tam nepôjdem. Určite nie ani do púšte, to nie je pre mňa. Asi sa dám znovu na cesty.“

„Myslela som, že chceš ísť domov.“

„Mojim domovom je to, kde ma nohy donesú. Aj keď niekedy som si zarábala tak, že som chodila po rukách. Ale to sem nechcem zapleť. Asi by ťa to ešte viac zamotalo a to, že som niekedy vyrábala drevené sane, asi radšej ani nespomeniem.“

„Možno tam bude horšie ako v púšti a môžeš sa dostať do nebezpečenstva.“

„Asi to nepochopíš, ale to hľadám. Žijem a chcem žiť, nie strachovať sa o život a opatrne zvažovať každý krok. Čo sa má stať, to sa stane. Nehľadaj stále ten istý domov, hľadaj miesta, ktoré môžu byť novým, lepším domovom. Na čo všetko narazíš? To nevieš ty a nevie nikto. Ak chceš, daj sa tiež na cesty. Na to treba ale odvalu a vôľu znášať nepohodlie, hlad a zúfalstvo.“

„Ty nie si zúfalá. Si skvelá.“

„Skvelá preto, že sa nebojím? Keby som nemala strach, tak nechodím ani medzi ľuďmi, ani medzi arkánov. Naštváť človeka a arkána je pritom veľký rozdiel. Ako si nedávno videla, nie som tak silná, ako si myslíš.“

„Mne nevadí, že nie si najlepšia vo všetkom. Beriem ťa takú, aká si.“

„Hovoríš ako z veľkej knihy. Náhodou si pamätám jej názov. Volala sa Kleptomanom za sedem dní.“

„Nevedela som, že aj taká kniha existuje.“

„Nevadí. Hmm, zamyslím sa. Žeby sa niekto chcel pridať so mnou na cesty? Ešte to tak. Nebezpečenstvo, najrôznejšie hrozby a moje táraniny k tomu. Kto by to zvládol?“

„Ja,“ povedala odvážne Larynia.

„Môžeš mi odprisahať, že sa nenecháš zabiť nejakým obrom, chorobou, smädcom či vyčerpaním?“

„To samozrejme nemôžem.“

„Tak dobre, zbal' si veci.“

„Nič so sebou nemám.“

„Zoberiem ťa, pod jednou podmienkou. Obmedzíš to plakanie a všetky tie divné zvuky, ktoré popri tom vydávaš. Zvládneš to?“

„Nie.“

„Nie?“

„Tak áno.“

„Určite áno?“

„Pokúsím sa.“

„Určite sa pokúsiš? Malá pomôcka, niekedy v prípade nespokojnosti vykrúcam ruky a to vraj dosť bolí.“

„Nebudem plakať. Sľubujem.“

„Smiech prejde. Plač... no v tvojom prípade si nie som istá. Tak poď. Zoberieme niečo na cestu a potom smerom... tam? Nie, tam nie... tak teda tadiaľ.“

„Za slnkom?“

„Nie, za nosom. Ten ťa vždy dovedie niekam ďaleko. Ak ťa nohy nebolia.“

„Nehneváš sa, že som tak dlho nevedela, ako je to s Ciali? A že som ju mala naozaj rada?“

„Aj ja som si ju celkom vážila, aj keď som to nehovorila nahlas. Niečo o nej som sa dozvedela až po jej smrti. Jedno je isté, nech bola akákoľvek, bola trochu rovnejšia ako všetci tí rovní a popri tom úplne iná ako Marinus. Neviem, aký by bol svet, keby sa naplnil ten jej vyšší záujem, ale s istotou viem jedno. Každý, bez ohľadu na silu či iné schopnosti vytvára trochu iný svet. A aj vďaka tebe nie je tento tak zlý, ako by mohol byť.“

„Myslíš si, že bude mier?“

„Myslím si. Myslieť si môžem. A môžem tomu aj veriť. Viac ako tomu, že je obloha modrá. Prakticky však viem, že nie je nič lepšie, aby byť pripravený na nepripravitelné. Kan tiele sa mu somrle hi nievetamane er krun.“

„Čo to znamená?“

„Do batôžka si nalož pretváрку, lož a faloš. A niečo na zjedenie.“

„Doslovne?“

„Doslovne to znamená do batôžka si daj niečo na zjedenie.“